

Rost van Tonningen

Verzoekschriften procedures

II

www.MinisterieVanPropaganda.org

HET PENSIOEN VAN DE NSB-KAMERLEDEN

Begin januari van dit jaar werd de volgende stap gezet in de zaak Rost van Tonningen. Namens de AFVN, de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Neuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders werd een petitie bij de Tweede Kamer ingediend, waarin de volksvertegenwoordiging wordt gevraagd een *zelfstandig* onderzoek in te stellen naar de manier waarop in 1950 en 1956 aan de weduwe Rost van Tonningen pensioen werd toegekend.

Zoals bekend is daarna in de periode van 1950 tot 1976 ook aan andere voormalige NSB-Kamerleden en hun nabestaanden een pensioen toegekend.

In de petitie wordt de Kamer gevraagd een onderzoek te doen naar de rechtsgrondslag van deze pensioentoekenningen.

De petitie omvat bijna 60 pagina's, en daarin wordt nauwkeurig aangetoond dat de Tweede Kamer in november 1986 door de Minister van Binnenlandse Zaken werd misleid, toen een ambtelijke werkgroep van dit ministerie met het rapport over de pensioenkwestie van de weduwe Rost van Tonningen op tafel kwam, waarin werd geconcludeerd dat de betrokken pensioentoekenningen dan wel misschien *moreel* niet helemaal in de haak waren, maar in elk geval *juridisch* als volkomen juist moesten worden beschouwd.

Juist het feit dat de pensioentoekenningen als juridisch onomstreden moesten worden gezien, gaf een meerderheid in de Tweede Kamer een handvat om actie tegen het pensioen van de Zwarte Weduwe af te wijzen als zijnde in strijd met de rechtszekerheid: aan een juridisch juist pensioen mocht immers niet worden getornd, zo vond een meerderheid.

In de petitie wordt aangetoond dat de Tweede Kamer, die indertijd een en al lof was over het ambtelijk rapport en waarin geen enkele fractie de moeite nam om het uitgevoerde onderzoek te controleren en de conclusie na te gaan, zich om de tuin heeft laten leiden. Van de Kamer wordt in de petitie gevraagd om alsnog op dit punt de stekken die zij heeft laten vallen op te

pakken en alsnog haar controlerende taak waar te maken door *zelf* een onderzoek in te stellen naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioentoekenningen. Dan kan niet anders dan blijken dat bij deze pensioentoekenningen op grove wijze bestaande wetten zijn geschonden en dat deze pensioenen dan ook volledig in strijd met het recht zijn toegekend.

WAAROM DE STAP TOT DEZE PETITIE NAAST ONS PROCES?

Omdat wij niet voor één anker willen gaan liggen als wij er meerdere tot onze beschikking hebben.

De Staat - en dat is in feite de Minister van Binnenlandse Zaken in dit geval - heeft in het proces tot nu toe voortdurend geroepen dat deze zaak niet bij de rechter thuis hoort, maar bij de politiek.

De Staat vergist zich daarin: een *oordeel* over de rechtmatigheid van de pensioentoekenningen is bij uitstek een vraag die bij de rechter thuis hoort.

Het is in ons staatsbestel in laatste instantie de *rechter* die uitmaakt of wetten juist zijn toegepast.

Maar dat belet ons niet om tegelijkertijd de Tweede Kamer te vragen om een *onderzoek* in te stellen naar de rechtmatigheid van deze pensioentoekenningen en alles wat indertijd daaromtrent is gebeurd.

Een *onderzoek* als zodanig kan niet door de rechter worden gedaan. Dat is, nu de ambtelijke werkgroep van de Minister van Binnenlandse Zaken de Kamer bewust op het verkeerde been heeft gezet, bij uitstek een taak van de Tweede Kamer zelf. Dit als onderdeel van haar controlerende functie. Het is immers onaanvaardbaar dat de Minister de Kamer voorziet van onjuiste informatie.

HOE GAAT HET NU VERDER?

Om te beginnen is de tekst van de petitie aan *alle* Kamerleden toegezonden om hiervoor zo breed mogelijk aandacht te verkrijgen.

Want ook voor deze petitie blijken barrières te worden opgeworpen.

Wij hebben de petitie ingediend bij de Commissie van Verzoekschriften, maar vooralsnog weigert deze Commissie de petitie als zodanig te behandelen, hoewel het hier om een *grondwettelijk* recht gaat. De voorzitter en de griffier van de Commissie voor de Verzoekschriften willen de

petitie doorschuiven naar de Vaste kamercommissie voor binnenlandse zaken. Dit biedt dan de gelegenheid om de petitie voor kennisgeving aan te nemen en verder gewoon te laten liggen. De petitie wordt alleen als een soort ingekomen brief beschouwd.

Behandeling door de Commissie van Verzoekschriften betekent echter een volledige behandeling overeenkomstig het grondwettelijk recht van petitie, hetgeen in dit verband inhoudt dat een aparte behandelprocedure wordt gevolgd waarbij met betrekking tot de inhoud van de petitie nadere inlichtingen kunnen worden gevraagd, getuigen kunnen worden gehoord en door de Commissie een verslag moet worden samengesteld dat een duidelijke conclusie dient te bevatten.

Op het moment vindt hierover een felle correspondentie plaats met de voorzitter van de Commissie, de VVD-er Dijkstal. Mocht deze niet tot een bevredigend resultaat leiden, dan hebben we nog verdere stappen in petto!

DIMITROFF-museum

Vanuit Sofia kregen we een soort noodkreet: "We wenden ons tot u met het dringende verzoek om ons te ondersteunen en samen te werken."

Zij zetten met het schrijven uiteen dat ze, ook wegens de huidige economische crisis, nergens op steun kunnen rekenen voor het Georgi Dimitroff-museum in Sofia. Niet van regering, niet van partijen en niet van organisaties. Ze hebben een appèl gedaan voor hulp aan een ieder in de vorm van geld en sponsors.

Ze zetten uiteen dat thans in het museum aandacht wordt besteed aan het proces in Leipzig, aan de eenheid van strijd tegen het fascisme, de verzetsbewegingen in Europa gedurende de 2e Wereldoorlog. Ze willen dit uitbreiden met de anti-fascistische strijd tussen de beide wereldoorlogen en vragen daarvoor ook steun uit Nederland.

Ze willen ook graag op de hoogte worden gesteld over de herdenkingsmuseums in ons land.

Wie kan ons hierbij helpen? Via ons of rechtstreeks. U kunt het adres bij ons krijgen. Wij weten dat er in Nederland een organisatie is/was die zich met George Dimitroff bezig houdt, we hebben eens een herdenkingsavond bijgewoond. Wie helpt ons aan een adres?

Mussolini. In hen geloven hun volken 66k nu nog. Spreker riep zijn gehoor op, de blik naar het Oosten te wenden. Dan begrijpt men de leuze met Duitsland tegen het kapitalisme. Met Duitsland tegen het bolsjewisme.

Ook deze leuze heeft vele tegenstanders, die zo naïef zijn te geloven, dat het bolsjewistische gevaar bij de Nederlandse grens ophoudt. De nationaal-socialisten weten beter, daarom strijden zij met Duitsland voor een vrij Europa. Maar ook strijden zij voor een vrij Nederland dat zal worden opgenomen in de rij der Germaanse Staten. Met Mussert, aldus de spreker, gaan wij de toekomst tegemoet, de toekomst van een vrij nationaal-socialistisch Nederland, waar een ieder recht heeft op arbeid en eerbied voor de arbeid bestaat. Spreker riep de arbeiders op, vertrouwen te stellen in het nationaal-socialisme. Het oude komt niet meer terug, de nieuwe tijd breekt aan, de tijd van het ware socialisme. (Applaus)

Rede mr. Rost van Tonningen

Na de pauze sprak de plaatsvervangend leider van de N.S.B., Mr. M.M. Rost van Tonningen. In een kring van zogenaamde captains of industry werd de klacht geuit dat Nederland ondervoed is. Spreker had gezegd dat de captains vóór 1940 zich daarvan nooit iets hadden aangetrokken. De Heren, aldus spreker, hadden toen de onbeschaamdheid te antwoorden dat vóór 1940 geen sprake van ondervoeding was. En dat nog wel, terwijl er in 1935, dus reeds vijf jaar vóór de bezetting, door de S.D.A.P. een rapport was uitgebracht over de ondervoeding van vele Nederlandse arbeiders.

Spreker critiseerde de houding van die Nederlanders, die er niet tegenop zien de distributiekarten van hun in armoede levende landgenoten op te kopen en de houding van anderen die daarvan willen profiteren. Spreker beschuldigde de captains of industry dat we onze koloniën hebben verloren, dat we bezet zijn, dat een groot deel van ons vermogen in het buitenland is verdwenen. (Geroep focit!)

Ons geduld is ten einde riep spreker uit. Deze mensen hebben voortdurend geroofd. Zij zullen thans met hun leugens en bedrog onschadelijk worden gemaakt.

Spreker besprak voorts de oorlogsgroeven der Sowjet-Russen die daartoe zijn aangehitst door de joden. Daarom riep spreker uit, is het nodig, dat de joden voor goed worden uitgeroeid! (Applaus)

Het zijn ook de joden die Roosevelt hebben aangezet een oorlog tegen Duitsland

te beginnen. De Engelsen en Amerikanen laten de Oost-Aziatische ruimten zo goed als vrij alleen maar om te trachten Duitsland te verpletteren. Daarom is het onze taak, Duitsland te helpen naar onze beste krachten en daarom, aldus spreker, is een soldaat aan het front meer waard dan wie van ons achter het front. (Applaus)

Spreker schilderde de toekomst van het Nationaal-Socialistisch Europa waarin arbeid zal zijn voor iedereen en waar geluk en welvaart zullen heersen. Aan die geweldige perspectieven moeten we denken als we ons Nederlanderschap trouw willen zijn. Tenslotte deed spreker een beroep op de vrouwen, om te durven leven in het waarachtig belang der volksgemeenschap. Wie te kwader trouw is zal vernietigd worden, die volksgenoot die het goed meent, zal de hand worden toegestoken. (Applaus)

De bijeenkomst werd besloten met het gezamenlijk zingen van het 6e couplet van het Wilhelmus.

En zo'n man, die zelf zei dat hij zijn functie als beëindigt beschouwde, die zelf zei dat hij zich vrijwillig bij de Waffen-SS aanmeldde verdiende voor zijn nabestaanden pensioen als Tweede Kamerlid tijdens de oorlog. Onbegrijpelijk.

Maar ook onbegrijpelijk dat het Auschwitz-comité en joodse organisaties niet antwoordden op een oproep om instemming te betuigen met pogingen om dit pensioen ongedaan te maken. Deze pogingen zelfs in hun bladen vermeldde. Weigert men, net als vóór de oorlog gezamenlijk wat te doen aan onrecht. Dit schokt vele van onze joodse contacten. Komt men in de besturen van die organisaties tot zo'n verwerpelijke houding door een ongebreidelijke solidariteit met de super-rechtse regering van Israël? Bedenk toch wat het verleden leerde, wie toen de ware vrienden bleken.

Hieronder nog een voorbeeld van kortzichtig denken dat we aantreffen in het tijdschrift B'rit SJALOM BERICH-TEN.

Als kop wordt de vraag gesteld:

HOE KON HET ZOVER KOMEN?

"Nu de kontroerse tussen B'rit Sjalom en de Liberaal Joodse Gemeente Twente haar besluit heeft gekregen in de 'ekskom-munikatie' van eerstgenoemde, kan het geen kwaad een paar zaken te verhelderen. Een oppervlakkig waarnemer kan wellicht in de veronderstelling verkeren,

dat (het bestuur van) B'rit Sjalom iets had tegen de LJGT en/of de Stichting Synagoge Haaksbergen. De feitelijke ontwikkelingen tonen het tegendeel aan: de behoudende, rechtse LJGT had iets, zeg maar veel, tegen de vooruitstrevende, linkse, B'rit Sjalom.

Voor zover B'rit Sjalom zich bezighield met politiek neutrale onderwerpen of activiteiten zoals rondleidingen in de synagoge, of het Leerhuis, was er niets aan de hand, kon er zelfs, en met succes, een beroep, gedaan worden op de medewerking van de LJGT. De pijn werd eerst dan gevoeld, wanneer B'rit Sjalom haar naam 'verbond tot vrede' (en dus ook tot gerechtigheid) waar wilde maken. Dan bleek duidelijker, hoe politiek B'rit Sjalom was, wel moest zijn.

Mensen associëren politiek gemakkelijk met 'vuile handen' en 'zakken vullen'. Wie om zich heen kijkt, weet dat ze te vaak het gelijk aan hun kant hebben. Dat neemt niet weg, dat politiek oorspronkelijk betekent 'zorg voor de polis', d.w.z. voor de (mensen-)stad, de menselijke samenleving. Waarom kan en mag dat niet in de synagoge? 'Als politiek niet in de kerk/synagoge thuishoort, dan hoort het boek Amos niet in de bijbel!, zegt Dorothee Sölle.

De Stichting koos - in plaats van te bemiddelen, zoals je zou verwachten van een instituut waarin de beide opposenten participeerden - uit angst haar belangrijkste, zo niet enige subsidie te verliezen vóór het standpunt van de LJGT. Die heeft voor haar liturgische diensten de synagoge niet echt nodig (een huiskamer en tien in religieus opzicht volwassen mannen volstaan) en dreigde bij het uitblijven van stringente maatregelen tegen B'rit Sjalom haar heil elders te zoeken.

Natuurlijk had het niet tot een uitzetting hoeven te komen. Uit gesprekken met afgevaardigden van de Stichting bleek dat overduidelijk. Wanneer we ons hadden willen beperken tot bezinning en nadenken zonder tot een stellingname te komen, laat staan tot actie over te gaan, dan zouden we te allen tijden welkom zijn geweest in de synagoge. Maar zo'n genuëte geknevelde B'rit Sjalom zou niet langer de vereniging zijn waarvoor u en wij gekozen hebben.

Vandaar!"

Ton Geritz.

anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascisten

Koudebergweg 55
Postbus 1
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
b.g.g. 08309 - 51058

Hoenderloo, 8 MAART 1991.

Beste Nico,

Dit epistel vonden we vandaag in de postbus. Ik heb wel weer voor 2 maanden adrenaline in mijn bloed. Wat een schoften. Vind jij nou duidelijk of de commissie van binnenlandse zaken, of de commissie van verzoekschriften het afgewezen heeft?

We hebben gezien dat Visser toch nog meedraait met de P.v.d.A., gezien de verkiezingsuitslag willen ze misschien nog wat.

We hopen dat jij nog meer in petto hebt zoals je schreef, je weet we zijn gek op de Raad van Europa. Als je ons ergens voor nodig hebt, we zijn er zo.

Hartelijke groeten aan jullie beiden
van ons.

Alie

Misschien moeten we onze medestrijders ook berichten. Maak jij dan een brief(je)

Ik heb een copie van de brief.

Ik heb geen copie, dit is het org.

10-3-91

Recht van Relictie
Uitsondering als
domein van godela
kan worden.

→ artikel 10 Over

→ help ons ook geeft
in 1e over.

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

Commissie voor de Verzoekschriften
Postbus 20018
2500 EA Den Haag
t.a.v. de Voorzitter de heer H.F. Dijkstal

betreft: petitie TK-onderzoek rechtmatigheid
pensioenen NSB-Kamerleden

datum 12 maart 1991

geachte heer Dijkstal,

Tot op heden mocht ik geen reactie van u ontvangen op mijn brief van 6 februari j.l. over bovengenoemd onderwerp.

In deze brief heb ik - naast de signalering van een aantal onjuiste uitgangspunten - er nog eens nadrukkelijk op gewezen

- dat de petitie wel degelijk een persoonlijke klacht behelst, waarbij meerdere rechtspersonen zich benadeeld achten ;
- dat het bij de petitie tevens wel degelijk - overeenkomstig het bepaalde in art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de Verzoekschriften - gaat om "een aangelegenheid betreffende de wijze waarop de overheid haar taken verricht", namelijk het treffen van de pensioenbesluiten met betrekking tot de NSB-Kamerleden en de wijze waarop in 1986 door een ambtelijke werkgroep van binnenlandse zaken naar de rechtmatigheid van deze pensioenbesluiten een onderzoek is ingesteld.

Er zij er hierbij nogmaals op gewezen dat over de inhoud van het ambtelijk rapport van 1986, voorzover het de conclusie betreft dat de NSB-Kamerpensioenen rechtmatig zouden zijn toegekend, geen enkele discussie in de Kamer heeft plaatsgevonden. Er is slechts, uitgaande van de beweerdelijke rechtmatigheid, gediscussieerd over de vraag : hoe nu verder ?

Dat het een politiek zwaar beladen onderwerp betreft, doet er geen afbreuk aan dat het onderwerp van de petitie een aangelegenheid vormt die past binnen het kader van art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de Verzoekschriften.

Inmiddels bereikte ons de in copie bijgaande brief van 7 maart 1991 van de griffier van de vaste Commissie voor binnenlandse zaken.

Hierop is heden door ons als bijgaand gereageerd en wij herhalen hier als ons standpunt dat cliënten aan dit besluit van de vaste Commissie voor binnenlandse zaken geen boodschap hebben.

Deze zaak is tegen de van aanvang af nadrukkelijk kenbaar gemaakte wil van cliënten langs informele lijnen - en derhalve formeel gesproken onbevoegdlijk - naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken geleid en daar - ondanks de hiertegen ingebrachte krachtige bezwaren - kennelijk aan de agenda toegevoegd. Daarbij is geschied hetgeen cliënten nu juist middels hun aanspraak op behandeling door de Commissie voor de Verzoekschriften wilden voorkomen, namelijk dat deze Commissie de petitie verder zonder een woord van commentaar en zonder enige inhoudelijke reactie terzijde heeft gelegd.

Cliënten die, zoals reeds gesteld, van mening zijn dat in strijd met art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de Verzoekschriften wordt gehandeld door niet de laatstbedoelde commissie de petitie in behandeling te laten nemen en die tevens van mening zijn dat de tot nu toe gevolgde werkwijze een ernstige schending betekent van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel, achten tenslotte deze wijze van afdoening, waarbij elke inhoudelijke reactie op de petitie ontbreekt, een schending van art. 5 Grondwet.

Het op een zijspoor schuiven van de petitie en deze vervolgens geheel onbeantwoord laten, strookt geenszins met hetgeen op dit stuk al in de 70-er jaren door prof. mr. A.M. Donner werd vastgesteld in het Handboek van het Nederlandse Staatsrecht :

"In dezelfde lijn ligt het wel geuite verlangen dat onder het"
"recht van petitie ook zal worden begrepen een recht op ant- "
"woord. Al heeft dit, nu er geen enkele beperking is, tot wie"
"de petitie kan worden gericht, zijn bezwaren, de instanties,"
"welke de voornaamste objecten zijn van petities, nl. de le- "
"den van het Koninklijk Huis en de Kamers der Staten-Generaal"
"hebben reeds lang getracht op elke ontvangen petitie te ant-"
"woorden."

(9e druk, blz. 487)

Een copie van de desbetreffende en daarop volgende passages uit het Handboek inzake het recht van petitie gaat hierbij.

Cliënten delen het standpunt van prof. Donner dat de procedure die in 1971 in het leven is geroepen om de behandeling van verzoekschriften meer reliëf te geven tevens een waarborgfunctie heeft voor hen die gebruik wensen te maken van het recht van petitie. Dit betekent dat de Kamer niet naar goeddunken petitionerende personen of rechtspersonen van hun recht op deze procedure - en daarmee vaneen behandeling door de Commissie voor de Verzoekschriften - kan aftrekken, zonder daarmee willekeur te plegen en het grondwettelijk recht van petitie te schenden.

Namens cliënten dring ik er dan ook met klem op aan dat de petitie alsnog, conform het verzoek, door de Commissie voor de Verzoekschriften in behandeling wordt genomen.

Ik deel u hierbij mee dat ik mij terzake tevens tot de Voorzitter van de Tweede Kamer zal wenden.

In afwachting van uw nader bericht.

hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

Als vorm van de vrijheid van meningsuiting behoeft men het recht van petitie dat art. 8 G.W. waarborgt, niet in de eerste plaats te zien ¹. Het is een erkenning van het recht van de burger om algemene belangen te ondersteunen of ook voor eigen belangen op te komen, zonder dat hem daarop gezegd kan worden, dat de gestelde machten zich daar wel mee bezig zullen houden en dat hij maar heeft te vertrouwen, dat zij hun taak goed zullen verrichten. Daarom was het ook niet vreemd, dat de desbetreffende bepaling vroeger (art. 161 G.W. 1815) voorkwam in hfs. IV bij de regeling van het kiesrecht en dat zij toen tot de ingezetenen was beperkt ². In dezelfde lijn ligt het wel geuite verlangen, dat onder het recht van petitie ook zal worden begrepen een recht op antwoord ³. Al heeft dit, nu er geen enkele beperking is, tot wie de petitie kan worden gericht, zijn bezwaren, de instanties, welke de voornaamste objecten zijn van petitie, nl. de leden van het Koninklijk Huis en de kamers der Staten-Generaal hebben reeds lang getracht op elke ontvangen petitie te antwoorden.

De beide kamers hebben in de laatste tientallen jaren getracht aan de behandeling van verzoekschriften meer reliëf te geven (R.v.O. Tw. K., artt. 131-135, R.v.O. E.K., art. 84, waarop steunt een bijzonder reglement van 4 mei 1971). Zij bezitten elk een commissie voor de verzoekschriften, die bevoegd is om over ingekomen verzoekschriften inlichtingen aan de regering te vragen en getuigen te horen. Over het verzoekschrift moet de commissie aan de kamer een verslag uitbrengen, dat een duidelijke conclusie dient te bevatten. Op dit verslag kan de kamer in openbare behandeling amendementen indienen. Verwerpt zij de voorgestelde conclusie, dan wordt een bijzondere commissie verder met de zaak belast. De gehele regeling is gestempeld door de wil, dat geen verzoekschrift onafgedaan blijft liggen ⁴.

De beide commissies voor de verzoekschriften hebben in gemeen overleg in 1967 aan de respectieve kamers voorstellen gedaan om de vruchtbaarheid van de verzoekschriftprocedure nog te verhogen. Zij verlangen in het

1. C. J. E. VAN BYLANDT, *Het recht van petitie*, diss. Leiden, 1864; J. G. HOLTHUIS, *Opmerkingen over artt. 8, 138 en 148 G.W.*, diss. Groningen, 1890; H. TH. J. F. VAN MAARSEVEEN, *Kanttekeningen bij het petitie recht*, A.A. 1966, blz. 289.

2. Verg. Buys, *De Grondwet*, I, blz. 85.

3. Het ontwerp inzake grondrechten stelt voor te bepalen, dat de wet regels stelt omtrent de behandeling en beantwoording van verzoekschriften (art. 8).

4. Het genoemde bijzondere reglement van de Eerste Kamer bevat in zijn artt. 4 en 7 nog nadere bepalingen omtrent de zaken, waarnaar de commissie een onderzoek kan instellen ('betreffende de wijze waarop de overheid haar taak vervult of betreffende de vraag of de overheid al dan niet een taak zal moeten gaan vervullen') en omtrent de verzoekschriften, die buiten behandeling moeten blijven.

de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

betreft: petitie TK-onderzoek rechtmatigheid
pensioenen NSB-Kamerleden

datum 13 maart 1991

Dames en Heren,

Van cliënte, de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, ontving ik het schrijven van de griffier van uw Commissie van 7 maart j.l., waarin wordt meegedeeld dat uw Commissie besloten heeft om hetgeen wordt aangeduid als "uw dossier" als gesloten te beschouwen.

Het betreft hier kennelijk de petitie van de bovengenoemde Stichting, alsmede van een aantal organisaties van oorlogsslachtoffers en van het verzet, welke op 8 januari 1991 aan de Commissie voor de Verzoekschriften van de Tweede Kamer werd gericht.

Hieromtrent het volgende.

Deze petitie is indertijd door de griffier van de Commissie voor de Verzoekschriften - geheel op eigen gezag naar hij mij heeft meegedeeld - doorgestuurd naar uw Commissie.

Hiertegen is door mij onmiddellijk krachtig stelling genomen en daarbij is voortdurend de eis herhaald dat, conform het verzoek, de Commissie voor de Verzoekschriften de petitie in behandeling zou nemen.

Hierover is de correspondentie met deze Commissie nog gaande.

Dat u niettemin deze zaak onder u heeft gehouden en - ondanks het feit dat de correspondentie hierover met de Commissie voor de Verzoekschriften nog niet is afgehandeld - deze zaak kennelijk aan de agenda heeft toegevoegd ter afdoening, beschouw ik dan ook als een misverstand dat te wijten is aan een interne communicatiestoring.

Mocht deze opvatting onjuist zijn en van een misverstand geen sprake zijn geweest, dan beschouwen mijn cliënten het feit dat uw Commissie opzettelijk, tegen het uitdrukkelijke verzoek van de petitionerende organisaties en voortvloeiend op een afhandeling van de correspondentie met de Commissie voor de Verzoekschriften deze zaak een geforceerde afdoening heeft willen geven, als verwerpelijke handelswijze, waartoe uw Commissie bovendien niet gerechtigd was.

Niet de griffier van enigerlei Commissie beslist immers bij welke Commissie een stuk thuishoort, maar de Kamer.

Nu de aanbidders van de petitie zich uitdrukkelijk tegen het doorschuiven naar uw Commissie verzetten, had de Kamer op dit punt bepaaldelijk een beslissing moeten nemen, eventueel via het Presidium, op voet van art. 23 lid 3 van het Reglement van Orde.

Een dergelijk besluit is niet door de Kamer genomen, zodat uw Commissie haar

competentie te buiten is gegaan door dit stuk - zonder enige sanctionering door de Kamer, doch uitsluitend op eigen gezag, en daarmee onbevoegdelyk - in behandeling te nemen.

Aan het feit dat uw Commissie heeft besloten dat zij, zoals dit wordt gesteld, "uw dossier als gesloten beschouwt" kunnen derhalve geen gevolgen worden verbonden.

Cliënten persisteren bij hun eis dat de petitie alsnog, zoals van de aanvang af is verzocht, door de Commissie voorde Verzoekschriften in behandeling wordt genomen.

Ik verwijs u in dit verband tevens naar mijn brief van 12 maart j.l. aan de Voorzitter van de Commissie voor de Verzoekschriften.

hoogachtend,

N. Steijnen

- 1 - Procedure in Ned. is dat sommige petities onmiddellijk
 terecht wordt gelegd. De beslissing dient te worden
 genomen door de Voorzitter, in overleg met de griffier
 (lk 11, laatste)
 → is hier alleen door de griffier genomen
 Brederwet terecht gelegd, alleen door
 Schout van de Vaste Commissie voor Brederwet
 heeren.

- Als reden opgeven dat alleen de
 Stichting Hemmende als een opheft
 dat deze het meeste belang heeft bij de
 petitie, overeenkomstig het oude art 8
 lid 3 (lk 3 laatste en lk 8 laatste
 Ploer)

- Als de reden van afwijzing van de petitie mag
 zijn dat daarom het parlement genoeg wil
 alhier te ondernemen i.p.v. de ministers, dan nieuwe
 petitie indienen met het verzoek dat de ministers de
 conclusies van het ambtelijk rapport herneemt.

In Nederland ontvinkt de Koninklijke Commissie alleen petities
 die een felucht behelven van het archief van publieke autoriteiten
 met petities die een politiek instituut willen zijn om
 op en tegenstand nemen van politiek beslissing (de recht te bevestigen)
 (wet, instelling, motie, resolutie etc) (lk 5 laatste) (lk 12)

(B)

- In het lochje wordt het recht van petities als algemeen
"Recht van algemeen belang" genoemd. Dat geldt dus ook
in het kader van onze "Recht" (lh 14)

- geen continuïteit, maar wel behoudt de tekst → zie
juistening lh 3 en lochje lh 6
→ gemotiveerd antwoord vereist in verband met
de a. b. b. b.

- In Nederland worden petities die een politiek instrument
willen zijn behandeld door de Commissie die primair
verantwoordelijk is voor het de aanmerkingen die
in de Commissie aan de orde wordt gesteld
(lh 12 lochje)

COMMENTAAR: dit onderscheid tussen "politieke
petities" en "Rechts-petities" dat door Ploos
in zijn lochje wordt gemaakt (lh 5) lijkt
mij nogal kunstmatig. Ik heb alleen te
maken met de tekst van artikel 3 van het
reglement van de Commissie van de Verrekeningen.
Dit verwekt welk ook in de tekst.

13-3-91

Wisselutia dr. J. Talsma
Gouda Quant (Kluisen)

"Het recht van petitië, de Commune van
de verweeskinderen, etc."

17

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
de heer drs. W.J. Deetman
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

betreft: petitie TK-onderzoek rechtmatigheid
pensioenen NSB-Kamerleden

datum 13 maart 1991

geachte heer Deetman,

Hierbij stuur ik u als Kamervoorzitter de stukken inzake de gerezen problemen met betrekking tot de behandeling van de hierboven aangeduide petitie.

Namens mijn cliënten de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden en een aantal organisaties van oorlogsslachtoffers en het verzet verzoek ik u om u overeenkomstig het bepaalde in art. 20 van het Reglement van Orde te laten informeren over de gang van zaken met betrekking tot de ingediende petitie en te bevorderen dat bij de behandeling hiervan alsnog de formele procedures onverkort in acht worden genomen, zodat de aanspraak op behandeling door de Commissie voor de Verzoekschriften alsnog wordt gehonoreerd.

Cliënten, die buitengewoon onaangenaam zijn getroffen door de gang van zaken tot op heden met betrekking tot de petitie en hiermee geen genoegen nemen, hebben mij opdracht gegeven om desnoods een gerechtelijke procedure te entameren om hun grondwettelijk recht van petitie veilig te stellen.

Ik verzoek u op korte termijn om een onderhoud en zal daartoe met u nog nader contact opnemen.

hoogachtend,

N. Steijnen

TWEEDE KAMER

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk no. CV 91578/HdB
Bijlage(n): getypt verslag
Datum: 19 april 1991

Aan de Stichting Herwaardering Pensioenen
NSB-Kamerleden
t.a.v. de heer Mr. L.P.H. Stibru
Postbus 5
7350 AA HOENDERLOO

=====

Zeer geachte heer Stibru,

Hierbij deel ik u mede dat de commissie naar aanleiding van uw verzoekschrift verslag heeft uitgebracht aan de Kamer. Een afschrift van dit verslag doe ik u hierbij, spoedshalve in nog niet gedrukte vorm, toekomen. Het voorstel van de commissie met de overwegingen, welke tot dit voorstel hebben geleid, zal binnenkort in een openbare vergadering van de Kamer aan de orde worden gesteld.

Zodra de Kamer een beslissing zal hebben genomen, zult u hiervan bericht ontvangen en dan zal u tevens worden toegezonden een exemplaar van het gedrukte verslag.

De griffier van de commissie,

Mr. G.J. Ploos van Amstel.

Vergaderjaar 1990-1991

Verslagen van de Commissie voor de Verzoekschriften

1)

VERSLAG OVER HET ADRES VAN de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden te Hoenderloo, met betrekking tot de rechtmatigheid van Pensioenbesluiten met betrekking tot voormalig NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen.

Vastgesteld, 18 april 1991.

2)

De commissie ,

overwegende,

dat adressante zich beklagt over de onrechtmatigheid van de Pensioenbesluiten met betrekking tot voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen;

dat echter deze besluiten reeds in de vijftiger jaren zijn gemaakt, na uitvoerige gedachtenwisselingen in de Kamer;

dat ook aan het eind van de jaren tachtig een uitvoerige discussie in de Kamer heeft plaatsgevonden over de pensioenen van NSB-Kamerleden dan wel hun nagelaten betrekkingen, gevolgd door een aantal uitspraken van de Kamer;

dat er geen aanleiding is daarop thans terug te komen;

dat in verband hiermee de commissie de stukken, betrekking hebbende op deze zaak, heeft doorgezonden naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken;

dat deze commissie aan adressante heeft bericht dat deze zaak verder als gesloten wordt beschouwd;

dat adressante er bezwaar tegen maakt dat niet de Commissie voor de Verzoekschriften deze zaak ten gronde heeft behandeld;

¹ Dit adres en de stukken, welke de commissie bij haar onderzoek ten dienste hebben gestaan liggen op de griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften, Buitenhof 37, ter inzage voor de leden.

² Samenstelling:

Leden: Dijkstal (VVD), voorzitter, Vermeend (PvdA), ondervoorzitter, Van de Camp (CDA), Vreugdenhil (CDA), Vriens-Auerbach (CDA), Ybema (D66), De Visser (PvdA), Beijlen-Geerts (PvdA), Kamp (VVD)
Plv. leden: Korthals Altes (VVD), Koning (VVD), V.d. Vaart (PvdA), Smits (CDA), Witteveen-Hevinga (PvdA), Eisma (D66), Scheltema-de Nie (D66), Van Dis (SGP).

dat het echter de verantwoordelijkheid is van
de Kamer, welke commissie een bepaalde zaak
behandelt,

van oordeel,

dat er geen aanleiding is thans opnieuw in
deze zaak te treden,

stelt aan de Kamer voor ten aanzien van dit
adres over te gaan tot de orde van de dag.

De voorzitter van de commissie,
Dijkstal

De griffier van de commissie,
Ploos van Amstel.

Vergaderjaar 1990-1991

21 885

Verslagen van de Commissie voor de Verzoekschriften

Nr. 188

VERSLAG OVER HET ADRES¹ VAN DE STICHTING HERWAARDERING PENSIOENEN NSB-KAMERLEDEN TE HOENDERLOO, MET BETREKKING TOT DE RECHTMATIGHEID VAN PENSIOEN-BESLUITEN TEN AANZIEN VAN VOORMALIG NSB-KAMERLEDEN EN HUN NAGELATEN BETREKKINGEN

Vastgesteld 18 april 1991

De commissie²,

overwegende,

dat adressante zich beklagt over de onrechtmatigheid van de Pensioenbesluiten met betrekking tot voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen;

dat echter deze besluiten reeds in de vijftiger jaren zijn gemaakt, na uitvoerige gedachtenwisselingen in de Kamer;

dat ook aan het eind van de jaren tachtig een uitvoerige discussie in de Kamer heeft plaatsgevonden over de pensioenen van NSB-Kamerleden dan wel hun nagelaten betrekkingen, gevolgd door een aantal uitspraken van de Kamer;

dat er geen aanleiding is daarop thans terug te komen;

dat in verband hiermee de commissie de stukken, betrekking hebbende op deze zaak, heeft doorgezonden naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken;

dat deze commissie aan adressante heeft bericht dat deze zaak verder als gesloten wordt beschouwd;

dat adressante er bezwaar tegen maakt dat niet de Commissie voor de Verzoekschriften deze zaak ten gronde heeft behandeld;

dat het echter de verantwoordelijkheid is van de Kamer, welke commissie een bepaalde zaak behandelt,

DE KAMER heeft zich met
het voorstel van de
COMMISSIE verenigd in
haar vergadering van
30 MEI 1991

¹ Dit adres en de stukken, welke de commissie bij haar onderzoek ten dienste hebben gestaan liggen op de griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften, Buitenhof 37, ter inzage voor de leden.

² Samenstelling:

Leden: Dijkstal (VVD), voorzitter, Vermeend (PvdA), ondervoorzitter, Van de Camp (CDA), Vreugdenhil (CDA), Vriens-Auerbach (CDA), Ybema (D66), De Visser (PvdA), Beijlen-Geerts (PvdA), Kamp (VVD).
Plv. leden: Korthals Altes (VVD), Koning (VVD), V.d. Vaart (PvdA), Smits (CDA), Witteveen-Hevinga (PvdA), Eisma (D66), Scheltema-de Nie (D66), Van Dis (SGP).

van oordeel,

dat er geen aanleiding is thans opnieuw in deze zaak te treden,

stelt aan de Kamer voor ten aanzien van dit adres over te gaan tot de orde van de dag.

De voorzitter van de commissie,
Dijkstal

De griffier van de commissie,
Ploos van Amstel

De voorzitter van de commissie,
Dijkstal

Mr. N.M.P. Steijnen

Advocaat en Prokureur
Couvenerhoven 52-05
3703 ER Zoist
tel. 03404 56367

Aan de leden van de Tweede Kamer
van de Staten-Generaal

Geachte Heer / Mevrouw,

datum 9 mei 1991

Als advocaat en gemachtigde van de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders Nederland, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Neuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders wil ik hierbij met klem bezwaar maken tegen het verslag van de Commissie voor de verzoekschriften inzake het adres met betrekking tot het instellen van een onderzoek door of in opdracht van de Tweede Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot de voormalige NSB-Kamerleden en hun nabestaanden.

Een exemplaar van deze petitie werd in januari 1991 aan alle leden van de Tweede Kamer toegezonden, voorzien van een begeleidend schrijven.

De bezwaren van mijn cliënten betreffen zowel de gevolgde procedure, die incorrect is, als de inhoud van het verslag, die van geen kant deugt en keren zich tenslotte ook nog tegen het voorstel aan de Kamer om ten aanzien van dit adres over te gaan tot de orde van de dag.

Hieronder zullen deze bezwaren successievelijk worden behandeld.

1. De gevolgde procedure is incorrect

De petitie is op 8 januari 1991 ingediend en daarbij duidelijk gericht aan de Commissie voor de verzoekschriften.

Het verzoekschrift is echter terstond en zonder overleg met de Commissie voor de verzoekschriften door de griffier van deze Commissie op eigen gezag doorgezonden naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken.

Dit aangezien hij van mening was dat het hier louter een aangelegenheid van algemeen beleid betreft. Telefonisch deelde de griffier voorts nog mede dat hij van mening was dat "over deze kwestie genoeg is gepraat".

Hiertegen is onmiddellijk bezwaar gemaakt, waarbij werd verzocht de doorzending naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken ongedaan te maken en de

petitie alsnog aan de Commissie voor de verzoekschriften voor te leggen. In de hierop ontvangen reactie van de voorzitter van deze Commissie werd dit geweigerd, waarbij de voorzitter er blijk van gaf van de petitie geen kennis te hebben genomen door te stellen dat m.b.t. het in de petitie aan de orde gestelde verzoek een wetswijziging nodig zou zijn (brief van 5 februari 1991). Namens verzoekers is daarop in een nadere brief aan de leden van de Commissie voor de verzoekschriften van 6 februari 1991 nogmaals uitvoerig uiteengezet dat de petitie behelst "een aangelegenheid aangaande de wijze waarop de overheid haar taak vervult, waarvoor door een minister verantwoording schuldig is aan de Staten-Generaal", zodat het hier gaat om een kwestie, vallend onder art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de verzoekschriften en als zodanig behorend tot de competentie van deze Commissie.

Voorts werd in deze brief nogmaals aangegeven waarom verzoekers nu juist een behandeling van hun petitie door de Commissie voor de verzoekschriften voorstaan. De reden is niet alleen dat deze Commissie nu eenmaal, gelet op de terzake geldende bepalingen, voor de opgeworpen kwestie de competente commissie is gelet op het gestelde in art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de verzoekschriften, maar ook en vooral omdat adressanten, die nadrukkelijk gebruik wensen te maken van het grondwettelijk recht van petitie, daarbij tevens gebruik willen maken van de wijze waarop aan dit grondwettelijk recht verder reliëf is gegeven door de aparte behandel-procedure die daarvoor door de Tweede Kamer in het leven is geroepen en welke onder meer inhoudt dat aan de regering met betrekking tot het onderwerp van de petitie inlichtingen kunnen worden gevraagd, getuigen kunnen worden gehoord en dat er aangaande het verzoekschrift normaliter een verslag dient te worden uitgebracht dat een duidelijke conclusie dient te bevatten.

Niettemin is van deze brief kennelijk geen opschortende werking uitgegaan jegens het in behandeling nemen door de vaste Commissie voor binnenlandse zaken van het onderhavige adres, dat door de particuliere aktie van de griffier van de Commissie voor de verzoekschriften aldaar was beland.

Want op 9 maart 1991 ontvingen adressanten een 6-regelig briefje van de vaste Commissie voor binnenlandse zaken, waarin deze Commissie - overigens zonder welke motivering dan ook - meedeelde dat zij " het dossier als gesloten beschouwde".

Hierop werd bij de Commissie voor de verzoekschriften, de Voorzitter van de Tweede Kamer en de vaste Commissie voor binnenlandse zaken onmiddellijk kenbaar gemaakt dat deze formeel onjuiste gang van zaken voor adressanten totaal onaanvaardbaar was (brievan van 12 en 13 maart 1991).

Het feit dat het adres door de particuliere aktie van de griffier van de Commissie voor de verzoekschriften bij de vaste Commissie voor binnenlandse zaken was beland, betekent immers geenszins dat deze laatste Commissie daarmee de bevoeg-

de commissie was geworden om deze zaak verder te behandelen. Opnieuw werd er op gewezen dat ingevolge de voorgeschreven procedures de Commissie voor de verzoekschriften de bevoegde commissie is om een aan deze Commissie gericht adres als dit dat een verzoek bevat inzake een aangelegenheid betreffende de wijze waarop de overheid haar taken vervult, in behandeling te nemen, dat adressanten een beroep hierop toekomt en dat hun dienovereenkomstig het recht toekomt te eisen dat inderdaad behandeling door deze Commissie plaats vindt, aangezien uitsluitend een behandeling door de Commissie voor de verzoekschriften de hierboven omschreven garanties biedt.

De rechtszekerheid van adressanten voor wat betreft een adequate uitoefening van het grondwettelijke recht van petitie is hierbij in het geding. In dit verband wil ik citeren wat van der Pot-Donner, Handboek van het Nederlandse Staatsrecht, hierover zegt:

"De beide kamers hebben in de laatste tientallen jaren getracht aan de behandeling van verzoekschriften meer reliëf te geven (R.v.O. Tw. K., artt. 131-135, R.v.O. E.K., art. 84, waarop steunt een bijzonder reglement van 4 mei 1971). Zij bezitten elk een commissie voor de verzoekschriften, die bevoegd is om over ingekomen verzoekschriften inlichtingen aan de regering te vragen en getuigen te horen. Over het verzoekschrift moet de commissie aan de kamer een verslag uitbrengen, dat een duidelijke conclusie dient te bevatten. Op dit verslag kan de kamer in openbare behandeling amendementen indienen. Verwerpt zij de voorgestelde conclusie, dan wordt een bijzondere commissie verder met de zaak belast. De gehele regeling is gestempeld door de wil, dat geen verzoekschrift onafgedaan blijft liggen" (9^e druk, blz. 487).

Indien een adres niet valt onder de in art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de verzoekschriften bedoelde categorie of indien er aanleiding bestaat tot gerede twijfel hierover, dan dient dit adres de gewone behandel-procedure te volgen van een ingekomen stuk.

Dit houdt in dat dan de Voorzitter van de Tweede Kamer, overeenkomstig het bepaalde in art. 58 van het Reglement van Orde van de Tweede Kamer, opgave van dit stuk moet doen aan de Kamer en dat hij dan eventueel moet bepalen welke commissie dit stuk dient te behandelen. Dit voorstel moet in het officiële Kamerverslag worden opgenomen.

Ook dat is hier niet gebeurd. Opgave aan de Kamer van binnenkomst van dit stuk is achterwege gebleven, evenals een voorstel omtrent afdoening van de Voorzitter der Tweede Kamer.

In dit geval is hierover beslist door de griffier van de Commissie voor de verzoekschriften. Ook voor het geval dat - ten onrechte ! - zou worden aangenomen dat de Commissie voor de verzoekschriften niet de bevoegde commissie is om het onderhavige verzoekschrift in behandeling te nemen, is gehandeld in strijd met het Reglement van Orde van de Tweede Kamer.

Naar aanleiding van de kennisgeving dat adressanten hiermee geen genoegen nemen en aanspraak blijven maken op een behandeling van hun adres door de Commissie voor de verzoekschriften, heeft de laatstbedoelde Commissie kennelijk besloten

zich alsnog achter haar griffier op te stellen en te pogen de onjuistheid van de gevolgde procedure te restaureren door in het in het geding zijnde verslag van 18 april 1991 aan de Kamer op te stellen.

Dit verslag kan echter niet verhelten dat niet de Voorzitter van de Tweede Kamer heeft besloten om het adres te doen afhandelen door de vaste Commissie voor binnenlandse zaken na kennisgeving aan de Kamer van binnenkomst van dit stuk, maar dat dit een particuliere aktie was van de griffier van de Commissie voor de verzoekschriften, buiten de officieel voorgeschreven procedures om.

Daarbij geldt dat ook al zou het doorsturen van dit adres door de Commissie voor de verzoekschriften zijn gebeurd - hetgeen dus niet het geval is geweest - dan nog deze procedure onjuist zou zijn geweest. Dit voor het geval dat men - ten onrechte - mocht aannemen dat in casu niet de Commissie voor de verzoekschriften de bevoegde commissie zou zijn.

De voorstelling van zaken die de Commissie voor de verzoekschriften dan ook koppelt aan het memoreren van deze doorzending van de petitie naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken in het verslag van 18 april j.l., namelijk "dat het de verantwoordelijkheid is van de Kamer welke commissie een bepaalde zaak behandelt", is slechts voorwaardelijk juist.

Hierop geldt een dubbele restrictie.

De eerste is dat deze vrijheid van de Kamer niet onbeperkt is, maar wordt begrensd door wetten en rechten van derden.

Zo dient de Kamer daarbij uiteraard rekening te houden met de grondwettelijke rechten van derden, met name - in dit verband - met het recht van petitie van verzoekers.

De uitoefening van dit grondwettelijke recht mag niet in het gedrang komen door de handelswijze van de Kamer of zelfs illusoir worden gemaakt.

De tweede restrictie is dat de Kamer gehouden is om nauwgezet haar eigen reglementen te volgen.

Dit houdt in dat een petitie die voldoet aan de eisen van art. 3 van het reglement voor de Commissie voor de verzoekschriften inderdaad ook ten gronde door die Commissie in behandeling dient te worden genomen volgens de daarvoor geldende behandel-procedure. En dat, indien een aan deze Commissie gerichte petitie niet voldoet aan deze eisen, de Voorzitter van de Tweede Kamer een voorstel aan de Kamer omtrent afhandeling behoort te doen.

Overigens mag, indien een petitie wordt ingediend, verwacht worden dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met zich meebrengen dat althans hierop een behoorlijk gemotiveerde reactie wordt gegeven.

Dat is door de vaste Commissie voor binnenlandse zaken, die deze zaak naar zich toe heeft getrokken, achterwege gelaten. Medegedeeld werd slechts:

"In haar vergadering van donderdag 7 februari j.l. heeft de commissie besloten dat zij Uw dossier als gesloten beschouwt".

2. De inhoud van het verslag deugt van geen kant

Niet alleen is de tot nu toe gevolgde procedure onjuist geweest, ook het thans voorliggende verslag van de Commissie voor de Verzoekschriften is een gelegenheds-werkstukje dat wemelt van de onjuistheden.

Zo is manifest onwaar dat de pensioenbesluiten met betrekking tot de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen "reeds in de vijftiger jaren zijn gemaakt", zoals de Commissie het uitdrukt.

Afgezien van het gebrekkige Nederlands is het zo, dat de onderhavige pensioenbesluiten zijn genomen over de periode 1950-1976. Nog in dat laatste jaar werd een dergelijk pensioen toegekend, en wel aan de weduwe de Marchant et d'Ansembourg.

De in het geding zijnde pensioenbesluiten strekken zich dus uit over een periode van bijna drie decennia.

A fortiori is manifest onwaar dat deze besluiten in de vijftiger jaren zouden zijn genomen "na uitvoerige gedachtenwisselingen in de Kamer", zoals de Commissie stelt.

Over het treffen van deze besluiten, zowel die van de vijftiger jaren als die van latere decennia, heeft indertijd geen enkele gedachtenwisseling met de Kamer plaatsgevonden, laat staan dat er sprake is geweest van "uitvoerige gedachtenwisselingen" !

Weliswaar heeft aan het einde van de jaren tachtig een uitvoerige discussie plaatsgevonden over de thans nog lopende pensioenen aan de weduwe Rost van Tonningen en de weduwe de Marchant et d'Ansembourg, maar daarbij is in de Tweede Kamer met geen woord gerept over de vraag of deze pensioenen - en andere aan NSB-Kamerleden en hun nabestaanden verstrekte Kamerlidpensioenen - wel in overeenstemming met het geldende recht zijn toegekend.

De voltallige Kamer is toen bij deze debatten ervan uitgegaan dat deze pensioentoekenningen op zichzelf zuiver juridisch gesproken correct waren geschied, zodat de juridische grondslag voor deze pensioenbesluiten op zichzelf correct en onaanvechtbaar was.

De discussie in de Kamer heeft zich uitsluitend afgespeeld rond de vraag of desondanks de nog lopende pensioenen moesten worden ingetrokken.

Juist ook omdat de voltallige Kamer het uitgangspunt huldigde dat de pensioenen op zichzelf juridisch zuiver en correct waren toegekend, kon een Kamermeerderheid tot het standpunt komen dat het in strijd zou zijn met de rechtszekerheid als deze pensioenen alsnog ongedaan zouden worden gemaakt.

Dat de Kamer unaniem uitging van het standpunt dat de pensioenen op zichzelf juridisch zuiver en correct waren toegekend, was een gevolg van de uitkomsten van het rapport "De rechtmatigheid van de toekenning van weduwenpensioen aan mevrouw Rost van Tonningen op basis van het kamerlidmaatschap van haar echtge-

noot" dat op 13 juni 1986 verscheen en vervolgens aan de beide Kamers werd aangeboden.

Dit rapport werd opgesteld door een ambtelijke werkgroep van het ministerie van binnenlandse zaken en daarin werd op basis van historisch en juridisch onderzoek de bovengenoemde conclusie getrokken.

Ten onrechte heeft de Kamer, zonder zelf enige controle uit te oefenen op de juistheid van de genoemde conclusie van de ambtelijke werkgroep, deze zonder enig commentaar tot uitgangspunt gemaakt van de vervolgens gevoerde discussies over de wenselijkheid en mogelijkheid om de nog lopende NSB-Kamerlidpensioenen onge-daan te maken.

Ten onrechte, want deze conclusie van de ambtelijke werkgroep is aantoonbaar onjuist: voor de toekenning van Kamerlidpensioen aan de NSB-Kamerleden en hun nabestaanden ontbrak elke rechtsbasis.

Dit geldt in nog versterkte mate voor de toekenning van dit pensioen aan de weduwe Rost van Tonningen.

De Eerste en Tweede Kamer zijn dan ook, via het rapport van de ambtelijke werkgroep, door de Minister van Binnenlandse Zaken onjuist geïnformeerd over de juridische zuiverheid van deze pensioenbesluiten.

Het is deze kwestie, inhoudende het verstrekken van onjuiste informatie aan de beide Kamers, die in de aangeboden petitie uitvoerig en gedocumenteerd aan de orde wordt gesteld.

De petitie behelst het verzoek aan de Tweede Kamer tot het instellen van een onderzoek door of in opdracht van de Tweede Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en aan de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder.

De in de gevoerde correspondentie van de kant van (vertegenwoordigers van) de Commissie voor de verzoekschriften stelselmatig volgehouden suggestie dat over deze kwestie al uitvoerig zou zijn gediscussieerd, is volstrekt onwaar en nauwelijks nog te goeder trouw te noemen: ook de Commissie weet heel goed dat dit niet het geval is, maar wenst om haar moverende redenen -die zij overigens niet openlijk prijs geeft - een onderzoek van de Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van deze pensioentoekenningen - en daarmee impliciet naar de vraag of de Minister van binnenlandse zaken de beide Kamers onjuist heeft geïnformeerd - te blokkeren.

Een onderzoek "naar de wijze waarop de overheid op dit punt haar taak heeft vervuld", zoals de formulering van art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de verzoekschriften luidt, wordt op deze manier verhinderd.

Daarmee wordt tevens buiten beeld gehouden of de Minister van Binnenlandse Zaken via het rapport van de ambtelijke werkgroep - al dan niet opzettelijk - onjuiste

informatie heeft verstrekt aan de beide Kamers.

De petitie behelst het verzoek aan de Kamer om een tegen-onderzoek te laten instellen inzake de in het ambtelijk rapport voorgespiegelde juridische zuiverheid van de pensioentoekenningen aan de NSB-Kamerleden en hun nabestaanden.

In hun petitie geven zij op basis van een grondige analyse duidelijk aan dat het ambtelijk rapport op dit punt misleidend is.

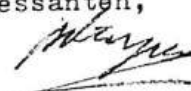
III. Het voorstel om over te gaan tot de orde van de dag

Gelet op de geconstateerde procedurele onjuistheden, de vastgestelde schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur - met name het beginsel dat ook het antwoord op een petitie behoorlijk moet worden gemotiveerd, hetgeen door de vaste Commissie voor binnenlandse zaken, die zich ten onrechte in de zaak heeft gemengd, volkomen is genegeerd, terwijl de motivering van het verslag van de Commissie voor de verzoekschriften volkomen ondeugdelijk is - , komt het voorstel slechts voor verwerping in aanmerking.

Namens de in de aanhef van deze brief genoemde adressanten dring ik er dan ook bij u op aan om de voorgestelde conclusie te verwerpen en te bevorderen dat alsnog terzake de juiste procedure wordt gevolgd en dat de petitie wordt behandeld door de Commissie voor de verzoekschriften, dan wel dat een bijzondere commissie verder met de zaak wordt belast.

Hoogachtend,

namens adressanten,

N.M.P. Steijnen

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52.05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

de Voorzitter van de Tweede Kamer
de heer drs. W.J. Deetman
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

12-5-91

betreft: petitie inzake onderzoek rechtmatigheid pensioentoekenningen
NSB-Kamerleden en hun nabestaanden

geachte heer Deetman,

Ter aanvulling op mijn brief van 9 mei j.l. aan alle Kamerleden over bovengenoemde kwestie deel ik u nog het volgende mee.

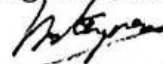
Gelet op de in deze brief geconstateerde procedurele onjuistheden, schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur en feitelijke onjuistheden in het verslag van de Commissie voor de verzoekschriften, heb ik opdracht de Tweede Kamer (de Voorzitter van de Tweede Kamer) in kort geding te betrekken wegens schending van het grondwettelijk recht van petitie, indien de Kamer met het voorstel van de Commissie voor de Verzoekschriften instemt.

Dit kort geding zal dan gevoerd worden zodra blijkt dat de Commissie voor de Verzoekschriften van de Eerste Kamer - die daartoe benaderd zal worden - evenmin bereid is de petitie ten gronde te behandelen.

Cliënten zullen daaruit de conclusie trekken dat hun grondwettelijk recht van petitie door de Staten-Generaal onvoldoende wordt gerespecteerd en dat deswege door de Kamer onrechtmatig jegens hen wordt gehandeld.

Ik verzoek u de leden van het Presidium van dit schrijven in kennis te stellen.

Hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

*anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascististen*

Koudebergweg 55
Postbus 1
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
b.g.g. 08309 - 51058

Hoenderloo, 15 mei 1991,

Beste Nico,

Gisteren haalden we je brief uit de bus. Ik ging al schoorvoetend in de startblokken staan om aan de gang te gaan met het brieven wegsturen. Ik zeg tegen Henk: "Zo'n dikke brief, dat is veel meer dan een velletje. De opluchting die ik voelde toen ik las dat alles al gedaan is, was enorm. Ik ben nog zo lekker met het boek bezig, hoewel ik toch moet stoppen, eerst moet de krant weer. Elzina was gisteren, met anderen, ook hier. Ze hebben allemaal bewondering voor je inzet. Ze zal weer f. 1000,-- overmaken, die f. 155,-- vinden we allemaal krap berekend. Wat zouden we graag veel geld sturen. Nou ik heb in ieder geval nog een lot in de staatsloterij, wie weet. Als uiterste datum voor de krant moeten we toch wel 10 juni aanhouden. Hopelijk is er voor die tijd nog wat nieuws, we moeten toch wel over de Petitie schrijven, vind je niet?

Hartelijke groeten van allen.

Alie

22 mei 1991

Voorzitter

AAN:
de heer mr. N.M.P. Steijnen
Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

Geachte heer Steijnen,

Het door u beoogde verslag van de Commissie voor de Verzoekschriften uit de Tweede Kamer zal aan de orde komen in de vergadering van deze Kamer op donderdag 30 mei a.s.

Afschrift van uw brief d.d. 9 mei, met ongedateerde aanvulling heb ik in afschrift aan alle leden der Kamer, derhalve ook de leden van het Presidium doen toekomen.

Hoogachtend

(drs. W.J. Deetman)

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Binnenhof 1a
's-Gravenhage

Postadres:
Postbus 20018
2500 EA 's-Gravenhage

Telefoon 070-318 22 11
Fax 070-365 41 22
Telex 32653 (Parl. NL-Den Haag)

TWEEDE KAMERFRACTIE
PARTIJ VAN DE ARBEID

mr. N.M.P. Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist

Den Haag, 27 mei 1991
Binnenhof 1a, 2513 AA

ons kenmerk: 90.91.1884 f

Geachte heer of mevrouw Steijnen,

Hiermee bevestig ik de ontvangst van uw brief van
9 mei 1991 betreffende uw bezwaar tegen het verslag van de
Commissie voor de Verzoekschriften.

Ik heb deze doorgestuurd naar ons kamerlid de heer
W. Vermeend die in deze Commissie zit en aandacht aan uw
brief zal besteden.

Met vriendelijke groet,

Boudewijn de Blij
Ambtelijk secretaris

TWEEDE KAMER

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk no. CV 92156/AJ

Bijlage(n): Verslag.

Datum: 30 mei 1991

. Aan Stichting Herwaardering Pensioenen
NSB-Kamerleden
t.a.v. de heer mr. L.P.H. Stibru
Postbus 5
7350 AA HOENDERLOO
=====

Zeer geachte heer Stibru,

Op 19 april 1991 zond ik u een brief,
waarbij u het verslag van de commissie is toegezonden.
In aansluiting hierop deel ik u thans mede, dat de Kamer zich op
30 mei 1991
heeft verenigd met de conclusie van dit verslag en de daaraan ten
grondslag liggende overwegingen.
Een exemplaar van het inmiddels gedrukte verslag doe ik u hierbij
toekomen.

De griffier van de Commissie,

(Mr. G. J. Ploos van Amstel.)

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank; Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo,

Hoenderloo, 4 juni 1991.

Beste Nico,

Hierbij de uitspraak van de Petitie. Moeten we die ook sturen naar de andere deelnemers, met een brief? Het komt ons hoe langer hoe onwaarschijnlijker voor dat er in de jaren 50 zo uitvoerig is gediscussieerd over het pensioen. Met 10 CPN-ers (dat zou nu 15 zijn). Heb jij stukken uit die tijd? Anders willen we Yvonne vragen er een paar vakantiedagen aan op te offeren om het na te gaan lezen en copieëren. Moet er nog wat in de krant, dan moet ik dat deze week hebben, anders kan het niet meer.

Hartelijke groeten,

Alie

Misschien krijgen we de handelingen van 30 mei nog op tijd, dan kunnen we zien of er nog iemand wat gezegd heeft.

Fam . van Luttikhuisen
Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo

betreft; petitie RvT

6 juni 1991

Beste Alie,

Ik stel voor dat we geen krimp geven ! De overwegingen van het Kamerbesluit deugen volstrekt niet en daarin wordt zelfs geschiedvervalsing gepleegd: in de discussies in de jaren tachtig over het pensioen van de weduwe Rost van T. in de Tweede Kamer was er juist grote verontwaardiging dat dit pensioen in de jaren vijftig in het geheim - en volledig buiten de Kamer om - was bekokstoofd en nu gaan ze ons vertellen dat er in de vijftiger jaren al uitvoerig over in de Kamer zou zijn gediscussieerd !

Het liefst zou ik nu meteen al een kort geding tegen de Kamer voeren, maar ik ben bang dat dit op dit moment negatieve effecten zou kunnen hebben op het vonnis van het gerechtshof waar we op zitten te wachten (ik heb namelijk tijdens het pleidooi gezegd dat de zaak met de uitspraak van de Commissie voor binnenlandse zaken voor wat de petitie betreft was afgedaan en het is voor het hof dan verwarrend als de krant lezen dat er nog een kort geding hieromtrent wordt gevoerd.)

Daarom lijkt het mij het beste om deze zaak over het zomerreces van de Kamer heen te tillen. Maar dan moeten we de zaak ondertussen wel warm houden, anders verliezen we, juridisch gesproken, ons belang bij een dergelijke rechtszaak. Om deze reden heb ik de bijgaande brief opgesteld met het verzoek om binnen een maand te antwoorden, waarop ik overigens geen inhoudelijk antwoord verwacht, maar met behulp waarvan dan de koppeling naar een later juridisch optreden kan worden gelegd.

Daarnaast zullen we wat mij betreft zeker ons ook nog met de petitie tot de Eerste Kamer wenden !

Ook het parlement blijven we dus op de hân d zitten.

De aangesprepte delen van deze brief zou je als commentaar voor de Anti-Fascist kunnen gebruiken.

met vriendelijke groeten,

Nico Steijnen

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

Aan de Voorzitter en het
Presidium van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

betreft: petitie inzake onderzoek rechtmatigheid datum 6 juni 1991
pensioenbesluiten NSB-Kamerleden en
nabestaanden

Dames/Heren,

Namens de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders Nederland, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Neungamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders heb ik kennis genomen van het besluit van de Tweede Kamer d.d. 30 mei 1991 tot instemming met het voorstel van de Commissie voor de Verzoekschriften inzake de petitie met betrekking tot het instellen van een onderzoek door of in opdracht van de Tweede Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten aangaande de voormalige NSB-Kamerleden en hun nabestaanden.

Hieromtrent het volgende.

Het besluit van de Tweede Kamer inzake deze petitie is om meerdere redenen onacceptabel.

Doorslaggevend hierbij is dat de overwegingen die aan het voorstel ten grondslag zijn gelegd manifest ondeugdelijk zijn.

Hierin worden - ondanks het feit dat reeds in een eerder stadium van onze kant op de onhoudbaarheid van een en ander werd gewezen - zonder enige correctie historische onjuistheden gedebiteerd van een dergelijk kaliber dat gesproken dient te worden van geschiedkundige vervalsing.

Gelet op het feit dat de oorspronkelijke overwegingen van het voorstel van de Commissie voor de Verzoekschriften integraal zijn gehandhaafd, nemen wij aan dat de Tweede Kamer niettemin wenst in te staan voor de juistheid hiervan.

In dit verband hebben wij dan de volgende vragen, waarvan wij de beantwoording graag binnen een termijn van een maand na dagtekening van dit schrijven tegemoet zien.

1. Aangaande het eerste deel van de tweede overweging, dat de pensioenbesluiten met betrekking tot de NSB-Kamerleden en hun nabestaanden "reeds in de vijftiger jaren zijn gemaakt":

Hoe verdraagt zich dit met het feit dat bij beschikkingen van 4 oktober 1967 aan de weduwe Woudenberg, van 19 oktober 1970 aan Dieters en van 10 mei 1976 aan de weduwe de Marchant et d'Ansembourg pensioenen werden toegekend?

2. Aangaande het tweede deel van de tweede overweging "na uitvoerige gedachtenwisselingen in de Kamer":

Het is u maar al te goed bekend - en dit is n.a.v. het initiatief-wetsvoorstel inzake pensioenen aan onwaardige Kamerleden ook uitvoerig aan de orde geweest - dat er in de jaren vijftig volstrekt geen gedachtenwisselingen over deze kwestie in de Kamer hebben plaatsgevonden.

Indien u niettemin meent te moeten vasthouden aan de juistheid van deze overweging, dan vernemen wij gaarne van u de vindplaatsen in de Kamerhandelingen.

In het andere geval vernemen wij graag van u de erkenning dat deze overweging onjuist is.

3. Aangaande de - onterechte - suggestie in de derde overweging in combinatie met de vierde overweging, dat ingaan op het in de petitie neergelegde verzoek zou neerkomen op een herhaling van de eind jaren tachtig in de Kamer gevoerde discussies :

Zoals reeds eerder uitvoerig is uiteengezet, is bij deze discussies eind jaren tachtig in de Kamer nu juist met geen woord gerept over de rechtmatigheid van de onderhavige pensioenbesluiten, doch zijn alle Kamerfrakties er - ten onrechte - vanuit gegaan dat het rapport van de ambtelijke werkgroep van de Minister van Binnenlandse Zaken "De rechtmatigheid van de toekenning van weduwenpensioen aan mevrouw Rost van Tonningen op basis van het kamerlidmaatschap van haar echtgenoot" in dit opzicht correct was. Aan de Kamer werd hiermee onjuiste informatie verschaft. Juist dit aspect wordt in de petitie aan de orde gesteld.

Gaarne vernemen wij dan ook van u de vindplaatsen in de Kamerhandelingen, waaruit blijkt dat over de rechtmatigheid en regelmatigheid van deze pensioenbesluiten is gediscussieerd.

Bent u niet in staat om deze te geven, dan vernemen wij graag van u dat in de onderhavige overwegingen een onjuiste suggestie tot uitdrukking wordt gebracht.

4. Aangaande de achtste overweging in combinatie met de zevende overweging, waarin wordt gesteld dat het de verantwoordelijkheid van de Kamer is welke commissie een zaak behandelt :

Deze overwegingen zijn niet concludent. De Kamer heeft immers daarin geen discretionaire vrijheid, doch is daarbij gebonden aan haar eigen reglementen.

In deze overwegingen wordt gesteld noch aannemelijk gemaakt dat het bij de onderhavige petitie niet gaat om een verzoekschrift in de zin van art. 3 van het Reglement voor de Commissie voor de Verzoekschriften, zodat ten onrechte ongemotiveerd is gelaten waarom deze petitie niet door de Commissie voor de Verzoekschriften ten gronde is behandeld, maar de behandeling hiervan is overgelaten aan de vaste Commissie voor binnenlandse zaken.

Gaarne vernemen wij deze motivering alsnog.

5. Aangaande het ontbreken in de overwegingen van elke motivering t.a.v. het besluit van de vaste Commissie voor binnenlandse zaken - en thans van de Tweede Kamer als zodanig - waarom de zaak - de vaste Commissie spreekt van "het dossier" - "als gesloten wordt beschouwd" :

Dit parool is in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ook op dit punt ontvangen wij graag een nadere motivering.

In dit verband vernemen wij tenslotte gaarne van u welke zaak precies als gesloten wordt beschouwd.

Wij verzoeken u een afschrift van dit schrijven te doen toekomen aan de leden van de Commissie voor de Verzoekschriften.

Tevens ontvangen wij gaarne een ontvangstbevestiging van dit schrijven.

Hoogachtend,

namens de betrokken organisaties,

N.M.P. Steijnen

12 juni 1991

Voorzitter

AAN:
de heer mr. N.M.P. Steijnen,
Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

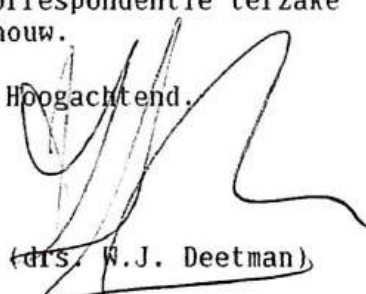
Geachte heer Steijnen,

Hierdoor bevestig ik de ontvangst van uw brief d.d. 6 juni 1991.

Te uwer informatie deel ik u mede, dat ik een afschrift van uw brief heb doen toekomen aan alle leden van deze Kamer om desgewenst op uw brief te kunnen reageren.

Tot slot deel ik u mede dat ik thans, nu de Kamer bij haar besluit van 30 mei j.l. de conclusie van de Commissie voor de Verzoekschriften met betrekking tot het advies van de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden te Hoenderloo heeft onderschreven, de correspondentie terzake met u als afgesloten beschouw.

Hoogachtend,

(drs. W.J. Deetman)

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Binnenhof 1a
's-Gravenhage

Postadres:
Postbus 20018
2500 EA 's-Gravenhage

Telefoon 070-318 22 11
Fax 070-365 41 22
Telex 32653 (Parl. NL-Den Haag)

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Cauwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

Aan de Voorzitter en het
Presidium van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

betreft: petitie inzake onderzoek rechtmatigheid datum 14 juni 1991
 pensioenbesluiten NSB-Kamerleden en
 nabestaanden

Dames/Heren,

In reactie op de brief van 12 juni 1991 van de Voorzitter van de Tweede Kamer de heer Deetman deel ik u namens cliënten mede dat met dit schrijven geen genoegen wordt genomen.

De rechtsstaat schept voor de overheid de verplichting om aan haar beslissingen deugdelijke overwegingen ten grondslag te leggen, zeker als daarbij grondwettelijke rechten in het geding zijn, zoals in casu het recht van petitie. Dat geldt ook voor de Tweede Kamer als staatsrechtelijk orgaan.

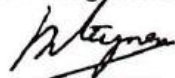
Het maar aan individuele Kamerleden overlaten om eventueel te reageren op ernstige kritiek op een onhoudbaar besluit betreffende grondwettelijke rechten van burgers is procedureel onjuist, aangezien daarmee wordt verontachtzaamd dat het onderhavige besluit voor verantwoordelijkheid komt van de Tweede Kamer als institutie en niet van individuele leden van deze Kamer.

Daarom verzoek ik u thans niet langer om op de in mijn brief van 6 juni j.l. gestelde vragen in te gaan, maar sommeer ik u namens mijn cliënten om daartoe binnen een maand na heden over te gaan.

Geeft u aan deze sommatie geen gevolg, dan behouden cliënten zich alle rechten jegens u en de Tweede Kamer voor.

Hoogachtend,

namens de betrokken organisaties

N.M.P. Steijnen

Pam. van Luttikhuisen
Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo

Betreft: petitie RvF

14 juni

Beste Alic,

Een onverwacht snelle reactie van Deetman. Omdat ik inmiddels ook gehoord heb dat het arrest van het Hof wordt opgeschoven naar 26 sept. zitten we in een wat lastig parket, omdat we dan in elk geval niet voor 26 sept, rond deze kwestie kunnen gaan kort gedingen. Het Hof weet immers niet beter dan dat de kwestie van de petitie is afgehandeld en dat moet nou maar zo blijven. Daarom heb ik mijn "verzoek" nu maar omgezet in een "sommatie", aan zijn we in elk geval weer een maand verder !

met vriendelijke groeten,

Nico

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5

7350 AA Hoenderloo

Tel. 05768 - 1258

Bank; Rabobank Hoenderloo

nr. 33.67.69.385

Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 28 augustus 1991

Aan de Eerste Kamer
t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften
van de Eerste Kamer

de heer mr. J. Glastra van Loon
Postbus 20017
2500 EA Den Haag

betreft: petitie tot het instellen van een zelfstandig onderzoek door of in opdracht van de Eerste Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten m.b.t. de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder

geachte leden van de Commissie,

Op 8 januari 1991 werd met mijn tussenkomst door de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzeiweilers, de Nederlandse Vriendenkring Weuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders een petitie ingediend bij de Tweede Kamer t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften, waarin de Tweede Kamer werd gevraagd over te gaan tot het instellen van een onderzoek naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en aan de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder. (prod. 1)

In het bij deze petitie behorende rapport wordt op grond van een diepgaande analyse aangetoond dat de in een eerder stadium door de regering naar de Eerste en Tweede Kamer toe kenbaar gemaakte opvatting dat de Kamerlidpensioenen voor(de nabestaanden van)de NSB-Kamerleden en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder - hoezeer ook door velen moreel verwerpelijk geacht - in ieder geval op juridisch juiste gronden zijn toegekend en derhalve rechtmatig en regelmatig zijn verkregen, onjuist is. Een exemplaar van dit rapport treft u hierbij aan.

De hier gewraakte standpuntbepaling naar de Eerste en Tweede Kamer toe vond plaats in een brief van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1986 aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer, welk schrijven de aanbidding van het rapport van een ambtelijke werkgroep van Binnenlandse Zaken "De rechtmatigheid van de toekenning van weduwenpensioen aan mevrouw Rost van Tonningen op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot" begeleidde. Deze ambtelijke werkgroep werd door de Minister van Binnenlandse Zaken ingesteld naar aanleiding van de begin 1986 ontstane verontrusting en verontwaardiging toen algemeen bekend werd dat de weduwe Rost van Tonningen een Kamerlidpensioen genoot.

Deze commissie kwam in haar rapport tot de conclusie dat een Kamerlidpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen niet had kunnen worden ontzegd en dat deze toekenning, alsmede de wijziging in de pensioenhoopte, die in 1956 werd aangebracht, rechtmatig en regelmatig zouden hebben plaatsgevonden. Het ambtelijk rapport en alle andere stukken die op dit regeringsstandpunt betrekking hebben, alsmede verdere bewijsstukken, zijn als bijlagen ter griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften gedeponneerd

In de begeleidende brief van 17 november 1986 deelt de Minister van Binnenland-

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 28 augustus 1991

Aan de Eerste Kamer
t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften
van de Eerste Kamer

t.a.v. de Voorzitter
de heer A. van Veldhuizen
Postbus 20017
2500 EA Den Haag

betreft: petitie tot het instellen van een zelfstandig onderzoek door of in opdracht van de Eerste Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten m.b.t. de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder

geachte leden van de Commissie,

Op 8 januari 1991 werd met mijn tussenkomst door de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Neuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders een petitie ingediend bij de Tweede Kamer t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften, waarin de Tweede Kamer werd gevraagd over te gaan tot het instellen van een onderzoek naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en aan de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder. (prod. 1)

In het bij deze petitie behorende rapport wordt op grond van een diepgaande analyse aangetoond dat de in een eerder stadium door de regering naar de Eerste en Tweede Kamer toe kenbaar gemaakte opvatting dat de Kamerlidpensioenen voor(de nabestaanden van)de NSB-Kamerleden en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder - hoezeer ook door velen moreel verwerpelijk geacht - in ieder geval op juridisch juiste gronden zijn toegekend en derhalve rechtmatig en regelmatig zijn verkregen, onjuist is.
Een exemplaar van dit rapport treft u hierbij aan.

De hier gewraakte standpuntbepaling naar de Eerste en Tweede Kamer toe vond plaats in een brief van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1986 aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer, welk schrijven de aanbieding van het rapport van een ambtelijke werkgroep van Binnenlandse Zaken "De rechtmatigheid van de toekenning van weduwenpensioen aan mevrouw Rost van Tonningen op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot" begeleidde. Deze ambtelijke werkgroep werd door de Minister van Binnenlandse Zaken ingesteld naar aanleiding van de begin 1986 ontstane verontrusting en verontwaardiging toen algemeen bekend werd dat de weduwe Rost van Tonningen een Kamerlidpensioen genoot.

Deze commissie kwam in haar rapport tot de conclusie dat een Kamerlidpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen niet had kunnen worden ontzegd en dat deze toekenning, alsmede de wijziging in de pensioenhoogte, die in 1956 werd aangebracht, rechtmatig en regelmatig zouden hebben plaatsgevonden.
Het ambtelijk rapport en alle andere stukken die op dit regeringsstandpunt betrekking hebben, alsmede verdere bewijsstukken, zijn als bijlagen ter griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften gedeponereerd

In de begeleidende brief van 17 november 1986 deelt de Minister van Binnenland-

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 28 augustus 1991

Aan de Eerste Kamer
t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften
van de Eerste Kamer

de griffier van de Commissie
de heer mr. G.J. Ploos van
Amstel

betreft: petitie tot het instellen van een zelfstandig onderzoek door of in opdracht van de Eerste Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten m.b.t. de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder

geachte leden van de Commissie,

Op 8 januari 1991 werd met mijn tussenkomst door de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Meuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders een petitie ingediend bij de Tweede Kamer t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften, waarin de Tweede Kamer werd gevraagd over te gaan tot het instellen van een onderzoek naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en aan de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder. (prod. 1)

In het bij deze petitie behorende rapport wordt op grond van een diepgaande analyse aangetoond dat de in een eerder stadium door de regering naar de Eerste en Tweede Kamer toe kenbaar gemaakte opvatting dat de Kamerlid-pensioenen voor(de nabestaanden van)de NSB-Kamerleden en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder - hoezeer ook door velen moreel verwerpelijk geacht - in ieder geval op juridisch juiste gronden zijn toegekend en derhalve rechtmatig en regelmatig zijn verkregen, onjuist is. Een exemplaar van dit rapport treft u hierbij aan.

De hier gewraakte standpuntbepaling naar de Eerste en Tweede Kamer toe vond plaats in een brief van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1986 aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer, welk schrijven de aanbidding van het rapport van een ambtelijke werkgroep van Binnenlandse Zaken "De rechtmatigheid van de toekenning van weduwenpensioen aan mevrouw Rost van Tonningen op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot" begeleidde. Deze ambtelijke werkgroep werd door de Minister van Binnenlandse Zaken ingesteld naar aanleiding van de begin 1986 ontstane verontrusting en verontwaardiging toen algemeen bekend werd dat de weduwe Rost van Tonningen een Kamerlidpensioen genoot.

Deze commissie kwam in haar rapport tot de conclusie dat een Kamerlidpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen niet had kunnen worden ontzegd en dat deze toekenning, alsmede de wijziging in de pensioenhoopte, die in 1956 werd aangebracht, rechtmatig en regelmatig zouden hebben plaatsgevonden. Het ambtelijk rapport en alle andere stukken die op dit regeringsstandpunt betrekking hebben, alsmede verdere bewijsstukken, zijn als bijlagen ter griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften gedeponeerd

In de begeleidende brief van 17 november 1986 deelt de Minister van Binnenland-

se Zaken dan ook aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer mede dat, gelet op het rechtmatigheidskarakter van de pensioenbesluiten met betrekking tot de (nabestaanden van de) NSB-Kamerleden in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder, iedere rechtsgrond om een ingreep te doen in het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen zou ontbreken.

Deze in het rapport van de ambtelijke werkgroep en in de brief van 17 november aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer neergelegde opvatting dat de aan de weduwe Rost van Tonningen en de overige nabestaande van NSB-Kamerleden verleende pensioenen in overeenstemming met het geldende recht zouden zijn toegekend, is onjuist.

En daarmee zijn derhalve de beide Kamers onjuist geïnformeerd.

In het van de petitie deel uitmakende rapport en met behulp van de daarbij in het geding gebrachte documenten, die zich ter griffie in depôt bevinden, wordt dit duidelijk aangetoond.

Onjuiste informatie aan de Eerste en Tweede Kamer door leden van de regering is onaanvaardbaar, zodat alleen al op die grond het gevraagde nadere onderzoek alleszins gerechtvaardigd is.

De griffier van de Commissie voor de Verzoekschriften van de Tweede Kamer heeft echter terstond na ontvangst van dit aan de Commissie voor de Verzoekschriften gerichte adres, op eigen gezag deze petitie doorgezonden naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken ter afhandeling. (prod. 2)

Hoewel tegen deze handelwijze terstond bij de griffier protest werd aangetekend en ook alle leden van de Tweede Kamer individueel van dit protest op de hoogte werden gesteld (prod. 3), waarbij werd geëist dat deze petitie alsnog door de Commissie voor de Verzoekschriften in behandeling zou worden genomen, werd door de Voorzitter van de Commissie voor de Verzoekschriften geweigerd deze doorzending naar de vaste Commissie voor binnenlandse zaken ongedaan te maken. (prod. 4)

Door mijn verzoekers werd op behandeling van deze petitie door de Commissie voor de Verzoekschriften gestaan, omdat zij uitdrukkelijk gebruik wensten te maken van het grondwettelijke recht van petitie, gekoppeld aan de wijze waarop aan de uitoefening van dit recht verder reliëf is gegeven door de aparte behandelprocedure die daarvoor door de Tweede Kamer in het leven is geroepen en welke onder meer inhoudt dat aan de regering met betrekking tot het onderwerp van de petitie nadere inlichtingen kunnen worden gevraagd, getuigen kunnen worden gehoord en dat aangaande het verzoekschrift een verslag dient te worden uitgebracht dat een duidelijke conclusie dient te bevatten.

Korte tijd later werd een - wat de inhoud van de zaak betreft - éénregelig bericht ontvangen van de vaste Commissie voor binnenlandse zaken, luidende: "In haar vergadering van donderdag 7 februari j.l. heeft de commissie besloten dat zij uw dossier als gesloten beschouwt". (prod. 5)

Nadat bij zowel de vaste Commissie voor binnenlandse zaken als de Commissie voor de Verzoekschriften en de Voorzitter van de Tweede Kamer kenbaar was gemaakt dat met deze afdoening geen genoegen werd genomen en was geëist dat alsnog de Commissie voor de Verzoekschriften zich ten gronde met deze petitie zou bezighouden, werd door de Commissie voor de Verzoekschriften op 18 april j.l. alsnog verslag uitgebracht aan de Tweede Kamer, waarbij werd voorgesteld om in de gang van zaken zoals deze had plaatsgevonden, te berusten. (prods. 6, 7, 8 en 9)

Tegen dit voorstel werd in een aan de individuele leden van de Tweede Kamer gerichte brief bezwaar gemaakt, waarin met name ook werd geprotesteerd tegen de incorrecte procedure, waarbij sprake is van een aantasting van het grondwettelijke recht van petitie.

Bovendien werd in deze brief aan de Kamerleden bezwaar gemaakt tegen het feit dat het besluit van de vaste Commissie voor binnenlandse zaken op geen enkele wijze is gemotiveerd, hetgeen in strijd moet worden geacht met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, terwijl voorts bezwaar werd aangetekend tegen bepaalde overwegingen in het verslag van de Commissie voor de Ver-

zoekschriften, die aantoonbaar en onmiddellijk in het oog springend onjuist zijn.

Dat betreft dan met name de overweging dat al in de jaren vijftig uitvoerig in de Kamer over de pensioentoekenningen aan NSB-Kamerleden en hun nabestaanden zou zijn gediscussieerd. (prod. 10)

Een belangrijk punt is nu juist dat dit niet is gebeurd!

Deze overwegingen kunnen derhalve op geen enkele wijze het voorstel van het verslag van de Commissie voor de Verzoekschriften ondersteunen, laat staan dat zij het voorstel zouden kunnen dragen !

Niettemin heeft de Tweede Kamer ingestemd met het voorstel van de Commissie voor de Verzoekschriften.

Door niet de Commissie voor de Verzoekschriften de zaak ten gronde te laten behandelen volgens de met waarborgen voor de justiciabelen omklede procedure voor de behandeling van verzoekschriften, maar in plaats daarvan de zaak ten gronde te laten afdoen door de vaste Commissie voor binnenlandse zaken, is het grondwettelijk recht van petitie van verzoekers geschonden. En nu de beslissing door de vaste Commissie voor binnenlandse zaken geheel ongemotiveerd is gelaten en bovendien aan het besluit van de Tweede Kamer manifest onjuiste overwegingen ten grondslag zijn gelegd, is bovendien gehandeld in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat is voor mijn cliënten reden om zich thans tot de Eerste Kamer te wenden.

Ook de Eerste Kamer is namelijk bij deze zaak betrokken, doordat ook zij indertijd door de Minister van Binnenlandse Zaken onjuist is geïnformeerd over de rechtmatigheid en regelmatigheid van de Kamerlidpensioenen aan (de nabestaanden van) de NSB-Kamerleden.

Bovendien is de Eerste Kamer contrôle-gericht, met name met betrekking tot vraagstukken van legaliteit.

Deze legaliteit is hier op drievoudige wijze in het geding. Zowel wat betreft de rechtmatigheid van de NSB-Kamerlidpensioenbesluiten, als wat betreft de inhoud van de informatieverschaffing door de Minister aan de Tweede en Eerste Kamer en tenslotte wat betreft de eventuele schending van het grondwettelijke recht van petitie en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur bij de behandeling van de petitie door de Tweede Kamer.

Dat is voor mijn cliënten reden om zich thans tot de Eerste Kamer te wenden.

Derhalve richten mijn cliënten zich thans tot de Commissie voor de Verzoekschriften van de Eerste Kamer met het verzoek om te besluiten tot het instellen van een onderzoek door of in opdracht van de Eerste Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder.

Voorts verzoeken mijn cliënten de Eerste Kamer om in het kader van het te nemen besluit over het in de petitie gevraagde onderzoek duidelijk tot uitdrukking te brengen dat de overweging in het verslag van de Commissie voor de Verzoekschriften van de Tweede Kamer, dat de pensioenbesluiten met betrekking tot de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen reeds in de vijftiger jaren zijn gemaakt, onjuist is en dat a fortiori onjuist is dat zou zijn gebeurd na uitvoerige gedachtenwisselingen in de Tweede Kamer.

De produkties waarnaar in deze petitie verwezen wordt, zijn eveneens ter griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften gedeponneerd.

Gaarne ontvang ik van dit verzoekschrift een ontvangstbevestiging.

hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

gemachtigde

Pam. van Luttikhuizen
Koudebergweg 55
7351 DJ Hoenderloo

betreft: petitie RvI

29 augustus 1991

Beste Alie en Henk,

Hoewel in het Oosten het Rode Licht dooft, hoop ik toch dat jullie een goede zomer hebt gehad in goede gezondheid.
Ik krijg zo langzamerhand de indruk dat heel veel mensen op de wereld onder de invloed van onze westerse reclame en propaganda hun verstand verloren hebben. Zo wordt de wereld weer teruggeworpen op oude en achterhaalde posities. Voor de toekomst voorspelt dat niet veel goeds !

Ondanks alle schokken is het maar het beste gewoon door te werken en vast te houden aan de eigen uitgangspunten.

Dat doen we dus ook met Rost van Tonningen.

Zoals afgesproken heb ik de petitie nu aangeboden aan de Eerste Kamer om te be-
zien wat die ermee doet.

Ik heb dat gedaan met de bijgaande begeleidende brief.

In de nu komende tussenperiode wachten we of er uitspraak komt in het hoger be-
roep van de rechtszaak.

Daarna hebben we eventueel de handen vrij om de Tweede Kamer alsnog aan te pakken.

Ik hou jullie op de hoogte !

met vriendelijke groeten,

Nico

Die enveloppe naar de voorzitter heb ik uitgedraaid. Heb je nog wel enveloppen?
We hebben niets verkocht maar in de steunpot zat f382,50 en Jaap Hoef maakte de
f500.- en er komt nog op de gere.
gr.

Hoenderloo, 1 sept 1991

Beste Nico

Ik zit te schrijven in Westervoort. In een oud klooster
waar nu Stichting Het Klooster is gevestigd is voor sociaal
en cultureel werk. We zijn uitgenodigd door Groen Links.
Een abonnee van ons, Jaap Hoef, is opgehouden raadslid te zijn.
Daarvoor geven ze een afscheidsmiddag. Met een bandje en een clausje.
Als afscheidscadeau heeft Jaap Hoef een gift voor de A.F.V.-N.
gevraagd. Dat kunnen ze storten bij Groen Links of hier in een
milieubus deponeren. Wij zitten hier nu met wat materiaal
(boeken) die we verkopen. Ook de draaivandig. En wat
A-F's om weg te geven. Dat doen we nadat ze wat in de bus
stoppen, anders komen ze daar niet meer toe.

We waren erg blij met je brief. Zo denken wij er ook over.
Ingeloten je brief aan de voorzitter. Die zat in een enveloppe
zonder adres en dus ging die naar de afzender.

Blij dat een ander ook eens fouten maakt.

Het zomerhuisje is leeg, dus als jullie willen komen. Bel dan
wel even, want meer loslopende komen soms een week-end.
Henk kan jullie altijd uit Apeldoorn ophalen.

Mijn boek is nu klaar op het drukken na. Ik ben nu heel
snel met de krant bezig. Volgende zondag moet de lay-out
klaar zijn. We schrijven waarschijnlijk wel scherp over de provocatie
in de S.U. enz.

Nico ik hou op, tot horens of zies.
Hartelijke groeten van allemaal Alie

EERSTE KAMER DER STATEN-GENERAAL

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk no. VZ 6177/KdR

Bijlage(n):

's-GRAVENHAGE, 10 september 1991

Buitenhof 37, tel. nr. ~~079-614911~~ ~~079-614911~~ ~~079-614911~~
070-3183007

Zeer geachte heer Steijnen,

Hierbij deel ik u mede, dat de Commissie voor de verzoekschriften uit de Eerste Kamer geen zaken in behandeling neemt ten aanzien waarvan de Tweede Kamer reeds een beslissing heeft genomen. Dit is bepaald in het reglement van de commissie.

Aangezien uw brief geen relevante nieuwe feiten bevat of nieuwe gezichtspunten opent, neemt de Commissie voor de verzoekschriften uit de Eerste Kamer uw verzoekschrift niet in behandeling.

De bij uw brief gevoegde bijlagen retourneer ik u hierbij.

De griffier van de commissie,

(Mr. G.J. Ploos van Amstel).

Aan de heer Mr. M.M.P. Steijnen,
Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

=====

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Coutenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

de Griffier van de Commissie voor
de Verzoekschriften van de Eerste Kamer
Postbus 20017
2500 EA Den Haag

betreft: petitie

datum 17 september 1991

geachte heer Ploos van Amstel,

In reactie op uw brief van 10 september 1991 waarin u mij meedeelde dat de Eerste Kamer het verzoekschrift van mijn cliënten niet in behandeling zal nemen het volgende.

Uw standpunt lijkt mij op zijn zachtst discutabel, en in ieder geval zonder een grondige beoordeling in Commissie-verband prematuur.

Indien mijn verzoekers eerst de Tweede Kamer verzoeken om een onderzoek in te stellen naar een bepaalde kwestie en dit wordt dan door die Kamer geweigerd en vervolgens wordt de Eerste Kamer gevraagd eenzelfde onderzoek in te stellen, als zijnde een eveneens bij de zaak betrokken Kamer, dan is dat wat anders dan waarop bedoeld wordt als u spreekt van "zaken ten aanzien waarvan de Tweede Kamer al een beslissing genomen heeft". Niettemin willen mijn verzoekers hierover een verdere discussie vermijden en in overleg met hen is derhalve een nieuw verzoek geformuleerd, dat u hierbij aantreft. De reeds geretourneerde bijlagen doe ik u opnieuw toekomen.

Ik neem aan dat u thans wel de nodige terughoudendheid bij uw oordeel aan de dag zult leggen en overleg zult plegen met de Commissie alvorens tot standpuntbepaling over te gaan.

hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

Fam. van Luttikhuisen
Postbus 5
7350 AA Hoenderloo

betreft: petitie RvT

17 september 1991

Beste Alie,

De bij de Eerste Kamer ingediende petitie kreeg ik terug met deze brief. We stuiten hier weer op dezelfde griffier als bij de Tweede Kamer, Floos van Amstel, en die wil niet. Dat is bij de Tweede Kamer gebleken - en hij heeft het mij trouwens ook telefonisch gezegd - en dat blijkt nu weer. Om hem te omzeilen had ik al de petitie rechtstreeks naar de leden van de Commissie voor de Verzoekschriften van de Eerste Kamer gestuurd.

Erbij laten zitten doen we niet, dus heb ik het verzoek van de petitie iets veranderd en de petitie vandaag opnieuw ingestuurd, weer tegelijk ook naar alle leden van de Commissie voor de Verzoekschriften.

Afwachten hoe nu weer op deze zet gereageerd wordt.

met vriendelijke groeten,

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 18 september 1991

Aan de Eerste Kamer
t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften
van de Eerste Kamer

de griffier van de Commissie
de heer mr. G.J. Ploos van
Amstel

betreft: petitie tot het instellen van een zelfstandig onderzoek door of in opdracht van de Eerste Kamer naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten m.b.t. de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder

geachte leden van de Commissie,

Op 8 januari 1991 werd met mijn tussenkomst door de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetstrijders, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Neuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders een petitie ingediend bij de Tweede Kamer t.a.v. de Commissie voor de Verzoekschriften, waarin de Tweede Kamer werd gevraagd over te gaan tot het instellen van een onderzoek naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen in het algemeen en aan de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder. (prod. 1)

In het bij deze petitie behorende rapport wordt op grond van een diepgaande analyse aangetoond dat de in een eerder stadium door de regering naar de Eerste en Tweede Kamer toe kenbaar gemaakte opvatting dat de Kamerlidpensioenen voor(de nabestaanden van)de NSB-Kamerleden en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder - hoezeer ook door velen moreel verwerpelijk geacht - in ieder geval op juridisch juiste gronden zijn toegekend en derhalve rechtmatig en regelmatig zijn verkregen, onjuist is.

Een exemplaar van dit rapport treft u hierbij aan.

De hier gewraakte standpuntbepaling naar de Eerste en Tweede Kamer toe vond plaats in een brief van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1986 aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer, welk schrijven de aanbidding van het rapport van een ambtelijke werkgroep van Binnenlandse Zaken "De rechtmatigheid van de toekenning van weduwenpensioen aan mevrouw Rost van Tonningen op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot" begeleidde. Deze ambtelijke werkgroep werd door de Minister van Binnenlandse Zaken ingesteld naar aanleiding van de begin 1986 ontstane verontrusting en verontwaardiging toen algemeen bekend werd dat de weduwe Rost van Tonningen een Kamerlidpensioen genoot.

Deze commissie kwam in haar rapport tot de conclusie dat een Kamerlidpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen niet had kunnen worden ontzegd en dat deze toekenning, alsmede de wijziging in de pensioenhoogte, die in 1956 werd aangebracht, rechtmatig en regelmatig zouden hebben plaatsgevonden. Het ambtelijk rapport en alle andere stukken die op dit regeringsstandpunt betrekking hebben, alsmede verdere bewijsstukken, zijn als bijlagen ter griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften gedeponeerd

In de begeleidende brief van 17 november 1986 deelt de Minister van Binnenland-

se Zaken dan ook aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer mede dat, gelet op het rechtmatigheidskarakter van de pensioenbesluiten met betrekking tot de (nabestaanden van de) NSB-Kamerleden in het algemeen en de weduwe Rost van Tonningen in het bijzonder, iedere rechtsgrond om een ingreep te doen in het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen zou ontbreken.

Deze in het rapport van de ambtelijke werkgroep en in de brief van 17 november aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer neergelegde opvatting dat de aan de weduwe Rost van Tonningen en de overige nabestaande van NSB-Kamerleden verleende pensioenen in overeenstemming met het geldende recht zouden zijn toegekend, is onjuist.

En daarmee zijn derhalve de beide Kamers onjuist geïnformeerd.

In het van de petitie deel uitmakende rapport en met behulp van de daarbij in het geding gebrachte documenten, die zich ter griffie in depôt bevinden, wordt dit duidelijk aangetoond.

Onjuiste informatie aan de Eerste en Tweede Kamer door leden van de regering is onaanvaardbaar, zodat alleen al op die grond het gevraagde nadere onderzoek alleszins gerechtvaardigd is.

Door het rapport van de ambtelijke werkgroep van de Minister van Binnenlandse Zaken en de begeleidende brief van 17 november 1986 van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer is niet alleen de Eerste Kamer door de Minister onjuist geïnformeerd, maar zijn bovendien mijn cliënten benadeeld.

De petitionerende organisaties, de Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders, Bond van Anti-Fascisten, de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, de Nederlandse Vriendenkring Neuengamme, het Comité Vrouwen van Ravensbrück en de Vereniging van Oud-Buchenwalders, stellen zich immers ten doel de belangen van hun leden/belanghebbenden zo goed mogelijk te behartigen, ook op het immateriële vlak. Daaronder valt ook het zoveel mogelijk voorkomen of wegnemen van psychisch leed als gevolg van met de oorlog samenhangende gebeurtenissen, ontwikkelingen en besluiten. Dat raakt ook deze kwestie.

Door de Minister van Binnenlandse Zaken zelf wordt in zijn brief van 17 november 1986 o.m. gesteld:

"Voor het kabinet was de afweging ten aanzien van de vraag, of aangekoerst zou moeten worden op een wettelijke maatregel bijzonder moeilijk. Het kabinet beslist terdege, dat een beslissing om niet daartoe over te gaan, als bijzonder pijnlijk zal worden ervaren bij grote delen van de Nederlandse samenleving. Met name bij verzetsdeelnemers en oorlogsslachtoffers zal zo'n beslissing hard aankomen".

Maar ook door het feit dat door de Minister van Binnenlandse Zaken in de betrokken brief van 17 november 1986 wordt voorgespiegeld dat de pensioenbesluiten ten aanzien van de weduwe Rost van Tonningen en de (overige nabestaanden van de) NSB-Kamerleden rechtmatig zouden zijn genomen en het deswege in strijd met de rechtszekerheid zou zijn om deze pensioentoekenningen op een of andere wijze ongedaan te maken en het kabinet tot op de dag van vandaag aan deze stellingname vast houdt, wordt aan hen psychisch leed berokkend.

Wat betreft de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden komt daar nog het volgende bij.

De statutaire doelstelling van deze Stichting luidt:

"het - langs de hieronder aangegeven weg - pogen bij te dragen aan het herstel van het geschokte rechtsgevoel van - en de psychische schade toegebracht aan zeer velen, als gevolg van de toekenning van Kamerlidpensioenen aan de voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen en de tot op heden door de regering volgehouden officiële visie, dat deze pensioenen geheel conform de geldende wettelijke bepalingen zijn toegekend, door:

- a. het bewerkstelligen van een herwaardering omtrent de juridische regelmatigheid van de beschikkingen, waarbij aan NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen Kamerlidpensioenen zijn toegekend en de pensioenbedragen zijn aangepast;

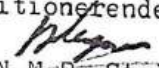
- b. het bevorderen van officiële uitspraken van politieke organisaties, advies- en bestuurlijke organen, de regering, het parlement en rechtsprekende instanties, dat bij de toekenning en aanpassing van Kamerlidpensioenen aan de NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen aan het recht en de geldende wettelijke bepalingen een onjuiste toepassing is gegeven;
- c. het bevorderen van een heroverweging van de bovengenoemde in afwijking van het recht en de geldende wettelijke bepalingen getroffen beschikkingen; een en ander tevens vanuit het besef dat het toekennen van Kamerlidpensioenen aan gebleken landverraders een historische schande vormt voor ons parlement en bij herstel van de parlementaire verhoudingen na de bevrijding alleen al de gedachte hieraan als onbestaanbaar volledig buiten de gezichtskring van het gezuiverde parlement viel".

Door de onjuiste informatie die door de Minister van Binnenlandse Zaken aan de Eerste Kamer is verstrekt, wordt zij derhalve in de verwezenlijking van haar statutaire doelstelling belemmerd.

Voorts is het indienen van deze petitie een onderdeel van haar statutaire taak.

Verzoekers hebben dan ook recht op en belang bij het indienen van de onderhavige petitie en verzoeken derhalve de Commissie voor de Verzoekschriften van de Eerste Kamer om te onderzoeken in hoeverre door de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn brief van 17 november 1986 aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer en het daaraan ten grondslag liggende ambtelijke rapport onjuiste informatie is verstrekt aan de Eerste Kamer, een en ander mede ten detrimente van de petitionerende organisaties en hun achterban.

namens de petitionerende organisaties,

mr. N.M.P. Steijnen

gem.

22 sept 1991

Cons in h.g. dat het parlement / Stem
(allemaal tegenwoordig, maar Stint optocht in parlement)
of aangest. wissel in juni is o. uitvoering en personeel
is getuigenstaat of laveny entiteit

RvT 22 nov 1991

Petitie dat TVC erkent in hoere
het standpunt dat het kan blijf dat
men pensioenert onvrijwillig leeft welk
luka juist is, dit ook rekening houdend
het leeftijd dat pas 5 jaar na auto
pensioen is aangevraagd

Vergaderjaar 1991-1992 Nr. V

Verslagen van de Commissie voor de Verzoekschriften

VERSLAG OVER HET ADRES¹ VAN DE STICHTING HERWAARDIGING PENSIOENEN NSB-KAMERLEDEN TE HOENDERLOO, MET BETREKKING TOT DE RECHTMATIGHEID VAN PENSIOENBESLUITEN TEN AANZIEN VAN VOORMALIG NSB-KAMERLEDEN EN HUN NAGELATEN BETREKKINGEN

Vastgesteld 5 november 1991

De commissie²,

overwegende,

dat adressante zich beklagt over de onrechtmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen;

dat adressante zich met een gelijklopende klacht eerder heeft gewend tot de Tweede Kamer der Staten-Generaal;

dat de Commissie voor de Verzoekschriften uit die Kamer te dien aanzien op 18 april 1991 verslag heeft uitgebracht, waarmee de Tweede Kamer zich op 30 mei 1991 heeft verenigd;

dat adressante zich in dit verband mede beklagt over de in de Tweede Kamer gevolgde procedure;

dat de Eerste Kamer echter niet bevoegd is de werkwijze van de Tweede Kamer te beoordelen,

van oordeel.

dat adressante in het onderhavige verzoekschrift geen relevante nieuwe feiten vermeldt en evenmin nieuwe gezichtspunten opent,

DE KAMER heeft zich met
het voorstel van de
COMMISSIE verenigd in
haar vergadering van
26 NOV. 1991

¹ Dit adres en de stukken, welke de commissie bij haar onderzoek ten dienste hebben gestaan, liggen op de griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften, Buitenhof 37, ter inzage voor de leden.

² De Commissie bestaat uit de leden: Van Leeuwen (CDA), Wagemakers (CDA), Van Veldhuizen (PvdA), voorzitter, Glastra van Loon (D66) en Heijne Makkreel (VVD).

stelt aan de Kamer voor op grond van artikel 7, lid 1, sub e, van het reglement van de Commissie voor de Verzoekschriften niet te treden in het verzoekschrift en te dien aanzien over te gaan tot de orde van de dag.

De voorzitter van de commissie,
Van Veldhuizen

De griffier van de commissie,
Ploos van Amstel

EERSTE KAMER DER STATEN-GENERAAL

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk nr. VZ 6207/AJ

Bijlage: Verslag

's-Gravenhage, 5 november 1991

Binnenhof 7, tel. nr. 070-614911 (postbus 3083)
3183007

Zeer geachte heer Steijnen,

Hierbij deel ik u mede dat de commissie met betrekking tot uw verzoekschrift verslag heeft uitgebracht aan de Kamer. Een afschrift van dit verslag vindt u hierbij ingesloten. Het voorstel van de commissie met de overwegingen, welke tot dit voorstel hebben geleid, zullen zeer binnenkort in een openbare vergadering der Kamer aan de orde worden gesteld. Zodra de Kamer een beslissing zal hebben genomen, zult u hiervan bericht ontvangen.

De griffier der commissie,

(mr. G.J. Ploos van Amstel)

Aan Stichting Herwaardering
NSB-Pensioenen
t.a.v. de heer mr. M.M.P. Steijnen,
Advocaat en Procureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST
=====

Vergaderjaar 1991-1992 Nr. V

Verslagen van de Commissie voor de Verzoekschriften

1)

VERSLAG OVER HET ADRES VAN de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden te Hoenderloo, met betrekking tot de rechtmatigheid van pensioenbesluiten ten aanzien van voormalig NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen.

Vastgesteld, 5 november 1991.

De commissie²⁾,

overwegende,

dat adressante zich beklaagt over de onrechtmatigheid van de Pensioenbesluiten met betrekking tot voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen:

dat adressante zich met een gelijkkluidende klacht eerder heeft gewend tot de Tweede Kamer der Staten-Generaal:

dat de Commissie voor de Verzoekschriften uit die Kamer te dien aanzien op 18 april 1991 verslag heeft uitgebracht, waarmede de Tweede Kamer zich op 30 mei 1991 heeft verenigd;

dat adressante zich in dit verband mede beklaagt over de in de Tweede Kamer gevolgde procedure;

¹ Dit adres en de stukken, welke de commissie bij haar onderzoek ten dienste hebben gestaan, liggen op de griffie van de Commissie voor de Verzoekschriften, Buitenhof 37, ter inzage voor de leden.

² De Commissie bestaat uit de leden:

dat de Eerste Kamer echter niet bevoegd is de werkwijze van de Tweede Kamer te beoordelen,

van Leeuwen (CDA), Wagenmakers (CDA),
Van Veldhuizen (PvdA), voorzitter
Glastra van Loon (D66), Heijne
Makkeel (VVD)

van oordeel,
dat adressante in het onderhavige verzoekschrift geen relevante nieuwe feiten vermeldt en evenmin nieuwe gezichtspunten opent,

stelt aan de Kamer voor op grond van artikel 7, lid 1, sub e, van het reglement van de Commissie voor de Verzoekschriften niet te treden in het verzoekschrift en te dien aanzien over te gaan tot de orde van de dag.

De voorzitter van de commissie,
Van Veldhuizen

De griffier van de commissie,
Ploos van Amstel.

EERSTE KAMER DER STATEN-GENERAAL

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk nr. VZ 6222/AJ

Bijlage(n): Verslag.

's-Gravenhage, 26 november 1991

Buitenhof 37, tel. nr. 070-614911 (postnr. 2458)
3183007

Zeer geachte heer Steijnen,

Op 5 november 1991 zond ik U een brief,
waarbij U het verslag van de commissie is toegezonden.
In aansluiting hierop deel ik U thans mede, dat de Kamer
zich op 26 november 1991 heeft verenigd met de con-
clusie van dat verslag en de daaraan ten grondslag lig-
gende overwegingen.

Een exemplaar van het inmiddels gedrukte verslag doe ik U
hierbij ingesloten toekomen.

De griffier der commissie,

(mr. G.J. Ploos van Amstel)

Aan Stichting Herwaardering

NSB-Pensioenen

t.a.v. de heer mr. M.M.P. Steijnen

Couwenhoven 52-05

3703 ER ZEIST

=====

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo,

FEBR. 1993

Aan de Commissie voor de
Verzoekschriften van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Geachte leden van de Commissie,

Naar aanleiding van de ontstane brede publieke onrust en verontwaardiging toen in 1986 van algemene bekendheid werd dat de weduwe Rost van Tonningen al jaren een pensioen genoot op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot, werd indertijd door de Minister van Binnenlandse Zaken een ambtelijke commissie ingesteld.

Deze kwam in juni 1986 tot de bevinding dat, welke morele bezwaren men ook mocht hebben tegen het Kamerlidpensioen van de zwarte weduwe, dit pensioen in elk geval juridisch op regelmatige en rechtmatige gronden was verstrekt, zodat het in strijd met de rechtszekerheid moest worden geacht om haar dit pensioen thans weer te ontnemen.

Dit vormde voor de regering aanleiding om tegen dit pensioen geen actie te ondernemen.

Juist ook omdat dit pensioen op een juridisch volkomen correcte basis zou berusten, strandde ook een initiatiefwetsontwerp vanuit de Tweede Kamer om het pensioen ongedaan te maken. Een meerderheid van de Tweede Kamer oordeelde dit een ongeoorloofde rechtsaantasting.

In 1989 startte daarop een aantal organisaties, verbonden met het voormalig verzet, tesamen met een aantal oud-verzetssrijders en oorlogsslachtoffers een proces tegen de Staat, waarin juist de rechtmatigheid van deze pensioentoekenning ter discussie werd gesteld.

In september 1991 kwam daarop het Gerechtshof tot de volgende uitspraak:

BESLISSING

Het gerechtshof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep;

Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei 1950 tot stand gekomen toekenning van weduwnpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met schending van het recht hebben plaatsgevonden, zodat deswege deze pensioentoekenning en deze herziening van het pensioen als onregelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Compenseert de proceskosten, in die voege dat elke partij haar eigen kosten - zowel die van de eerste aanleg als die van het hoger beroep - dient te dragen.

Weliswaar werd dit arrest bij uitspraak van 22 januari j.l. door de Hoge Raad vernietigd, doch dit gebeurde op uitsluitend formele gronden.

Op de inhoudelijke vaststelling van het Hof dat het pensioen onrechtmatig en onregelmatig was toegekend, had deze uitspraak van de Hoge Raad geen betrekking.

Wat betreft de juridische aanspraak die de weduwe volgens de Staat op het pensioen terecht zou kunnen doen gelden, kwam de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad zelfs tot een oordeel dat nog een stap verder gaat dan het oordeel van het Hof. In zijn conclusie bij het arrest stelt hij :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kamerleden niet konden aftreden omdat hun door de zuivering het mandaat als volksvertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitlatingen blijk hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestesgesteldheid (art. 3 lid 1 sub c). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport ambtelijke werkgroep 1986 (prod. bij concl.v.antw.) p. 42. Uit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioenrechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevuld na de dood van Rost van Tonningen.

Dit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden,

die onder een apart regime vielen, dient men m.i. af te leiden dat ook weggezuiverde kamerleden hun pensioenrechten verloren. Dat het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal daar zelf niets over bepaalt, valt te verklaren uit de omstandigheid dat er destijds van werd uitgegaan dat NSB-kamerleden behoorden tot de top van het georganiseerde verraad in Nederland: hun wachtte daarom toepassing van het Besluit Buitengewoon Strafrecht en het Besluit Vijandelijk Vermogen (resp. Stb. D 61 en E 133) - zij konden zowel het leven als hun vermogen erbij inschieten. Het zuiveringsregime moet als een eenheid worden gezien. Dat blijkt o.a. uit art. 2 lid 6 Zuiveringsbesluit 1944, bepalend dat de "staking van de uitoefening van de functie" (eerste stap in de zuivering, in afwachting van het ambtenarenrechtelijke ontslag) mede de staking van de uitoefening van andere door de betrokkene beklede openbare functies ten gevolge heeft, en ook uit het reeds genoemde art. 4 lid 5 van dit besluit, dat "alle" rechten op pensioen en "alle" rechten van de nagelaten betrekkingen door het ontslag laat vervallen - ongeacht of dat pensioen en die rechten gekoppeld waren aan de functie waaruit de betrokkene wordt ontslagen.

De consequenties van de zuivering konden de NSB-kamerleden m.i. niet ontlopen door zich aan berechting te onttrekken. Men kan niet aannemen dat Rost van Tonningen door zelfmoord zijn rechtspositie, en die van zijn rechtsverkrijgenden, kon verbeteren: dat zou inderdaad, zoals de ambtelijke werkgroep het formuleert (p. 40), een "absurd gevolg" zijn. Het moet er daarom voor worden gehouden dat Rost van Tonningen geen recht op pensioen had wegens zijn dienstjaren als kamerlid: voor zover hij al aanspraak kon maken op die hoedanigheid, waren alle pensioenrechten hem ontnomen door de zuivering. Latere herberekeningen van ambts- en pensioenperiodes, zoals die ingevolge de wet van 11 mei 1946 Stb. G 112, waren dus op hem niet van toepassing. Ook zijn weduwe heeft daarom geen recht op pensioen, zodat de litigieuze pensioenbesluiten ten onrechte tot stand zijn gekomen.

Dit impliceert dat alle rechterlijke instanties, welke tot op heden tot een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen zijn gekomen, een voor de Staat vernietigend oordeel hebben geveld: de Staat verdedigt ten onrechte dat de weduwe althans juridisch gesproken terecht een pensioen is toegekend. Op het pensioen dat zij nu heeft, heeft zij geen recht.

Daarmee is naar onze mening voldoende vastgesteld dat de opvatting die de Minister van Binnenlandse Zaken, in het voetspoor van het rapport van de ambtelijke werkgroep van 1986 verdedigt, namelijk dat de pensioenbesluiten, hoe men daar verder ook over denkt, in elk geval juridisch correct zijn genomen, zodat het in strijd met de rechtszekerheid en de rechtsstaatsgedachte zou zijn om haar dit pensioen nu weer te ontnemen, onjuist en onhoudbaar is.

De Tweede en Eerste Kamer zijn derhalve in 1986 door de Minister van Binnenlandse Zaken onjuist geïnformeerd.

Nu ook door rechterlijke instanties is vastgesteld en bevestigd dat het pen-

sioen op juridisch ondeugdelijke gronden berust en de weduwe daar juridisch gesproken geen recht op kon doen gelden, kan ook niet langer gesteld worden dat het ongedaan maken van deze pensioenuitkering de rechtszekerheid zou aantasten.

Indien een burger jarenlang ten onrechte een sociale uitkering geniet, kan hij/zij zich immers ook niet op de rechtszekerheid beroepen als aan deze uitkering een einde dreigt te worden gemaakt, zodra aan het licht komt dat deze uitkering hem/haar eigenlijk niet toekomt !
Zo ook in het geval van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen.

De inhoudelijke uitspraken van de rechterlijke instanties dat de weduwe geen recht heeft op het haar toegekende pensioen, moeten als objectieve en gezaghebbende uitspraken worden beschouwd, alhoewel de Hoge Raad uiteindelijk van oordeel is, dat de rechter hierover geen oordeel mag geven.

Dit laatste punt brengt ons tot het volgende.

Indien de rechter hierover uiteindelijk geen oordeel toekomt, en objectief voldoende duidelijk is gebleken aan de hand van de door de rechters wél afgegeven inhoudelijke oordelen dat de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 over de rechtmatigheid van deze pensioenbesluiten onjuiste informatie aan het Parlement heeft verschaft, dan is het uiteindelijk aan de Tweede Kamer om de rechtmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot de weduwe Rost van Tonningen te onderzoeken en te beoordelen.
Ook door de Staat is in dit verband in de procedure voor de Hoge Raad aangevoerd dat een oordeel over de vraag of de pensioenbesluiten van 1950 en 1956 ten aanzien van de weduwe Rost van Tonningen regelmatig en rechtmatig zijn "uitsluitend(is) voorbehouden aan de wetgever c.q. de Staten-Generaal".

Duidelijk is dat de Tweede Kamer niet langer kan vasthouden aan de door de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 geformuleerde opvatting dat de pensioenbesluiten met betrekking tot de zwarte weduwe rechtmatig tot stand zijn gekomen en dat thans een eigen onderzoek van de Tweede Kamer naar de juridische regelmatigheid van deze pensioenbesluiten niet langer achterwege kan blijven.

Een dergelijk onderzoek dient door de Tweede Kamer zelf te worden uitgevoerd, onafhankelijk van de regering.

Middels deze petitie verzoeken wij uw Commissie de Tweede Kamer aan te bevelen een zelfstandig onderzoek uit te voeren naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten van de toenmalige regeringen m.b.t. de weduwe Rost van Tonningen, alsmede naar de vraag in hoeverre de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 de Tweede Kamer op dit punt onjuist heeft geïnformeerd en zo ja, om welke redenen dat toen is gebeurd.

Een dergelijk verzoek werd door een aantal organisaties van het voormalig verzet en van oorlogsslachtoffers al eerder tot de Tweede Kamer gericht, maar toendertijd op advies van uw Commissie, in navolging van het advies van de Vaste Commissie voor binnenlandse zaken, afgewezen op grond van de overweging dat het dossier-Rost van Tonningen inmiddels was gesloten.

Deze argumentatie gaat echter thans niet langer op.

Allereerst is sedertdien de hierboven geciteerde uitspraak van het Gerechtshof gevallen.

Naar aanleiding hiervan is in de Tweede Kamer opnieuw over de zaak-Rost van Tonningen gedebatteerd en heeft de regering besloten tegen dit arrest in cassatie te gaan bij de Hoge Raad.

Bij dit debat heeft de Minister van Binnenlandse Zaken bovendien toegezegd dat zij in de Tweede Kamer op deze zaak zou terug komen, nadat de uitspraak van de Hoge Raad bekend zou zijn.

Voorts is naar aanleiding van het arrest van de Hoge Raad inmiddels een klacht ingediend bij de Europese Commissie tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Dit op grond van de overweging dat de Hoge Raad in zijn arrest

aan artikel 10 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens een onjuiste interpretatie heeft gegeven en voorts artikel 6 van deze Conventie is geschonden. Zolang over deze kwestie geen uitspraak is van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens kan het dossier-Rost van Tonningen dus onmogelijk als gesloten worden beschouwd.

En tenslotte ligt onmiskenbaar de inhoudelijk duidelijke uitspraak van het Gerechtshof op tafel, aangevuld met het inhoudelijke deel van de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad. Aan deze inhoudelijke oordelen kan door de Tweede Kamer niet zonder meer worden voorbij gegaan. Daarmee zou de Tweede Kamer dit duidelijke en gezaghebbende signaal van de onafhankelijke rechter negeren.

Er is thans dan ook alle reden voor de Tweede Kamer om alsnog te besluiten het gevraagde zelfstandige onderzoek naar de rechtmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot de weduwe Rost van Tonningen en de gang van zaken met betrekking tot de voorlichting van het Parlement omtrent de rechtmatigheid van deze besluiten in 1986 ter hand te nemen.

namens

(organisaties en namen)

N.M.P. Steijnen

gemachtigde

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768-1258
Bank; Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo,

Feb. 1993

Aan de organisaties van het voormalig
verzet en van oorlogsslachtoffers

naam organisatie
adres
vestigingsplaats

Geacht Bestuur,

Zoals u bekend zal zijn, is de juridische strijd, die de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden tegen het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen voert, in samenwerking met een aantal organisaties en particulieren, niet zonder successen gebleven.

Het Gerechtshof in Den Haag kwam eind 1991 tot de uitspraak :

BESLISSING

Het gerechtshof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep;

Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei 1950 tot stand gekomen toekenning van weduwpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met schending van het recht hebben plaatsgevonden, zodat deswege deze pensioentoekenning en deze herziening van het pensioen als onregelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Compenseert de proceskosten, in dier voege dat elke partij haar eigen kosten - zowel die van de eerste aanleg als die van het hoger beroep - dient te dragen.

Helaas werd dit vonnis onlangs door de Hoge Raad vernietigd op formele gronden: het Hof had zich niet met de kwestie mogen inlaten.

Inhoudelijk is echter dit oordeel van het Hof onaangetast gebleven.

Ook de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad kwam inhoudelijk tot de bevinding dat de weduwe juridisch ten onrechte een pensioen is toegekend. Hij stelt in zijn conclusie bij het arrest van de Hoge Raad :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kamerleden niet konden aftreden omdat hun door de zuivering het mandaat als volksvertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitlatingen blijk hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestesgesteldheid (art. 3 lid 1 sub g). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport ambtelijke werkgroep 1986 (prodr. bij conel.v.antw.) p. 42. Uit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioenrechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevond na de dood van Rost van Tonningen.

Uit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden, die onder een apart regime vielen, dient men m.i. af te leiden dat ook weggezuiverde kamerleden hun pensioenrechten verloren. Dat het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal daar zelf niets over bepaalt, valt te verklaren uit de omstandigheid dat er destijds van werd uitgegaan dat NSB-kamerleden behoorden tot de top van het georganiseerde verraad in Nederland: hun wachtte daarom toepassing van het Besluit Buitengewoon Strafrecht en het Besluit Vijandelijk Vermogen (resp. Stb. D 61 en F 133) - zij konden zowel het leven als hun vermogen erbij inschieten. Het zuiveringsregime moet als een eenheid worden gezien. Dat blijkt o.a. uit art. 2 lid 6 Zuiveringsbesluit 1944, bepalend dat de "staking van de uitoefening van de functie" (eerste stap in de zuivering, in afwachting van het ambtenarenrechtelijke ontslag) mede de staking van de uitoefening van andere

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 057 68 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 15 februari 1993

Aan alle deelnemers aan het proces tegen het
pensioen van de weduwe Rost van Tonningen

naam geadresseerde
adres
woonplaats

geachte heer/mevrouw.....

In het proces tegen het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen kwam het Gerechtshof in Den Haag eind 1991 tot de volgende uitspraak :

"Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei"
"1950 tot stand gekomen toekenning van weduwenpensioen aan de "
"weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de "
"hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met "
"schending van het recht hebben plaatsgevon, zodat deswege de-"
"ze pensioentoeckenning en deze herziening van het pensioen als"
"onrgelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt".

De regering kon deze uitspraak natuurlijk niet negeren en kwam daarmee onder druk om alsnog actie te ondernemen tegen het pensioen van de zwarte weduwe. Precies wat wij met het proces beoogden !

Maar de regering kon ook proberen om onder deze druk weer uit te komen door bij de Hoge Raad in beroep te gaan. In de hoop dat de Hoge Raad dit vonnis van het Hof zou vernietigen. Zodat de regering actie tegen het pensioen achterwege zou kunnen laten.

En inderdaad koos de regering - na ampele overweging, zoals zij zelf in het debat in de Tweede Kamer hierover zei - voor de laatste weg en stelde op de allerlaatste dag dat dit volgens de beroepstermijn mogelijk was beroep in bij de Hoge Raad.

En inderdaad gaf de Hoge Raad de regering haar zin en vernietigde vorige maand de uitspraak van het Hof.

De regering denkt nu opgelucht adem te kunnen halen. Maar daarvoor is vooralsnog geen reden, want wij zetten de juridische strijd tegen het pensioen voort !

In zijn uitspraak over het pensioen van de weduwe komt de Hoge Raad tot het oordeel dat het tot de mensenrechten behoort dat de Staat zonder meer

mag blijven verkondigen dat de weduwe het pensioen rechtmatig heeft verkregen, of dat nu juist is of niet !

Wij zijn het met deze interpretatie volstrekt oneens. De Staat kan zich bij het desinformer en misleiden van parlement en burgers, bij het plegen van geschiedvervalsing, het opzettelijk misinterpreteren van wetten en recht, het ontkennen, verhullen of zelfs brutaalweg goedpraten van machtsmisbruik en overheids misdaden niet beroepen op de vrijheid van meningsuiting, zoals de Hoge Raad heeft geoordeeld.

In feite wordt daarmee immers de sterke staat in steigers gezet. In plaats van de rechtsstaat te versterken, betekent deze interpretatie die de Hoge Raad op dit punt aan de vrijheid van meningsuiting geeft, dat hiermee de bijl aan de wortels van de rechtsstaat wordt gelegd.

Daarom zullen we tegen deze uitspraak van de Hoge Raad in beroep gaan bij de Europese Commissie tot Bescherming van de Rechten van de Mens.

Graag willen we dat weer met z'n allen doen, dus ook met u !

Want we stellen het op hoge prijs als u mee blijft doen.

Maar dit beroep kunnen we alleen namens u instellen als u ons daartoe uitdrukkelijk schriftelijk machtigt.

Verder zijn we ook nog van plan om ons opnieuw tot het parlement te wens en. Met de rechterlijke uitspraken over het niet deugen van het pensioen van de weduwe in de hand. Waarbij we het parlement middels een petitie opnieuw willen vragen om, los van de regering, een zelfstandig en onafhankelijk onderzoek in te stellen naar de wettigheid van het pensioen.

Ook hieraan vragen we u mee te doen door ons hiertoe namens u te machtigen.

Wij vragen u dan ook om de onderstaande machtiging en verklaring te ondertekenen en in te vullen en de onderstaande strook aan de Stichting Herwaarder ing Pensioenen NSB-Kamerleden terug te sturen.

Ondergetekende doet mee aan de nieuwe petitie, die - in het licht van de rechterlijke uitspraken over de onrechtmatigheid van het pensioen van de zwarte weduwe - tot het parlement zal worden gericht.

.....
(handtekening)

Ondergetekende machtigt mr. N.M.P. Steijnen, advocaat van de Stichting Herwaarder ing Pensioenen NSB-Kamerleden, om zich namens hem/haar te wenden tot de Europese Commissie tot Bescherming van de Rechten van de Mens, c.q. het Europese Hof inzake de uitspraak van de Hoge Raad d.d. 22 januari 1993 over de zaak Rost van Tonningen.

Naam.....
Adres.....
Handtekening.....

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank; Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 6 maart 1993

Aan de organisaties van het voormalig
verzet en van oorlogsslachtoffers

Geacht Bestuur,

Zoals u bekend zal zijn, is de juridische strijd, die de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden tegen het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen voert, in samenwerking met een aantal organisaties en particulieren, niet zonder successen gebleven.

Het Gerechtshof in Den Haag kwam eind 1991 tot de uitspraak :

BESLISSING

Het gerechtshof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep;

Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei 1950 tot stand gekomen toekenning van weduwenpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met schending van het recht hebben plaatsgevonden, zodat deswege deze pensioentoeckenning en deze herziening van het pensioen als onregelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Compenseert de proceskosten, in dier voege dat elke partij haar eigen kosten - zowel die van de eerste aanleg als die van het hoger beroep - dient te dragen.

Helaas werd dit vonnis onlangs door de Hoge Raad vernietigd op formele gronden: het Hof had zich niet met de kwestie mogen inlaten.

Inhoudelijk is echter dit oordeel van het Hof onaangetast gebleven.

Ook de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad kwam inhoudelijk tot de bevinding dat de weduwe juridisch ten onrechte een pensioen is toegekend. Hij stelt in zijn conclusie bij het arrest van de Hoge Raad :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kamerleden niet konden aftreden omdat hun door de zuivering het mandaat als volksvertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitslatingen blijk hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestesgesteldheid (art. 3 lid 1 sub c). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport ambtelijke werkgroep 1986 (prod. bij concl.v.antw.) p. 42. Uit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioenrechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevoerd na de dood van Rost van Tonningen.

Oit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden, die onder een apart regime vielen, dient men m.i. af te leiden dat ook weggezuiverde kamerleden hun pensioenrechten verloren. Dat het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal daar zelf niets over bepaalt, valt te verklaren uit de omstandigheid dat er destijds van werd uitgegaan dat NSB-kamerleden behoorden tot de top van het georganiseerde verraad in Nederland: hun wachtte daarom toepassing van het Besluit Buitengewoon Strafrecht en het Besluit Vijandelijk Vermogen (resp. Stb. D 61 en F 133) - zij konden zowel het leven als hun vermogen erbij inschieten. Het zuiveringsregime moet als een eenheid worden gezien. Dat blijkt o.a. uit art. 2 lid 6 Zuiveringsbesluit 1944, bepalend dat de "staking van de uitoefening van de functie" (eerste stap in de zuivering, in afwachting van het ambtenarenrechtelijke ontslag) mede de staking van de uitoefening van andere

door de betrokkene beklede openbare functies ten gevolge heeft, en ook uit het reeds genoemde art. 4 lid 5 van dit besluit, dat "alle" rechten op pensioen en "alle" rechten van de nagelaten betrekkingen door het ontslag laat vervallen - ongeacht of dat pensioen en die rechten gekoppeld waren aan de functie waaruit de betrokkene wordt ontslagen.

De consequenties van de zuivering konden de NSB-kamerleden m.i. niet ontlopen door zich aan berechting te onttrekken. Men kan niet aannemen dat Rost van Tonningen door zelfmoord zijn rechtspositie, en die van zijn rechtsverkrijgenden, kon verbeteren; dat zou inderdaad, zoals de ambtelijke werkgroep het formuleert (p. 40), een "absurd gevolg" zijn. Het moet er daarom voor worden gehouden dat Rost van Tonningen geen recht op pensioen had wegens zijn dienstjaren als kamerlid: voor zover hij al aanspraak kon maken op die hoedanigheid, waren alle pensioen-rechten hem ontnomen door de zuivering. Latere herberekeningen van ambts- en pensioenperioden, zoals die ingevolge de wet van 11 mei 1946 Stb. G 112, waren dus op hem niet van toepassing. Ook zijn weduwe heeft daarom geen recht op pensioen, zodat de litigieuze pensioenbesluiten ten onrechte tot stand zijn gekomen.

Het arrest van de Hoge Raad, waarbij het vonnis van het Hof werd vernietigd, zal ook formeel niet het laatste woord zijn, want we zijn hiertegen in beroep gegaan bij de Europese Commissie tot Bescherming van de Rechten van de Mens.

Wij zijn daarnaast van mening dat het parlement, ondanks de formele uitspraak van de Hoge Raad, in de hierboven geciteerde inhoudelijke oordelen van rechterlijke instanties voldoende grond aanwezig moet achten om naar de rechtmatigheid van de pensioenbesluiten een zelfstandig onderzoek in te stellen.

Een eerder verzoek daartoe aan de Tweede Kamer van een aantal organisaties werd afgewezen met het argument dat het dossier-Rost van Tonningen gesloten zou zijn. Een dergelijk argument kan na de uitspraak van het Hof en het debat dat hierover in de Tweede Kamer is gevoerd, niet meer worden aangevoerd: de zaak-Rost van Tonningen ligt nog volop open.

Het is vanzelfsprekend dat naarmate er meer organisatie meedoen, deze petitie een zwaarder gewicht krijgt.

Daarom doen wij ook op uw organisatie een beroep om uw naam aan deze petitie te lenen.

Gaarne zien wij uw reactie op een zo kort mogelijke termijn tegemoet,

hoogachtend,

namens de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamer-
leden

VERENIGING VAN OUD-BUCHENWALDERS

Ingeschreven bij de Kamer van Koophandel Amsterdam onder nr. V 530178. Aangesloten bij C.I.B.D. - C.O.V.V.S.

Secretariaat:

Dr. E. Wassenberghstraat 22
9061 AM Giekerk
Tel. 05103 - 2666

Postgiro: 358000
Bank nr. 83.03.71.990
t.n.v. Penn. v.d. Ver. van Oud-Buchenwalders

A.F.V.N.
Koudebergweg 55
Postbus 1
7350 AA HOENDERLOO

Giekerk 13 April 1993

Betreft Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden.

Geacht bestuur,

Onze Vereniging van Oud-Buchenwalders stellen ons geheel achter het standpunt een einde te maken aan het pensioen van Rost van Tonningen zoals opgenomen in de petitie gericht aan de Tweede Kamer der Staten Generaal.

Gezondheidstoestand is er de oorzaak van, dat wij pas heden op Uw schrijven van 23/3-'93 hebben kunnen reageren.

Met vriendelijke groeten,

J. de Jong

Secr.

A handwritten signature in blue ink, consisting of a large, stylized 'J' followed by a series of loops and a long horizontal stroke extending to the left.

Stichting Samenwerkend Verzet 1940-1945

Beschermheer Z.K.H. Bernhard Prins der Nederlanden

Secretaris
Mr. P. Coumou
Secretariaat:
Keizer Karelweg 391
1181 RG Amstelveen
tel. 020 - 641 36 76

Amstelveen, 3 mei 1993

•
nationale
federatieve
raad van het
voormalig
verzet
nederland
n.f.r./v.v.n.

Stichting Herwaardering Pensioenen
N.S.B.-Kamerleden
t.a.v. de heer Mr. N. Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

•
nederlandse
vereniging van
ex-politieke
gevangenen
(uit de
bezettingstijd)
expoge

Geachte heer Steijnen,

Op de laatstgehouden vergadering van het bestuur van de
Stichting Samenwerkend Verzet 1940-1945 is uw brief van
6 maart jl. behandeld.

•
nederlandse
vereniging van
pilotenhelpers
uit de tweede
wereldoorlog
"the escape"

Hoewel grote waardering voor en sympathie met uw niet-af-
latende strijd werd geuit - met als bekroning het arrest
van het Hof te Den Haag - kwam het ons bestuur toch niet
opportuun voor adhesie te betuigen aan uw schrijven aan de
Commissie voor de Verzoekschriften van de Tweede Kamer,
gedachtig aan het Romeinse adagium: lites finiri oportet.
Dat wil overigens niet zeggen, dat wij uw pogingen niet
met sympathie volgen en u daarbij succes toewensen.

•
vereniging van
nederlandse
allied
aircrew
helpers
a.a.h.

Met vriendelijke groeten en hoogachting,

NAMENS BESTUUR STICHTING SAMENWERKEND VERZET 1940-1945

Mr. P. Coumou
secretaris

•
stichting
centraal orgaan
voormalig
verzet en
vervolgings-
slachtoffers
c.o.v.v.s.
(14 org.)

•
vereniging
"friesland"
1940 - 1945

•
stichting
genootschap
engeland-
vaarders

Pam. van Luttikhuisen
Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo

betreft: RvT

11 mei 1993

Beste Alie en Henk,

Cisteren werd ik opgebeld door Coumou: ze doen niet mee; hem persoonlijk speelt dat zeer, maar de stemming was er verder niet naar.

Dus kunnen we de zaak gaan indienen, vinden jullie niet?

Ik wou dat niet zomaar doen, maar eerst kijken of er parlementariërs te vinden zijn die deze kar willen trekken.

Ik ben van plan in verband hiermee eerst contact op te gaan nemen met die leden van de Tweede Kamer die vóór het initiatiefwetsvoorstel zijn geweest tot intrekking van het pensioen van de weduwe en die liefst ook nog in de Commissie voor de Verzoekschriften zitten. Met hen wil ik proberen een afspraak te maken en als dat lukt zou ik jullie willen vragen om bij de gesprekken aanwezig te zijn.

Misschien kunnen we zo via een persoonlijke campagne ons bedje beter spreiden! Binnenkort ga ik hiervoor aan het werk, ik ben nu eindelijk voorlopig weer even klaar met andere zaken gelukkig.

Ik elk geval horen jullie hiervan nog. We kunnen dan ook de zaak voor de mensenrechten-commissie indienen.

Intussen heb ik het zo druk gehad dat ik zelfs geen tijd heb gehad om wat dan ook te deklarereren. Zodat ik ook 'n heleboel rekeningen nog niet heb kunnen betalen. Ik schaam me vooral dat ik mijn prokareur in Den Haag nog niet heb betaald, die deze hele zaak vanaf de Rechtbank zo prima voor ons heeft geregeld en die er door het lenen van zijn naameen zijn zorgen ook voor heeft gezorgd dat wij geen ultradure ~~advocaten~~advocaat hebben hoeven nemen, maar met een paar adviezen van zo 'n dure jongen hebben kunnen volstaan. Dat heeft in elk geval tienduizenden guldens uitgespaard.

Zolang hij niet is betaald, durf ik hem niet meer onder ogen te komen !
Daarom zou ik jullie willen vragen om in elk geval spoedig f6500,- over te maken, zodat ik hem in elk geval al kan betalen.

Over mijn rekening en de andere kosten moeten we binnenkort maar eens praten. Het lijkt me leuk om daarvoor naar jullie toe te komen, dan kan ik dat combineren met een dagje Veluwe in het voorjaar. Ik laat jullie natuurlijk op tijd horen wanneer ik zou willen komen, hopelijk erg snel.

Zouden jullie dan alvast ervoor kunnen zorgen dat het bedrag van f 6500,- wordt overgemaakt op giro 1479959 van de Stichting S eunfonds Juridische Hulp in Zeist ?

met beste groeten,

Nico

Hoenderloo, 30 aug. 1993.

Beste Nico,

Bestaan er nog plannen om een petitie bij de Kamer in te dienen? Ik gaf daar eigenlijk niet zo veel voor, maar nu de RIOD 7 sept. een boek uitgeeft over de brieven van R.v.T. en het artikel dat daarover in Vrij Nederland verscheen en er zal ongetwijfeld nog meer over geschreven worden, is de tijd er misschien rijp voor. Wij denken eigenlijk nu, of nooit. Ben je het daarmee eens?

Henk denkt dat het dan nuttig is alle 150 kamerleden daarover in te lichten. Wat vindt jij. Dat zou ik eventueel kunnen versturen. Je hebt het toen ook gehad over wat lui bezoeken en over het meegaan van ons. Zelf zien we daar niet zo'n heil in, we zijn te omstreden. Maar misschien zou Hans Cohen met je meewillen. Hij is nog altijd furieus en meent dat je het toch moet kunnen winnen.

Dat boek van die brieven vraag ik aan, van de Walburg Pers, kregen we zoals ieder jaar bericht dat we een recensie ex. kunnen aanvragen. Ieder jaar deden we dat en stuurden netjes twee kranten met de recensie naar hen op. We gaan er natuurlijk in onze krant over publiceren, we zouden daarbij ook graag haar boek hebben want ik heb zo'n idee dat er ergens iets niet klopt. Kan je dat opsturen?

Ik stuur morgen het manuscript van Hoenderloo in oude ansichten deel twee naar de uitgever. Het is eindelijk klaar, gelukkig. Henk wilde niet meer mee op onderzoek. Hij is zó druk met.....nieuwe pannen op het huis leggen. Ik moet opperen. Vandaag is hij erg duizelig, dus het werk ligt stil. Hij heeft zijn hoofd en elleboog al erg gestoten en de nagels al afgesleten. Allemaal arbeidsongevallen. Wij hadden een fijne vakantie. Nu moet ik ook als een gek aan het typen met de krant.

Laat je iets van je horen?

Hartelijke groeten van ons beiden,

Alie

Fam. van Luttikhuisen
Roudebergweg 55
7351 TS Doenderloo

betreft: Rost van Tonningen

31 augustus 1993

Beste Alie en Henk,

Van het komende boek van het RIOD over Rost van Tonningen had ik al lucht gekregen door een artikel in het AD dat ik je hierbij toestuur. Ik ben toen meteen begonnen aan een brief aan de betrokken journalist Theo Gerritse, waarin ik deze nieuwe publiciteit over Rost wil koppelen aan onze zaak. Voor mij is dan het belangrijkste dat Rost in zijn testament, dat ik via jullie dus allang kende, duidelijk te kennen heeft gegeven zijn politieke taken al in maart 1941 als beëindigd te beschouwen, zodat hij in elk geval te kort kamerlid is geweest om zijn weduwe voor pensioendoortelling in aanmerking te laten komen. Uit het testament van Rost zelf valt dus af te leiden dat in elk geval de pensioendoortelling ten onrechte is verstrekt.

Ik hoop die journalist van het AD zo te verleiden hier alsnog op terug te komen en toen ik dan toch met de brief bezig was heb de redactie van Trouw en Parool gelijk naar een soortgelijke brief geschreven om ze bij voorbaat op dit politieke feit te wijzen.

Wie weet komt er nog publiciteit uit die gunstig is voor onze petitie. Natuurlijk wordt het nu hoog tijd die maar eens uit te brengen, maar ik wil eerst met een paar kamerlieden praten over hoe dit 't beste in te kleden. En moet dus wachten tot ze van recess terug zijn.

Intussen heeft de aankondiging van de gang naar Europa en van de petitie toch nog tot een groot artikel in Trouw geleid, dat ik hier bij doe. Ook het boek van de Zwarte Weduwe stuur ik hierbij terug.

Dan heb ik ook nog naar de financiële kant van de zaak gekeken.

Van de cassatieadvocaat verwachtte ik nog een nadere rekening, maar kennelijk komt dieniet meer. Zodat ik denk dat we er zo vanaf komen! De al eerder ontvangen rekening van het eerste gesprek stuur ik je hierbij toe met het verzoek ervoor te zorgen dat hij rechtstreeks betaald wordt.

Dan is het verder hoog tijd om de resterende garantie-subsidie van het SFMO binnen te halen. Daarom heb ik een declaratie van mijn kosten opgesteld, alsmede een totaal-kostenoverzicht, waarbij ik kom tot een bedrag van f 58.260,04. Wat betreft mijn eigen rekening: ik ben het zicht kwijt op wat ik voor mijzelf al voor de cassatie-procedure heb ontvangen en kan het ook niet nagaan omdat mijn spullen bij de boekhouder zijn. Maar ik stel voor dat ik nu vast ontvang wat aan subsidie van het SFMO voor deze zaak is binnengekomen, minus de kosten voor de procureur en eventueel al ontvangen andere bedragen. Het lijkt mij niet meer nodig om nog geld te reserveren voor de proceskosten, ik denk dat we als zeker mogen aannemen dat de landsadvocaat hier niet alsnog mee komt,

de termijn dat dit was te verwachten is nu al lang en breed terstreken. Zijn tegen mijn financiële voorstellen bezwaren of ligt dat anderszins moeilijk, dan hoor ik dat graag.

Aan de hand van de financiële stukken kan de penningmeester de garantie-subsidie bij het SFMO opvragen. Zijn er meer of andere gegevens nodig met het oog daarop, dan hoor ik dat ook.

Kont Henk even van dat dak af, doe hem dan de groeten. En die gelden natuurlijk ook voor jou !

Fam. van Luttikhuisen
Rondebergweg 55
7351 HJ Doenderloot

betreft: RvT

13 september 1993

Beste Alice en Henk,

Het de informatie die ik aan het Parool toegestuurd heb is in elk geval succes bereikt. Wat zal die Barnouw er de smoor in hebben dat die publiciteit voor zijn neus is weggekaapt. Dat RIOD bestaat sinds het vertrek van de Jong uit zgn. "wetenschappers" die vinden dat je bij het oorlogsdokumentatiewerk niet emotioneel betrokken mag zijn want emoties zijn niet wetenschappelijk. Maar alras blijkt dan dat hun sympathieën, en dat zijn toch ook emoties, voornamelijk aan de rechterkant liggen en dan krijg je van die publikaties waarin de verzoeningspolitiek bij de zuiveringen verdedigd wordt als zijnde zeer verstandig geweest. Verdediging van het klimaat dus waarin de slachtoffers in de kou werden gezet en de Rost van Tonningens hun pensioen kregen.

Wat betreft het geld, stuur me dat maar. Ik weet niet of je verder voldoende gegevens hebt om goed onderbouwd de garantie-subsidie op te vragen, als ik daarvoor nog iets moet leveren, hoor ik dat wel.

Ik begrijp nu wat voor een enorme klus die nieuwe pannen op het dak is als Henk er al weken geleden afgesleten nagels van had en er nu nog maar 1/4 deel op is. Het af, maar vooral veel goeie dagen en energie toegewenst!

groeten,

Alice

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 05768 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 27 april 1995

Aan de Commissie voor de
Verzoekschriften van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Geachte leden van de Commissie,

Naar aanleiding van de ontstane brede publieke onrust en verontwaardiging toen in 1986 van algemene bekendheid werd dat de weduwe Rost van Tonningen al jaren een pensioen genoot op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot, werd indertijd door de Minister van Binnenlandse Zaken een ambtelijke commissie ingesteld. Deze kwam in juni 1986 tot de bevinding dat, welke morele bezwaren men ook mocht hebben tegen het Kamerlidpensioen van de zwarte weduwe, dit pensioen in elk geval juridisch op regelmatige en rechtmatige gronden was verstrekt, zodat het in strijd met de rechtszekerheid moest worden geacht om haar dit pensioen thans weer te ontnemen.

Dit vormde voor de regering aanleiding om tegen dit pensioen geen actie te ondernemen.

Juist ook omdat dit pensioen op een juridisch volkomen correcte basis zou berusten, strandde ook een initiatiefwetsontwerp vanuit de Tweede Kamer om het pensioen ongedaan te maken. Een meerderheid van de Tweede Kamer oordeelde dit een ongeoorloofde rechtsaantasting.

In 1989 startte daarop een aantal organisaties, verbonden met het voormalig verzet, tesamen met een aantal oud-verzetssrijders en oorlogsslachtoffers een proces tegen de Staat, waarin juist de rechtmatigheid van deze pensioentoekenning ter discussie werd gesteld.

In september 1991 kwam daarop het Gerechtshof tot de volgende uitspraak:

BESLISSING

Het gerechtshof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep;

Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei 1950 tot stand gekomen toekenning van weduwenpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met schending van het recht hebben plaatsgevonden, zodat deswege deze pensioentoekenning en deze herziening van het pensioen als onregelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Compenseert de proceskosten, in die voege dat elke partij haar eigen kosten - zowel die van de eerste aanleg als die van het hoger beroep - dient te dragen.

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 057 68 - 1258
Bank; Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 27 april 1995

Aan de Commissie voor de
Verzoekschriften van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Geachte leden van de Commissie,

Naar aanleiding van de ontstane brede publieke onrust en verontwaardiging toen in 1986 van algemene bekendheid werd dat de weduwe Rost van Tonningen al jaren een pensioen genoot op basis van het Kamerlidmaatschap van haar echtgenoot, werd indertijd door de Minister van Binnenlandse Zaken een ambtelijke commissie ingesteld.

Deze kwam in juni 1986 tot de bevinding dat, welke morele bezwaren men ook mocht hebben tegen het Kamerlidpensioen van de zwarte weduwe, dit pensioen in elk geval juridisch op regelmatige en rechtmatige gronden was verstrekt, zodat het in strijd met de rechtszekerheid moest worden geacht om haar dit pensioen thans weer te ontnemen.

Dit vormde voor de regering aanleiding om tegen dit pensioen geen actie te ondernemen.

Juist ook omdat dit pensioen op een juridisch volkomen correcte basis zou berusten, strandde ook een initiatiefwetsontwerp vanuit de Tweede Kamer om het pensioen ongedaan te maken. Een meerderheid van de Tweede Kamer oordeelde dit een ongeoorloofde rechtsaantasting.

In 1989 startte daarop een aantal organisaties, verbonden met het voormalig verzet, tesamen met een aantal oud-verzetssrijders en oorlogsslachtoffers een proces tegen de Staat, waarin juist de rechtmatigheid van deze pensioentoekenning ter discussie werd gesteld.

In september 1991 kwam daarop het Gerechtshof tot de volgende uitspraak:

BESLISSING

Het gerechtshof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep;

Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei 1950 tot stand gekomen toekenning van weduwnpensioenen aan de weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met schending van het recht hebben plaatsgevonden, zodat deswege deze pensioentoekenning en deze herziening van het pensioen als onregelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Compenseert de proceskosten, in dier voege dat elke partij haar eigen kosten - zowel die van de eerste aanleg als die van het hoger beroep - dient te dragen.

Weliswaar werd dit arrest bij uitspraak van 22 januari j.l. door de Hoge Raad vernietigd, doch dit gebeurde op uitsluitend formele gronden.

Op de inhoudelijke vaststelling van het Hof dat het pensioen onrechtmatig en onregelmatig was toegekend, had deze uitspraak van de Hoge Raad geen betrekking.

Wat betreft de juridische aanspraak die de weduwe volgens de Staat op het pensioen terecht zou kunnen doen gelden, kwam de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad zelfs tot een oordeel dat nog een stap verder gaat dan het oordeel van het Hof. In zijn conclusie bij het arrest stelt hij :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kam. leden niet konden aftreden omdat hun door (de zuivering het mandaat als volk. vertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitslatingen blijf hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestgesteldheid (art. 3 lid 1 sub c). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport ambtelijke werkgroep 1986 (prod. bij concl.v.antw.) p. 42. Dit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioen-rechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevond na de dood van Rost van Tonningen.

Dit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden,

Weliswaar werd dit arrest bij uitspraak van 22 januari j.l. door de Hoge Raad vernietigd, doch dit gebeurde op uitsluitend formele gronden.

Op de inhoudelijke vaststelling van het Hof dat het pensioen onrechtmatig en onregelmatig was toegekend, had deze uitspraak van de Hoge Raad geen betrekking.

Wat betreft de juridische aanspraak die de weduwe volgens de Staat op het pensioen terecht zou kunnen doen gelden, kwam de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad zelfs tot een oordeel dat nog een stap verder gaat dan het oordeel van het Hof. In zijn conclusie bij het arrest stelt hij :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kamerleden niet konden aftreden omdat hun door de zuivering het mandaat als volksvertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitlatingen blijk hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestesgesteldheid (art. 3 lid 1 sub c). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport ambtelijke werkgroep 1986 (pmd. bij concl.v. antw.) p. 42. Uit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioenrechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevuld na de dood van Rost van Tonningen.

Dit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden,

Weliswaar werd dit arrest bij uitspraak van 22 januari j.l. door de Hoge Raad vernietigd, doch dit gebeurde op uitsluitend formele gronden.

Op de inhoudelijke vaststelling van het Hof dat het pensioen onrechtmatig en onregelmatig was toegekend, had deze uitspraak van de Hoge Raad geen betrekking.

Wat betreft de juridische aanspraak die de weduwe volgens de Staat op het pensioen terecht zou kunnen doen gelden, kwam de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad zelfs tot een oordeel dat nog een stap verder gaat dan het oordeel van het Hof. In zijn conclusie bij het arrest stelt hij :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kamerleden niet konden aftreden omdat hun door de zuivering het mandaat als volksvertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitlatingen blijf hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestesgesteldheid (art. 3 lid 1 sub c). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport: ambtelijke werkgroep 1986 (prod. bij concl.v.antw.) p. 42. Dit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioenrechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevorderd na de dood van Rost van Tonningen.

Dit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden,

die onder een apart regime vielen, dient men m.i. af te leiden dat ook weggezuiverde kamerleden hun pensioenrechten verloren. Dat het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal daar zelf niets over bepaalt, valt te verklaren uit de omstandigheid dat er destijds van werd uitgegaan dat NSR-kamerleden behoorden tot de top van het georganiseerde verraad in Nederland: hun wachtte daarom toepassing van het Besluit. Buitengewoon Strafrecht en het Besluit Vijandelijk Vermogen (resp. Stb. D 61 en F 133) - zij konden zowel het leven als hun vermogen erbij inschieten. Het zuiveringsregime moet als een eenheid worden gezien. Dat blijkt o.a. uit art. 2 lid 6 Zuiveringsbesluit 1944, bepalend dat de "staking van de uitoefening van de functie" (eerste stap in de zuivering, in afwachting van het ambt-narenrechtelijke ontslag) mede de staking van de uitoefening van andere door de betrokkene beklede openbare functies ten gevolge heeft, en ook uit het reeds genoemde art. 4 lid 5 van dit besluit, dat "alle" rechten op pensioen en "alle" rechten van de nagelaten betrekkingen door het ontslag laat vervallen - ongeacht of dat pensioen en die rechten gekoppeld waren aan de functie waaruit de betrokkene wordt ontslagen.

De consequenties van de zuivering konden de NSR-kamerleden m.i. niet ontlopen door zich aan berechting te onttrekken. Men kan niet aannemen dat Rost van Tonningen door zelfmoord zijn rechtspositie, en die van zijn rechtsverkrijgenden, kon verbeteren: dat zou inderdaad, zoals de ambtelijke werkgroep het formuleert (p. 40), een "absurd gevolg" zijn. Het moet er daarom voor worden gehouden dat Rost van Tonningen geen recht op pensioen had wegens zijn dienstjaren als kamerlid: voor zover hij al aanspraak kon maken op die hoedanigheid, waren alle pensioen-rechten hem ontnomen door de zuivering. Latere herberekeningen van ambts- en pensioenperiodes, zoals die ingevolge de wet van 11 mei 1946 Stb. G 112, waren dus op hem niet van toepassing. Ook zijn weduwe heeft daarom geen recht op pensioen, zodat de litigieuze pensioenbesluiten ten onrechte tot stand zijn gekomen.

Dit impliceert dat alle rechterlijke instanties, welke tot op heden tot een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen zijn gekomen, een voor de Staat vernietigend oordeel hebben geveld: de Staat verdedigt ten onrechte dat de weduwe althans juridisch gesproken terecht een pensioen is toegekend. Op het pensioen dat zij nu heeft, heeft zij geen recht.

Daarmee is naar onze mening voldoende vastgesteld dat de opvatting die de Minister van Binnenlandse Zaken, in het voetspoor van het rapport van de ambtelijke werkgroep van 1986 verdedigt, namelijk dat de pensioenbesluiten, hoe men daar verder ook over denkt, in elk geval juridisch correct zijn genomen, zodat het in strijd met de rechtszekerheid en de rechtsstaatsgedachte zou zijn om haar dit pensioen nu weer te ontnemen, onjuist en onhoudbaar is.

De Tweede en Eerste Kamer zijn derhalve in 1986 door de Minister van Binnenlandse Zaken onjuist geïnformeerd.

Nu ook door rechterlijke instanties is vastgesteld en bevestigd dat het pen-

die onder een apart regime vielen, dient men m.i. af te leiden dat ook weggezuiverde kamerleden hun pensioenrechten verloren. Dat het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal daar zelf niets over bepaalt, valt te verklaren uit de omstandigheid dat er destijds van werd uitgegaan dat NSB-kamerleden behoorden tot de top van het georganiseerde verraad in Nederland: hun wachtte daarom toepassing van het Besluit Buitengewoon Strafrecht en het Besluit Vijandelijk Vermogen (resp. Stb. D 61 en F 133) - zij konden zowel het leven als hun vermogen erbij inschieten. Het zuiveringsregime moet als een eenheid worden gezien. Dat blijkt o.a. uit art. 2 lid 6 Zuiveringsbesluit 1944, bepalend dat de "staking van de uitoefening van de functie" (eerste stap in de zuivering, in afwachting van het ambtensnarenrechtelijke ontslag) mede de staking van de uitoefening van andere door de betrokkene beklede openbare functies ten gevolge heeft, en ook uit het reeds genoemde art. 4 lid 5 van dit besluit, dat "alle" rechten op pensioen en "alle" rechten van de nagelaten betrekkingen door het ontslag laat vervallen - ongeacht of dat pensioen en die rechten gekoppeld waren aan de functie waaruit de betrokkene wordt ontslagen.

De consequenties van de zuivering konden de NSB-kamerleden m.i. niet ontlopen door zich aan berechting te onttrekken. Men kan niet aannemen dat Rost van Tonningen door zelfmoord zijn rechtspositie, en die van zijn rechtsverkrijgenden, kon verbeteren: dat zou inderdaad, zoals de ambtelijke werkgroep het formuleert (p. 40), een "absurd gevolg" zijn. Het moet er daarom voor worden gehouden dat Rost van Tonningen geen recht op pensioen had wegens zijn dienstjaren als kamerlid: voor zover hij al aanspraak kon maken op die hoedanigheid, waren alle pensioenrechten hem ontnomen door de zuivering. Latere herberekeningen van ambts- en pensioenperioden, zoals die ingevolge de wet van 11 mei 1946 Stb. G 112, waren dus op hem niet van toepassing. Ook zijn weduwe heeft daarom geen recht op pensioen, zodat de litigieuze pensioenbesluiten ten onrechte tot stand zijn gekomen.

Dit impliceert dat alle rechterlijke instanties, welke tot op heden tot een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen zijn gekomen, een voor de Staat vernietigend oordeel hebben geveld: de Staat verdedigt ten onrechte dat de weduwe althans juridisch gesproken terecht een pensioen is toegekend. Op het pensioen dat zij nu heeft, heeft zij geen recht.

Daarmee is naar onze mening voldoende vastgesteld dat de opvatting die de Minister van Binnenlandse Zaken, in het voetspoor van het rapport van de ambtelijke werkgroep van 1986 verdedigt, namelijk dat de pensioenbesluiten, hoe men daar verder ook over denkt, in elk geval juridisch correct zijn genomen, zodat het in strijd met de rechtszekerheid en de rechtsstaatsgedachte zou zijn om haar dit pensioen nu weer te ontnemen, onjuist en onhoudbaar is.

De Tweede en Eerste Kamer zijn derhalve in 1986 door de Minister van Binnenlandse Zaken onjuist geïnformeerd.

Nu ook door rechterlijke instanties is vastgesteld en bevestigd dat het pen-

sioen op juridisch ondeugdelijke gronden berust en de weduwe daar juridisch gesproken geen recht op kon doen gelden, kan ook niet langer gesteld worden dat het ongedaan maken van deze pensioenuitkering de rechtszekerheid zou aantasten.

Indien een burger jarenlang ten onrechte een sociale uitkering geniet, kan hij/zij zich immers ook niet op de rechtszekerheid beroepen als aan deze uitkering een einde dreigt te worden gemaakt, zodra aan het licht komt dat deze uitkering hem/haar eigenlijk niet toekomt !
Zo ook in het geval van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen.

De inhoudelijke uitspraken van de rechterlijke instanties dat de weduwe geen recht heeft op het haar toegekende pensioen, moeten als objectieve en gezaghebbende uitspraken worden beschouwd, alhoewel de Hoge Raad uiteindelijk van oordeel is, dat de rechter hierover geen oordeel mag geven.

Dit laatste punt brengt ons tot het volgende.

Indien de rechter hierover uiteindelijk geen oordeel toekomt, en objectief voldoende duidelijk is gebleken aan de hand van de door de rechters wél afgegeven inhoudelijke oordelen dat de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 over de rechtmatigheid van deze pensioenbesluiten onjuiste informatie aan het Parlement heeft verschaft, dan is het uiteindelijk aan de Tweede Kamer om de rechtmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot de weduwe Rost van Tonningen te onderzoeken en te beoordelen.
Ook door de Staat is in dit verband in de procedure voor de Hoge Raad aangevoerd dat een oordeel over de vraag of de pensioenbesluiten van 1950 en 1956 ten aanzien van de weduwe Rost van Tonningen regelmatig en rechtmatig zijn "uitsluitend(is) voorbehouden aan de wetgever c.q. de Staten-Generaal".

Duidelijk is dat de Tweede Kamer niet langer kan vasthouden aan de door de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 geformuleerde opvatting dat de pensioenbesluiten met betrekking tot de zwarte weduwe rechtmatig tot stand zijn gekomen en dat thans een eigen onderzoek van de Tweede Kamer naar de juridische regelmatigheid van deze pensioenbesluiten niet langer achterwege kan blijven.

Een dergelijk onderzoek dient door de Tweede Kamer zelf te worden uitgevoerd, onafhankelijk van de regering.

Middels deze petitie verzoeken wij uw Commissie de Tweede Kamer aan te bevelen een zelfstandig onderzoek uit te voeren naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten van de toenmalige regeringen m.b.t. de weduwe Rost van Tonningen, alsmede naar de vraag in hoeverre de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 de Tweede Kamer op dit punt onjuist heeft geïnformeerd en zo ja, om welke redenen dat toen is gebeurd.

Een dergelijk verzoek werd door een aantal organisaties van het voormalig verzet en van oorlogsslachtoffers al eerder tot de Tweede Kamer gericht, maar toendertijd op advies van uw Commissie, in navolging van het advies van de Vaste Commissie voor binnenlandse zaken, afgewezen op grond van de overweging dat het dossier-Rost van Tonningen inmiddels was gesloten.

Deze argumentatie gaat echter thans niet langer op.

Allereerst is sedertdien de hierboven geciteerde uitspraak van het Gerechtshof gevallen.

Naar aanleiding hiervan is in de Tweede Kamer opnieuw over de zaak-Rost van Tonningen gedebatteerd en heeft de regering besloten tegen dit arrest in cassatie te gaan bij de Hoge Raad.

Bij dit debat heeft de Minister van Binnenlandse Zaken bovendien toegezegd dat zij in de Tweede Kamer op deze zaak zou terug komen, nadat de uitspraak van de Hoge Raad bekend zou zijn.

Tot op heden heeft de minister aan deze toezegging geen gevolg gegeven.

En tenslotte ligt onmiskenbaar de inhoudelijk duidelijke uitspraak van het Gerechtshof op tafel, aangevuld met het inhoudelijke deel van de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad. Aan deze inhoudelijke oordelen kan door de Tweede Kamer niet zonder meer worden voorbij gegaan. Daarmee zou de Tweede Kamer dit duidelijke en gezaghebbende signaal van de onafhankelijke rechter negeren.

Er is thans dan ook alle reden voor de Tweede Kamer om alsnog te besluiten het gevraagde zelfstandige onderzoek naar de rechtmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot de weduwe Rost van Tonningen en de gang van zaken met betrekking tot de voorlichting van het Parlement omtrent de rechtmatigheid van deze besluiten in 1986 ter hand te nemen.

Deze petitie wordt ingediend door de Vereniging van Anti Fascistische oud-Verzetssrijders Nederland, Bond van Anti-fascisten en de Stichting Herwaarderend Pensioenen NSB-Kamerleden, beiden gevestigd te Hoenderloo.

namens dezen

mr. N.M.P. Steijnen

gemachtigde

mr. N.M.P. Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
03404-56867

P.S. : als bijlagen doe ik u hierbij toekomen het arrest van het Gerechtshof te 's-Gravenhage d.d. 26 september 1991 en de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden van 13 november 1992 in deze zaak.

Fam. van Luttikhuisen
Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo

betreft: RvT

29 april 1995

Beste Alie en Henk,

Ik heb maar 'ns een oud voornemen ingelost. Namelijk om, als er een nieuwe Kamer zou zitten, nog eens de rechtsuitspraken onder hun neus te wrijven via een verzoekschrift. Met de komende festiviteiten in zicht, leek me dit een goed moment. En tevens om nog eens de publiciteit te zoeken. Daarom heb ik bijgaand stuk aangeboden aan Trouw en als ze het niet willen, dan probeer ik het via het Parool.

Binnekort stuur ik alle Kamerleden die vóór de intrekking van het pensioen hebben gestemd plus de belangrijkste tegenstemmers de gerechtelijke uitspraken en de tekst van het verzoekschrift. En dan zien we wel weer hoe dat valt.

Ik hoop dat het intussen met jullie goed gaat, met mij nog niet zo vlot. Het lijkt erop dat ik er nog niet af ben. Maar we zien wel, in elk geval werk ik weer wat en doe zo veel mogelijk aan ontspanning en beweging.

met beste groeten,

Nico

Verzendbewijs

van een postzending met aanvullende
dienst 'aantekenen'.

R-nummer

611

De gegevens moeten door
de afzender met inkt worden
ingevuld. Wijzigingen maken
de inschrijving ongeldig.

Naam geadresseerde

Comm. v.d. Bezadischappen v.d.

Postcode en plaats van bestemming

2500 EA den Haag

de Tweede Kamer

Waarde-aangifte

Remboursbedrag

Verzendkosten

Gewicht

Aangenomen door

Dagtekeningstempel

3 V 95-17

Commissie

datum 3 mei 1995

Uw Commissie ontving ik de in copie bijgaande brief.

Voor de goede orde het volgende.

Er is van de zijde van mijn cliënten niet verzocht om heropening van het dossier "pensioen weduwe Rost van Tonningen". Dit alleen al omdat dit dossier nummer gesloten is, zoals al in de tekst van het verzoekschrift wordt aangegeven.

Ik wijs U in dit verband nogmaals op de toezegging van de Minister van Binnenlandse Zaken aan het slot van het debat over het instellen van cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage inzake de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen.

Ik citeer uit de Handelingen TK van 22 januari 1992 :

"Minister Dales: Voorzitter! De zaak is thans onder de rechter. Wat het kabinet betreft, blijft die daar ook totdat er een nieuw vonnis is. Ik kan mij niet anders voorstellen dan dat er op dat moment aanleiding is u daarover te berichten.

Omdat ik het vonnis nog niet ken, kan ik mij nu niet uitlaten over de consequenties van een en ander. Dat wordt ook niet betamelijk geacht. Wij zullen elkaar dan weer ontmoeten. Ik geef echter geen enkel uitzicht met betrekking tot de inhoud van hetgeen op dat moment aan de orde is." (blz. 42-2788)

Een en ander spreekt voor zich.

Hierbij dient aangetekend te worden dat de minister van binnenlandse zaken tot op heden in gebreke is gebleven de Kamer, conform het voornemen, te informeren over het arrest van de Hoge Raad. Nog minder is er sprake geweest van een nieuwe ontmoeting hierover tussen Kamer en minister, zoals is toegezegd.

De petitie behelst dus geen verzoek aan de Kamer om het dossier te heropenen, doch een verzoek zoals daarin expressis verbis wordt aangegeven. Dit houdt in dat, nu de Kamer kennelijk door de minister van binnenlandse zaken onjuist is voorgelicht over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen - zowel het Gerechtshof te Den Haag als de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad komen tot de bevinding dat deze pensioentoekenning onrechtmatig en in strijd met het recht is geschied -, de Kamer zelf, dus onafhankelijk van de regering, een onderzoek instelt naar de rechtmatigheid van deze pensioentoekenning.

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur

Couwenhoven 52-05

3703 ER Zeist

tel. 03404-56867

Op het verzoek van postzendingen zijn van toebereiding de Algemene Voorwaarden PTT Post B.V. (klasse op alle postzendingen). Zij kunnen tevens kosteloos worden aangevraagd bij PTT Post Klantenservice, telefoon 06-047 (gratis). De aansprakelijkheid van PTT Post voor schade als gevolg van verlies, beschadiging of vertraging van een postzending. Voor het verzenden van postzendingen met een hogere inhoudswaarde kunt u informatie verkrijgen op de postvestigingen en bij PTT Post Klantenservice.

post b.v. reg. nr. 124200 k.v.k. 's-gravenhage

Mr. N.M.P. Steijnen
Advocaat en Prokureur
Cauwenhoven 52 05
3703 EP Zeist
tel. 03404-56867

Aan de Commissie voor de
Verzoekschriften van de Tweede Kamer
Postbus 25018
2500 EA Den Haag

Geachte leden van de Commissie

datum 3 mei 1995

Van de Griffier van Uw Commissie ontving ik de in copie bijgaande brief. Voor de goede orde het volgende. Er is van de zijde van mijn cliënten niet verzocht om heropening van het dossier "pensioen weduwe Rost van Tonningen". Dit alleen al omdat dit dossier nimmer gesloten is, zoals al in de tekst van het verzoekschrift wordt aangegeven.

Ik wijs U in dit verband nogmaals op de toezegging van de Minister van Binnenlandse Zaken aan het slot van het debat over het instellen van cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage inzake de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen.

Ik citeer uit de Handelingen TK van 22 januari 1992 :

"Minister Dales: Voorzitter! De zaak is thans onder de rechter. Wat het kabinet betreft, blijft die daar ook totdat er een nieuw vonnis is. Ik kan mij niet anders voorstellen dan dat er op dat moment aanleiding is u daarover te berichten.

Omdat ik het vonnis nog niet ken, kan ik mij nu niet uitlaten over de consequenties van een en ander. Dat wordt ook niet betamelijk geacht. Wij zullen elkaar dan weer ontmoeten. Ik geef echter geen enkel uitzicht met betrekking tot de inhoud van hetgeen op dat moment aan de orde is." (blz. 42-2788)

Een en ander spreekt voor zich.

Hierbij dient aangetekend te worden dat de minister van binnenlandse zaken tot op heden in gebreke is gebleven de Kamer, conform het voornemen, te informeren over het arrest van de Hoge Raad. Nog minder is er sprake geweest van een nieuwe ontmoeting hierover tussen Kamer en minister, zoals is toegezegd.

De petitie behelst dus geen verzoek aan de Kamer om het dossier te heropenen, doch een verzoek zoals daarin expressis verbis wordt aangegeven. Dit houdt in dat, nu de Kamer kennelijk door de minister van binnenlandse zaken onjuist is voorgelicht over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen - zowel het Gerechtshof te Den Haag als de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad komen tot de bevinding dat deze pensioentoekenning onrechtmatig en in strijd met het recht is geschied -, de Kamer zelf, dus onafhankelijk van de regering, een onderzoek instelt naar de rechtmatigheid van deze pensioentoekenning.

Robobank Zeist
rekeningnr. 37.52.38.832
gironummer Robobank: 217131

Juist ook de juridische rechtmatigheid die de pensioentoekenning door de minister van binnenlandse zaken jegens de Kamer is toegedicht, vormde grondslag om aan te nemen dat een eventueel ongedaan maken hiervan in strijd zou zijn met de rechtsstaatsgedachte, zoals ook door een aantal staatsrechtsgeleerden in een nader advies werd bevestigd. Zowel bij het feit dat de regering indertijd niet zelf met een wetsvoorstel tot ongedaan maken van dit pensioen wilde komen, als het stranden van het toenmalige ininitiatiefwetsvoorstel van de Kamer vormde de angst voor een eventuele schending van de rechtsstaat een zeer zwaarwegende factor.

Indien echter het pensioen in strijd met de wet is verleend, dan zou een ongedaan maken hiervan niet als in strijd met de rechtsstaat kunnen worden aangemerkt. Integendeel, als een persoon op juridisch onjuiste gronden gedurende een lange reeks van jaren een sociale uitkering ontvangt, waar hij/zij dus feitelijk geen enkele aanspraak op heeft, dan is intrekking hiervan als dit na al die jaren blijkt onvermijdelijk en juist.

Niet valt in te zien waarom dit voor het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen anders zou liggen.

Mits natuurlijk objectief valt vast te stellen dat dit pensioen in strijd met het recht is toegekend.

Dit nu is thans zowel door het Gerefhtshof te Den Haag als door de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad vastgesteld en dit moet voor de Kamer voldoende reden zijn om niet langer vertrouwen te koesteren in het standpunt van de minister van binnenlandse zaken dat de pensioentoekenning juridisch juist was, zodat er voldoende grond is voor de Kamer om thans zelf een onderzoek naar de rechtmatigheid hiervan te entameren. Na deze uitspraken kan immers niet langer van de betrouwbaarheden juistheid van het standpunt van de regering worden uitgegaan.

Een dergelijk zelfstandig onderzoek door de Tweede Kamer is des te meer noodzakelijk, aangezien het hier een zaak betreft die de orde van de Kamer zelf betreft, waarbij niet alleen de zuiverheid van de parlementaire geschiedschrijving, maar ook de waardigheid van het parlement rechtstreeks in het geding zijn.

Om immers te kunnen betogen dat het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen juridisch juist is, heeft de minister van binnenlandse zaken indertijd niet geschroomd om middels het rapport van zijn ambtelijke werkgroep te stellen dat a) naar de opvattingen van de naoorlogse Tweede Kamer het mandaat van de toenmalige NSB-Kamerleden tijdens de oorlog geacht moet worden verlengd te zijn geweest met een tweede ambtstermijn, daarmee derhalve uitsprekend dat naar de opvatting van het naoorlogse parlement Rost van Tonningen ook formeel ons volk is blijven representeren via de Tweede Kamer toen zijn mandaat was afgelopen en hij zijn verschrikkelijke oorlogsmisdrijven beging, en b) het de wil is geweest van de naoorlogse Tweede Kamer dat zijn weduwe het onderhavige pensioen kreeg.

Noch voor het een noch voor het ander ontbreekt echter bij nadere bestudering elke grondslag, zodat zij niet alleen een vervalsing van de parlementaire geschiedenis vormen, maar bovendien een belediging van de waardigheid van de Kamer als hoog college. Uiteraard heeft de Tweede Kamer nimmer de opvatting gehad dat het ambt van Kamerlid bij een sujet als Rost van Tonningen gedurende de oorlogsjaren als automatisch verlengd zou zijn te beschouwen en de gedachte dat zijn weduwe ooit een pensioen zou durven aanvragen kwam toendertijd zelfs bij geen enkele parlementariër op. Ook de huidige Tweede Kamer zou de daad moeten stellen om deze suggestie verre van zich te werpen.

Nu de minister van binnenlandse zaken in 1986 op voðstrekt onjuiste gronden en met behulp van ontoelaatbare aannames als hierboven aangeduid tot een verdediging van de rechtmatigheid van de pensioentoekenning is gekomen,

welke rechtmatigheid ook wordt bestreden in het arrest van het Gerechtshof te Den Haag en de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad, en voorts nu de minister van binnenlandse zaken in gebreke is gebleven zijn toezegging aan de Tweede Kamer om met een nader standpunt te komen gestand te doen, is er voor de Tweede Kamer voldoende reden om het verzoek tot een zelfstandig onderzoek naar de rechtmatigheid van de pensioentoeckenning door de Kamer zelf in te willigen.

Dit verzoek wordt mede ondersteund door de navolgende organisaties :

- de Vereniging Landelijke Kontakt-Groep Verzetsgepensioneerden 1940-1945 LKG
- het Comité Vrouwen van Ravensbrück
- het Nederlands Auschwitz Comité
- de stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers
- het Comité Buchenwald.

Ik verzoek u deze brief volledig bij het eerder ingediende verzoekschrift te betrekken en daarbij aan te tekenen dat ook de bovengenoemde organisaties de petitie mede indienen.

Tenslotte gaat hierbij de dagvaarding in eerste aanleg van de processen, die geleid hebben tot de hiervoor gemelde uitspraken. Deze dagvaarding maakt integraal deel uit van de door verzoekers ingediende stukken.

Gaarna ontvang ik van dit schrijven een ontvangstbevestiging.

Hoogachtend,

mr. N.M.P. Steijnen

gemachtigde

Stichting Herwaardering Pensioenen NSB - Kamerleden

Postbus 5
7350 AA Hoenderloo
Tel. 057 68 - 1258
Bank: Rabobank Hoenderloo
nr. 33.67.69.385
Postbanknr. 5914957

Hoenderloo, 5 mei 1995

Aan de Commissie voor de
Verzoekschriften van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Geachte leden van de Commissie,

50 jaar bevrijding levert niet alleen feestvreugde op, maar stelt ons ook onontkoombaar voor de noodzaak om kritisch terug te zien op de wijze waarop we met het oorlogsverleden zijn omgegaan. De grote lijn hiervan kan ons niet met trots vervullen en dat mag nu eindelijk wel hardop gezegd worden. Tijdens de bezetting was verzet uitzondering en passiviteit en gezagsgetrouwheid, ook aan de bezetter, waren regel. Ambtelijke discipline bleef hoog in het vaandel, wat de bezetter maar al te gemakkelijk uitkwam. En zo kende Nederland niet alleen vrijwel het grootste contingent SS-vrijwilligers van alle Europese landen, maar ook bijna het hoogste percentage joden dat vermoord werd, namelijk 75%, d.w.z. 102.000 van de 136.000 joodse Nederlanders. In België werd 40% omgebracht en in Frankrijk 23%.

De wil om na de oorlog, behalve tegen de actieve collaborateurs, ook op te treden tegende vele tienduizenden gezagsdragers die tijdens de oorlog blijk hadden gegeven van vergaande slapheid, was maar van korte duur. Weliswaar werden ruim 30.000 dossiers aangelegd en werden ruim 10.000 ambtenaren ontslagen op basis van de zuiveringsbesluiten van 1944 en 1945, terwijl een nog groter aantal ambtenaren disciplinaire straffen kregen opgelegd, maar al in 1947 kwam een brede tegenbeweging op gang, die begon te tornen aan de legitimiteit van de zuiveringsmaatregelen en de resultaten hiervan onrechtmatig noemde. De bestraffing van oorlogsmisdadigers door de strafrechter begon te stoken en ontaardde in een farce toe veel oud-illegalen uiteindelijk tandenknarsend moesten toezien hoe de Minister van Justitie een royaal gratiebeleid ging voeren ten aanzien van degenen die al waren veroordeeld. Uitgezuiverde ambtenaren kregen door een reeks van maatregelen geleidelijk hun rechten weer terug en bepaalde categorieën werden in hun functies hersteld. Onder de dekmantel van de zgn. barmhartigheidspolitiek werden zo belangen beschermd en posities hersteld.

In 1950 kreeg de gedachte van rechtsherstel de overhand en terwijl bij besluit voortaan communisten, die zich in de bezettingstijd veelal als voorbeeldige vaderlanders hadden gemanifesteerd, uit ambtelijke posities werden geweerd, werd de terugkeer van "foute" ambtenaren voorbereid. Inmiddels waren de voor-
mannen van de Nederlandse Unie Einthoven en de Quay, die samenwerkten met de nazi's, eind veertiger jaren al benoemd tot respectievelijk Hoofd van het Bureau Nationale Veiligheid, de voorloper van de BVD en Commissaris van de Koningin in Brabant. De laatste werd in 1963 zelfs minister-president.

In dit beeld van volledige restauratie past ook de pensioenverlening in 1950 op grond van de dienstjaren van haar man als NSB-Kamerlid aan de weduwe Rost van Tonningen, toen zij de brutaliteit had om dit aan te vragen. Toen de weduwe Rost van Tonningen eenmaal over de dam was, volgde in de periode 1950-1975 geleidelijk ook de andere NSB-Kamerleden die nog in leven waren en de nabestaanden van de al overleden NSB-Kamerleden. Nadat in het voorjaar van 1986 dit staatspensioen van de weduwe Rost van Tonningen breed in de publiciteit was gekomen, bracht een ambtelijke werkgroep van de CDA-minister van binnenlandse zaken van Dijk hierover rapport uit naar aanleiding van de toen ontstane commotie. Daarin werd geconcludeerd dat, hoe men verder ook over dit pensioen dacht, dit in elk geval op juridisch juiste gronden was toegekend. Het rapport werd Kamerbreed geprezen, maar behelsde in feite een zorgvuldig opgebouwde misleiding van het parlement en de publieke opinie. Door het pensioen met het aureool van rechtmatigheid te omkran-
sen werd het immers onaantastbaar gemaakt, hoe moreel verwerpelijk het ook mocht zijn, want ongedaan maken van een dergelijk op zich juridisch rechtmatig pensioen zou in strijd zijn met de rechtstaatsgedachte. Dit laatste werd door een aantal staatsrechtsgeleerden in een nader advies bevestigd. Dus werd voorgespiegeld dat alleen via een nieuwe wet met een tweederde Kamermeerderheid dit pensioen ongedaan zou kunnen worden gemaakt. De regering weigerde een dergelijk wetsvoorstel in te dienen en een initiatiefwetsvoorstel hiertoe vanuit de Tweede Kamer werd uiteindelijk in september 1988 voor-
namelijk door de CDA-fractie getorpedeerd.

En zo werd tot diep in de jaren tachtig vastgehouden aan de eenmaal uitgezette consequente naoorlogse koers van rechtsherstel ook van topfiguren met een zwaar oorlogsverleden. Desnoods met onoirbare middelen. Het ambtelijk rapport uit 1986 vormde zo'n onoirbaar middel, omdat de dragende conclusie hiervan, namelijk dat het pensioen op juridisch juiste gronden zou zijn toegekend, een manipulatief karakter droeg. Juridisch bestond en bestaat er geen steekhoudende grond voor dit pensioen, hetgeen CDA-minister van Dijk met zijn ambtelijk rapport uitstekend heeft weten te camoufleren. Maar als de weduwe Rost van Tonningen dan geen werkelijke aanspraken op een dergelijk pensioen kon

laten gelden, dan is het natuurlijk ook niet in strijd met de rechtsstaatsgedachte om het zonder pardon in te trekken. Iemand die door een verkeerde wetstoepassing tientallen jaren ten onrechte een sociale uitkering heeft ontvangen, kan zich er immers ook niet op beroepen dat intrekking hiervan in strijd met de rechtsstaat zou zijn. Niet valt in te zien waarom dit voor het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen anders zou liggen. Alle stof dat men heeft doen opwarrelen over de schier onmogelijkheid om dit pensioen ongedaan te maken, verhulde dus slechts een eenvoudige oplossing. Het kan gewoon worden ingetrokken. Mits natuurlijk inderdaad kan worden vastgesteld dat de weduwe geen recht heeft op het pensioen en dit dus onrechtmatig is toegekend. Een aantal verzetsorganisaties hebben dit inmiddels via processen genoegzaam aangetoond.

Op 14 september 1991 kwam het Gerechtshof in het proces, aangespannen door een aantal organisaties, verbonden met het voormalig verzet en een aantal particuliere oud-verzetssrijders en oorlogsslachtoffers tot de volgende uitspraak :

BESLISSING

Het gerechtshof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep;

Verklaart voor recht dat de bij Koninklijk Besluit van 15 mei 1950 tot stand gekomen toekenning van weduwenpensioen aan de weduwe Rost van Tonningen en de herziening die in 1956 op de hoogte van dit pensioen is aangebracht, in strijd met en met schending van het recht hebben plaatsgevonden, zodat deswege deze pensioentoekenning en deze herziening van het pensioen als onregelmatig en onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Compenseert de proceskosten, in dier voege dat elke partij haar eigen kosten - zowel die van de eerste aanleg als die van het hoger beroep - dient te dragen.

Weliswaar werd dit arrest bij uitspraak van 22 januari j.l. door de Hoge Raad vernietigd, doch dit gebeurde op uitsluitend formele gronden.

Op de inhoudelijke vaststelling van het Hof dat het pensioen onrechtmatig en onregelmatig was toegekend, had deze uitspraak van de Hoge Raad geen betrekking.

Wat betreft de juridische aanspraak die de weduwe volgens de Staat op het pensioen terecht zou kunnen doen gelden, kwam de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad zelfs tot een oordeel dat nog een stap verder gaat dan het oordeel van het Hof. In zijn conclusie bij het arrest stelt hij :

12. Voor alle zekerheid wijs ik er nog op dat m.i. één van de klachten in het incidentele beroep gegrond is. Het is nl. de vraag of men niet moet aannemen dat de NSB-kamerleden niet konden aftreden omdat hun door de zuivering het mandaat als volksvertegenwoordiger was ontnomen.

Krachtens het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal van 2 aug. 1945 (Stb. F 131) maakten van dit tijdelijke orgaan deel uit de personen die op 10 mei 1940 kamerlid waren, met uitzondering van de categorieën

personen genoemd in art. 3 lid 1. Daartoe behoorden degenen die, zoals Rost van Tonningen, door gedragingen of uitlatingen blijf hadden gegeven van een nationaal-socialistische geestesgesteldheid (art. 3 lid 1 sub c). Een commissie onder voorzitterschap van de Vice-President van de Raad van State trad hier op als zuiveringscommissie (art. 3 lid 2). Er is geen twijfel mogelijk dat Rost, ware hij in leven gebleven, zou zijn weggezuiverd. Zie ook rapport ambtelijke werkgroep 1986 (prod. bij concl.v.antw.) p. 42. Uit het Besluit blijkt niet van welk tijdstip af het mandaat van het weggezuiverde kamerlid geacht moet worden tot een eind te zijn gekomen. Ook de latere Wet omtrent de voorlopige Staten-Generaal gaat er echter van uit dat dit mandaat niet meer gold (art. 2 lid 1 wet van 26 okt. 1945 Stb. F 241).

Bij de gewone zuivering, die niet op kamerleden van toepassing was maar wel op ambtenaren en enkele andere categorieën overheidsdienaren, o.a. de arbeidscontractanten en het personeel van de buitenlandse dienst en van de spoorwegen (en dus ook op Rost in zijn ambtelijke functies), gold aanvankelijk de regel dat de weggezuiverde persoon alle pensioenrechten verloor: art. 4 lid 5 Zuiveringsbesluit 1944 (Stb. F 14). Later werd deze regel enigszins verzacht; bij schorsing vervielen alle voordelen en rechten automatisch, maar bij het ontslag "kon" worden bepaald dat pensioenrechten vervielen: art. 5 lid 5 Zuiveringsbesluit 1945 (Stb. F 132). Het laatstgenoemde besluit werd ingevoerd na de dood van Rost van Tonningen.

Dit de samenhang tussen de gewone zuivering en die van kamerleden, die onder een apart regime vielen, dient men m.i. af te leiden dat ook weggezuiverde kamerleden hun pensioenrechten verloren. Dat het Besluit Tijdelijke Staten-Generaal daar zelf niets over bepaalt, valt te verklaren uit de omstandigheid dat er destijds van werd uitgegaan dat NSB-kamerleden behoorden tot de top van het georganiseerde verraad in Nederland: hun wachtte daarom toepassing van het Besluit Buitengewoon Strafrecht en het Besluit Vijandelijk Vermogen (resp. Stb. D 61 en F 133) - zij konden zowel het leven als hun vermogen erbij inschieten. Het zuiveringsregime moet als een eenheid worden gezien. Dat blijkt o.a. uit art. 2 lid 6 Zuiveringsbesluit 1944, bepalend dat de "staking van de uitoefening van de functie" (eerste stap in de zuivering, in afwachting van het ambtenarenrechtelijke ontslag) mede de staking van de uitoefening van andere door de betrokkene beklede openbare functies ten gevolge heeft, en ook uit het reeds genoemde art. 4 lid 5 van dit besluit, dat "alle" rechten op pensioen en "alle" rechten van de nagelaten betrekkingen door het ontslag laat vervallen - ongeacht of dat pensioen en die rechten gekoppeld waren aan de functie waaruit de betrokkene wordt ontslagen.

De consequenties van de zuivering konden de NSR-kamerleden m.i. niet ontlopen door zich aan berechting te onttrekken. Men kan niet aannemen dat Rost van Tonningen door zelfmoord zijn rechtspositie, en die van zijn rechtsverkrijgenden, kon verbeteren: dat zou inderdaad, zoals de ambtelijke werkgroep het formuleert (p. 40), een "absurd gevolg" zijn. Het moet er daarom voor worden gehouden dat Rost van Tonningen geen recht op pensioen had wegens zijn dienstjaren als kamerlid: voor zover hij al aanspraak kon maken op die hoedanigheid, waren alle pensioen-rechten hem ontnomen door de zuivering. Latere herberekeningen van ambts- en pensioenperioden, zoals die ingevolge de wet van 11 mei 1946 Stb. G 112, waren dus op hem niet van toepassing. Ook zijn weduwe heeft daarom geen recht op pensioen, zodat de litigieuze pensioenbesluiten ten onrechte tot stand zijn gekomen.

Dit impliceert dat alle rechterlijke instanties, welke tot op heden tot een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen zijn gekomen, een voor de Staat vernietigend oordeel hebben geveld: de Staat verdedigt ten onrechte dat de weduwe althans juridisch gesproken terecht een pensioen is toegekend. Op het pensioen dat zij nu heeft, heeft zij geen recht.

Daarmee is naar onze mening voldoende vastgesteld dat de opvatting die de Minister van Binnenlandse Zaken, in het voetspoor van het rapport van de ambtelijke werkgroep van 1986 verdedigt, namelijk dat de pensioenbesluiten, hoe men daar verder ook over denkt, in elk geval juridisch correct zijn genomen, zodat het in strijd met de rechtszekerheid en de rechtsstaatsgedachte zou zijn om haar dit pensioen nu weer te ontnemen, onjuist en onhoudbaar is.

De Tweede en Eerste Kamer zijn derhalve in 1986 door de Minister van Binnenlandse Zaken onjuist geïnformeerd.

Nu ook door rechterlijke instanties is vastgesteld en bevestigd dat het pensioen op juridisch ondeugdelijke gronden berust en de weduwe daar juridisch gesproken geen recht op kon doen gelden, kan ook niet langer gesteld worden dat het ongedaan maken van deze pensioenuitkering de rechtszekerheid zou aantasten.

Indien een burger jarenlang ten onrechte een sociale uitkering geniet, kan hij/zij zich immers ook niet op de rechtszekerheid beroepen als aan deze uitkering een einde dreigt te worden gemaakt, zodra aan het licht komt dat deze uitkering hem/haar eigenlijk niet toekomt !
Zo ook in het geval van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen.

De inhoudelijke uitspraken van de rechterlijke instanties dat de weduwe geen recht heeft op het haar toegekende pensioen, moeten als objectieve en gezaghebbende uitspraken worden beschouwd, alhoewel de Hoge Raad uiteindelijk van oordeel is, dat de rechter hierover geen oordeel mag geven.

Dit laatste punt brengt ons tot het volgende.

Indien de rechter hierover uiteindelijk geen oordeel toekomt, en objectief voldoende duidelijk is gebleken aan de hand van de door de rechters wél afgegeven inhoudelijke oordelen dat de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 over de rechtmatigheid van deze pensioenbesluiten onjuiste informatie aan het Parlement heeft verschaft, dan is het uiteindelijk aan de Tweede Kamer om de rechtmatigheid van de pensioenbesluiten met betrekking tot de weduwe Rost van Tonningen te onderzoeken en te beoordelen.

Ook door de Staat is in dit verband in de procedure voor de Hoge Raad aangevoerd dat een oordeel over de vraag of de pensioenbesluiten van 1950 en 1956 ten aanzien van de weduwe Rost van Tonningen regelmatig en rechtmatig zijn "uitsluitend(is) voorbehouden aan de wetgever c.q. de Staten-Generaal".

Duidelijk is dat de Tweede Kamer niet langer kan vasthouden aan de door de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 geformuleerde opvatting dat de pensioenbesluiten met betrekking tot de zwarte weduwe rechtmatig tot stand zijn gekomen en dat thans een eigen onderzoek van de Tweede Kamer naar de juridische regelmatigheid van deze pensioenbesluiten niet langer achterwege kan blijven.

Een dergelijk onderzoek dient door de Tweede Kamer zelf te worden uitgevoerd, onafhankelijk van de regering.

Middels deze petitie verzoeken wij uw Commissie de Tweede Kamer aan te bevelen een zelfstandig onderzoek uit te voeren naar de rechtmatigheid en regelmatigheid van de pensioenbesluiten van de toenmalige regeringen m.b.t. de weduwe Rost van Tonningen, alsmede naar de vraag in hoeverre de Minister van Binnenlandse Zaken in 1986 de Tweede Kamer op dit punt onjuist heeft geïnformeerd en zo ja, om welke redenen dat toen is gebeurd.

Deze petitie wordt ingediend door de Vereniging van Anti Fascistische oud-Verzetsstrijders Nederland, Bond van Anti-fascisten en de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden, beiden gevestigd te Hoenderloo.

namens dezen :

mr. L.P. H. Stibru

mr. L.P. H. Stibru

Couwenhoven 52-05

3703 ER Zeist

03404-56867

P.S. : als bijlagen doe ik u hierbij toekomen het arrest van het Gerechtshof te 's-Gravenhage d.d. 26 september 1991 en de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden van 13 november 1992 in deze zaak.

TWEEDE KAMER

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk no. CV 110.739/KdR

Bijlage(n):

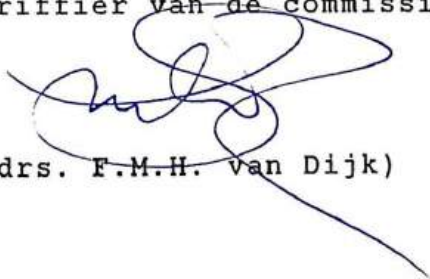
Datum: 8 mei 1995

=====

Uw brief met bijlagen d.d. 27 april jl. namens de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden is in goede orde ontvangen.

De Stichting verzoekt om heropening van het dossier "pensioen weduwe Rost van Tonningen". De commissie zal zo spoedig mogelijk beslissen of zij tot heropening bereid is. Ik hoop u derhalve spoedig nader te kunnen berichten.

Hoogachtend,
de griffier van de commissie,

(drs. F.M.H. van Dijk)

Aan de Commissie voor de
Verzoekschriften van de Tweede Kamer
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Geachte leden van de Commissie

datum 9 mei 1995

Van de Griffier van Uw Commissie ontving ik de in copie bijgaande brief.
Voor de goede orde het volgende.

Er is van de zijde van mijn cliënten niet verzocht om heropening van het dossier "pensioen weduwe Rost van Tonningen". Dit alleen al omdat dit dossier nimmer gesloten is, zoals al in de tekst van het verzoekschrift wordt aangegeven.

Ik wijs U in dit verband nogmaals op de toezegging van de Minister van Binnenlandse Zaken aan het slot van het debat over het instellen van cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage inzake de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen.

Ik citeer uit de Handelingen TK van 22 januari 1992 :

"Minister Dales: Voorzitter! De zaak is thans onder de rechter. Wat het kabinet betreft, blijft die daar ook totdat er een nieuw vonnis is. Ik kan mij niet anders voorstellen dan dat er op dat moment aanleiding is u daarover te berichten.

Omdat ik het vonnis nog niet ken, kan ik mij nu niet uitlaten over de consequenties van een en ander. Dat wordt ook niet betamelijk geacht.

Wij zullen elkaar dan weer ontmoeten. Ik geef echter geen enkel uitzicht met betrekking tot de inhoud van hetgeen op dat moment aan de orde is."
(blz. 42-2788)

Een en ander spreekt voor zich.

Hierbij dient aangetekend te worden dat de minister van binnenlandse zaken tot op heden in gebreke is gebleven de Kamer, conform het voornemen, te informeren over het arrest van de Hoge Raad. Nog minder is er sprake geweest van een nieuwe ontmoeting hierover tussen Kamer en minister, zoals is toegezegd.

De petitie behelst dus geen verzoek aan de Kamer om het dossier te heropenen, doch een verzoek zoals daarin expressis verbis wordt aangegeven. Dit houdt in dat, nu de Kamer kennelijk door de minister van binnenlandse zaken onjuist is voorgelicht over de rechtmatigheid van het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen - zowel het Gerechtshof te Den Haag als de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad komen tot de bevinding dat deze pensioentoekenning onrechtmatig en in strijd met het recht is geschied -, de Kamer zelf, dus onafhankelijk van de regering, een onderzoek instelt naar de rechtmatigheid van deze pensioentoekenning.

Juist ook de juridische rechtmatigheid die de pensioentoekenning door de minister van binnenlandse zaken jegens de Kamer is toegedicht, vormde grondslag om aan te nemen dat een eventueel ongedaan maken hiervan in strijd zou zijn met de rechtsstaatsgedachte, zoals ook door een aantal staatsrechtsgeleerden in een nader advies werd bevestigd. Zowel bij het feit dat de regering indertijd niet zelf met een wetsvoorstel tot ongedaan maken van dit pensioen wilde komen, als het stranden van het toenmalige ininitiatiefwetsvoorstel van de Kamer vormde de angst voor een eventuele schending van de rechtsstaat een zeer zwaarwegende factor.

Indien echter het pensioen in strijd met de wet is verleend, dan zou een ongedaan maken hiervan niet als in strijd met de rechtsstaat kunnen worden aangemerkt. Integendeel, als een persoon op juridisch onjuiste gronden gedurende een lange reeks van jaren een sociale uitkering ontvangt, waar hij/zij dus feitelijk geen enkele aanspraak op heeft, dan is intrekking hiervan als dit na al die jaren blijkt onvermijdelijk en juist.

Niet valt in te zien waarom dit voor het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen anders zou liggen.

Mits natuurlijk objectief valt vast te stellen dat dit pensioen in strijd met het recht is toegekend.

Dit nu is thans zowel door het Gerechtshof te Den Haag als door de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad vastgesteld en dit moet voor de Kamer voldoende reden zijn om niet langer vertrouwen te koesteren in het standpunt van de minister van binnenlandse zaken dat de pensioentoekenning juridisch juist was, zodat er voldoende grond is voor de Kamer om thans zelf een onderzoek naar de rechtmatigheid hiervan te entameren. Na deze uitspraken kan immers niet langer van de betrouwbaarheid en juistheid van het standpunt van de regering worden uitgegaan.

Een dergelijk zelfstandig onderzoek door de Tweede Kamer is des te meer noodzakelijk, aangezien het hier een zaak betreft die de orde van de Kamer zelf betreft, waarbij niet alleen de zuiverheid van de parlementaire geschiedschrijving, maar ook de waardigheid van het parlement rechtstreeks in het geding zijn.

Om immers te kunnen betogen dat het pensioen van de weduwe Rost van Tonningen juridisch juist is, heeft de minister van binnenlandse zaken indertijd niet geschroomd om middels het rapport van zijn ambtelijke werkgroep te stellen dat a) naar de opvattingen van de naoorlogse Tweede Kamer het mandaat van de toenmalige NSB-Kamerleden tijdens de oorlog geacht moet worden verlengd te zijn geweest met een tweede ambtstermijn, daarmee derhalve uitsprekend dat naar de opvatting van het naoorlogse parlement Rost van Tonningen ook formeel ons volk is blijven representeren via de Tweede Kamer toen zijn mandaat was afgelopen en hij zijn verschrikkelijke oorlogsmisdrijven beging, en b) het de wil is geweest van de naoorlogse Tweede Kamer dat zijn weduwe het onderhavige pensioen kreeg.

Zowel voor het een als voor het ander ontbreekt echter bij nadere bestudering elke grondslag, zodat zij niet alleen een vervalsing van de parlementaire geschiedenis vormen, maar bovendien een belediging voor de waardigheid van de Kamer als hoog college. Uiteraard heeft de Tweede Kamer nimmer de opvatting gehad dat het ambt van Kamerlid bij een sujet als Rost van Tonningen gedurende de oorlogsjaren als automatisch verlengd zou zijn te beschouwen en de gedachte dat zijn weduwe ooit een pensioen zou durven aanvragen kwam toendertijd zelfs bij geen enkele parlementariër op.

Ook de huidige Tweede Kamer zou de daad moeten stellen om deze suggestie verre van zich te werpen.

Nu de minister van binnenlandse zaken in 1986 op volstrekt onjuiste gronden en met behulp van ontoelaatbare aannames als hierboven aangeduid tot een verdediging van de rechtmatigheid van de pensioentoekenning is gekomen,

welke rechtmatigheid ook wordt bestreden in het arrest van het Gerechtshof te Den Haag en de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad, en voorts nu de minister van binnenlandse zaken in gebreke is gebleven zijn toezegging aan de Tweede Kamer om met een nader standpunt te komen gestand te doen, is er voor de Tweede Kamer voldoende reden om het verzoek tot een zelfstandig onderzoek naar de rechtmatigheid van de pensioentoeckenning door de Kamer zelf in te willigen.

Dit verzoek wordt mede ondersteund door de navolgende organisaties :

- de Vereniging Landelijke Kontakt-Groep Verzetsgepensioneerden 1940-1945 LKG
- het Comité Vrouwen van Ravensbrück
- het Nederlands Auschwitz Comité
- de stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers
- het Comité Buchenwald.

Ik verzoek u deze brief volledig bij het eerder ingediende verzoekschrift te betrekken en daarbij aan te tekenen dat ook de bovengenoemde organisaties de petitie mede indienen.

Tenslotte gaat hierbij de dagvaarding in eerste aanleg van de processen die geleid hebben tot de hiervoor gemelde uitspraken. Deze dagvaarding maakt integraal deel uit van de door verzoekers ingediende stukken.

Gaarna ontvang ik van dit schrijven een ontvangstbevestiging.

mr. L.P.H. Stibru

Fam. van Luttikhuisen
Koudebergweg 55
7351 TJ Hoenderloo

betreft: RvT

15 mei 1995

Beste Alie en Henk,

Ik heb alle Kamerleden van de Commissie voor de Verzoekschriften en van de Commissie van Justitie nog eens uitgebreide informatie toegestuurd over de petitie. Dan heb ik voor mijn gevoel tenminste gedaan wat ik doen kon, al ben ik het met jullie eens dat het waarschijnlijk niet veel effect zal hebben. Inmiddels ontving ik bericht uit Straatsburg dat ons beroep op de Commissie voor de Rechten van de Mens niet-ontvankelijk is verklaard. Jammer, maar ook dat hebben we zo goed mogelijk geprobeerd. Henk heeft eens gezegd, er komt zeker een moment waarop b.v. een persoon hierop zal promoveren en officieel erkend wordt dat e.e.a. ook formeel niet deugde, zodat men zich zal afvragen hoe men er ooit toe is gekomen. Daaraan hebben wij dan zeker een grote bijdrage geleverd. Eerst maar eens afwachten hoe men hier op reageert.

beste groeten,

Nico

TWEEDE KAMER

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk no. CV 110.907/CvdL

Bijlage(n):

Datum: 15 mei 1995

Aan de heer N.M.P. Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

=====

Geachte heer Steijnen,

Ten verfolge op mijn brief van 2 mei jl. deel ik u thans namens de commissie mede dat zij niet vóór eind juni a.s. in staat zal zijn te beslissen of zij de kwestie opnieuw in onderzoek zal nemen.

Het betreft immers een omvangrijk dossier. Ik zal u derhalve eerst eind juni nader kunnen berichten.

Hoogachtend,

de griffier van de commissie,

(drs. F.M.H. van Dijk).

Verzendbewijs

van een postzending met aanvullende
dienst 'aantekenen'.

R-nummer

Naam geadresseerde

De gegevens moeten door
de afzender met inkt worden
ingevuld. Wijzigingen maken
de inschrijving ongeldig.

Postcode en plaats van bestemming

Waarde-aangifte

Remboursbedrag

Verzoekschriften

H. van Dijk en

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

Verzendkosten

Gewicht

Aangenomen door

Dagtekeningstempel

ZEIST-DE CLON
16. 1995-17

(z.o.z.)

datum 16 mei 1995

De heer van Dijk schreef mij in zijn brief van 15 mei j.l. dat de Commissie dient "te beslissen of zij de kwestie opnieuw in onderzoek zal nemen". Deze formulering acht ik onjuist. Als met "de kwestie" het pensioen van de weduwe RvT in breed verband wordt bedoeld, is dat niet correct. Zoals ik al in mijn brief van 3 mei j.l. onderstreepte, is de petitie niet gericht op heroverweging in den brede van het pensioen, doch op wat expresse verbis in de petitie wordt gevraagd, dus - het zij hier nogmaals herhaald - een onderzoek door de Kamer zelf naar de juridische rechtmatigheid van de pensioenbesluiten.

Deze rechtmatigheid is in politicis tot op heden de grondslag geweest van de besluitvorming en louter op gezag van de regering aangenomen, en daarnaar is door de Kamer nimmer een zelfstandig onderzoek ingesteld, evenmin als door de Commissie voor de Verzoekschriften. Zodat dus door de Griffier ten onrechte wordt gesteld dat de Commissie heeft "te beslissen of zij de kwestie opnieuw in onderzoek zal nemen". Door de Commissie of de Kamer heeft immers terzake nimmer een onderzoek plaatsgevonden.

Voorts maak ik van deze gelegenheid gebruik om er namens mijn cliënten op te wijzen dat zij nadrukkelijk om een uitspraak vragen van de Commissie voor de Verzoekschriften zelf en er op voorhand al ernstig bezwaar tegen maken dat het onderhavige verzoek eventueel wordt doorgeschoven naar een andere commissie van de Tweede Kamer. Zij menen zich hiervoor bovendien te kunnen beroepen op de regels terzake: indien een petitie expliciet is gericht aan de Commissie voor de Verzoekschriften, dient deze daarover ook te beslissen, althans een voorstel te doen omtrent afdoening aan de Kamer.

Namens mijn cliënten wil ik tenslotte thans nog het volgende toevoegen omtrent het belang dat verzoekers hebben bij een behandeling juist door de Commissie voor de Verzoekschriften.

Zoals ook in het arrest van het Gerechtshof tot uitdrukking wordt gebracht, ondervinden degenen die door mijn verzoekers worden gerepresenteerd ernstige psychische schade van het feit dat de Staat niet bereid is de omstreden pensioentoeckenning ongedaan te maken, waarbij - en dit is met name voor deze petitie relevant - met nadruk wordt gesteld dat deze geestelijke schade mede wordt veroorzaakt door het feit dat voor hen onverdraaglijk is dat de Staat zich daarbij op het standpunt stelt juist daarom ook niet tot ongedaan maken over te kunnen gaan, omdat de pensioenbesluiten op zichzelf rechtmatig waren, zodat intrekking in strijd zou zijn met de rechtsstaatsgedachte, zijnde dit beroep op de rechtsstaat voor hen niet te verdragen omdat voor een appèl hierop niet alleen elke grondslag ontbreekt, maar van het begrip rechtsstaat bovendien op een uiterst verwerpelijke manier misbruik wordt gemaakt, nu de pensioenbesluiten juist niet rechtmatig waren. Waarbij voorts in aanmerking dient te

Mr. N.M.P. Steijnen

Advokaat en Prokureur
Couwenhoven 52 05
3703 ER Zeist
tel. 03404-56867

de Commissie voor de Verzoekschriften
van de Tweede Kamer
t.a.v. de heer drs. F.M.H. van Dijk en
de heer J.H.W. Harm
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

datum 16 mei 1995

Geachte Heren,

De heer van Dijk schreef mij in zijn brief van 15 mei j.l. dat de Commissie dient "te beslissen of zij de kwestie opnieuw in onderzoek zal nemen". Deze formulering acht ik onjuist. Als met "de kwestie" het pensioen van de weduwe RvT in breed verband wordt bedoeld, is dat niet correct. Zoals ik al in mijn brief van 3 mei j.l. onderstreepte, is de petitie niet gericht op heroverweging in den brede van het pensioen, doch op wat expressis verbis in de petitie wordt gevraagd, dus - het zij hier nogmaals herhaald - een onderzoek door de Kamer zelf naar de juridische rechtmatigheid van de pensioenbesluiten.

Deze rechtmatigheid is in politicis tot op heden de grondslag geweest van de besluitvorming en louter op gezag van de regering aangenomen, en daarnaar is door de Kamer nimmer een zelfstandig onderzoek ingesteld, evenmin als door de Commissie voor de Verzoekschriften. Zodat dus door de Griffier ten onrechte wordt gesteld dat de Commissie heeft "te beslissen of zij de kwestie opnieuw in onderzoek zal nemen". Door de Commissie of de Kamer heeft immers terzake nimmer een onderzoek plaatsgevonden.

Voorts maak ik van deze gelegenheid gebruik om er namens mijn cliënten op te wijzen dat zij nadrukkelijk om een uitspraak vragen van de Commissie voor de Verzoekschriften zelf en er op voorhand al ernstig bezwaar tegen maken dat het onderhavige verzoek eventueel wordt doorgeschoven naar een andere commissie van de Tweede Kamer. Zij menen zich hiervoor bovendien te kunnen beroepen op de regels terzake: indien een petitie expliciet is gericht aan de Commissie voor de Verzoekschriften, dient deze daarover ook te beslissen, althans een voorstel te doen omtrent afdoening aan de Kamer.

Namens mijn cliënten wil ik tenslotte thans nog het volgende toevoegen omtrent het belang dat verzoekers hebben bij een behandeling juist door de Commissie voor de Verzoekschriften.

Zoals ook in het arrest van het Gerechtshof tot uitdrukking wordt gebracht, ondervinden degenen die door mijn verzoekers worden gerepresenteerd ernstige psychische schade van het feit dat de Staat niet bereid is de omstreden pensioen-toekenning ongedaan te maken, waarbij - en dit is met name voor deze petitie relevant - met nadruk wordt gesteld dat deze geestelijke schade mede wordt veroorzaakt door het feit dat voor hen onverdraaglijk is dat de Staat zich daarbij op het standpunt stelt juist daarom ook niet tot ongedaan maken over te kunnen gaan, omdat de pensioenbesluiten op zichzelf rechtmatig waren, zodat intrekking in strijd zou zijn met de rechtsstaatsgedachte, zijnde dit beroep op de rechtsstaat voor hen niet te verdragen omdat voor een appèl hierop niet alleen elke grondslag ontbreekt, maar van het begrip rechtsstaat bovendien op een uiterst verwerpelijke manier misbruik wordt gemaakt, nu de pensioenbesluiten juist niet rechtmatig waren. Waarbij voorts in aanmerking dient te

Rabobank Zeist,
rekeningnr. 37.52.38.832
gironummer Rabobank: 21 71 31

worden genomen dat juist zij voor herstel van de rechtsstaat in de oorlog grote offers hebben gebracht, zodat het voor hen des te onverdraaglijker is dat het begrip rechtsstaat hier op volstrekt onoirbare wijze wordt gemanipuleerd om malicieuze besluiten te kunnen afdekken, die een persoon bevoordelen die zich in de oorlog en daarna volstrekt onwaardig heeft gedragen, waar hen na de oorlog in veel gevallen juist allerlei rechten zijn onthouden. En waarbij tenslotte nog in aanmerking dient te worden genomen dat een uitspraak van de Tweede Kamer volgens welke die pensioenbesluiten onrechtmatig zijn, op zichzelf al tot herstel van hun psychische schade zou leiden, zoals ook in het arrest van het Hof wordt overwogen.

Hieronder haal ik nog eens naar voren wat hieromtrent - d.w.z. omtrent het belang van verzoekers - door het Hof wordt overwogen :

7. Appellanten hebben echter hun hierboven vermelde vorderingen op artikel 1401 BW gebaseerd en als grondslag daarvan gesteld dat de verzetsstrijders, doordat de Staat niet bereid is de omstreden pensioentoekenningen ongedaan te maken, ernstige psychische schade lijden en aldus in hun persoonlijkheid worden aangetast, dat deze psychische schade hun geestelijke gezondheid betreft en dat hier bovendien de integriteit van de rechtsstaat, met de zedelijkheid als achterliggend belang, in het geding is. Daarbij hebben zij met nadruk gesteld dat, ook al zou het niet tot een ongedaanmaking van die pensioentoekenningen komen (hetgeen hun uiteindelijk streven is), een verklaring voor recht volgens welke die pensioentoekenningen onrechtmatig zijn, op zichzelf al tot herstel van hun psychische schade zou leiden.
8. De door appellanten gestelde psychische schade is door de Staat niet uitdrukkelijk bestreden. Het hof verwijst hierbij voorzover nodig naar het standpunt van het kabinet zoals weergegeven in de voorlaatste alinea van pagina 3 van de als produktie overgelegde brief van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede kamer van 17 november 1986. Wel heeft de Staat aangevoerd dat het onverdragelijk zijn of het onjuist achten van de besluitvorming omtrent het pensioen van de weduwe volgens hem onvoldoende rechtens relevant belang schept bij de vorderingen van appellanten. Het hof wil evenwel aannemen dat de verzetsstrijders het er geestelijk zo moeilijk mee hebben dat de weduwe van staatswege een pensioen geniet, dat zij als gevolg daarvan psychisch in de problemen dreigen te raken of wellicht reeds zijn geraakt en uit dien hoofde mogelijk zelfs deskundige hulp behoeven, zodat hier sprake is van psychische schade die in beginsel tot de door artikel 1401 BW beschermde belangen moet worden gerekend. De gevorderde verklaring voor recht behoort, in dit licht bezien, als een soort schadevergoeding in natura (artikel 6:103 Nieuw BW) te worden beschouwd. Daarmee staat het belang van de verzetsstrijders bij de door hen ingestelde vorderingen vast.
9. Daarmee is tevens het belang bij deze vorderingen gegeven van de Stichting en de Vereniging. Niet alleen wordt het instellen van de onderhavige gerechtelijke procedure gedekt door hun respectieve statutaire doelstelling, ook de feitelijke activiteiten van de Stichting en de Vereniging --te denken valt in het bijzonder aan de niet bestreden

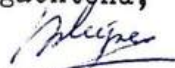
politieke activiteiten van verschillende aard om tot een beëindiging van het pensioen van de weduwe te komen-- brengen mee dat, nu van een rechtens relevante psychische schade bij een aantal van de verzetsstrijders moet worden uitgegaan, de Stichting en de Vereniging voor de bescherming van deze belangen in gebundelde vorm op grond van artikel 1401 BW de hulp van de rechter kunnen inroepen.

Primair is dus het belang van verzoekers bij de petitie het tegengaan en bestrijden van psychisch leed bij hun aangeslotenen en degenen die door verzoekers worden gerepresenteerd en secundair het tegengaan van aantasting van de integriteit van de rechtsstaat, welke aantasting hen eveneens in hun persoonlijkheid aangrijpt, juist ook omdat juist zij voor herstel van deze rechtsstaat vaak lijf en goed hebben geofferd. Daarom maken mijn verzoekers onvoorwaardelijk aanspraak op behandeling van hun petitie door de Commissie voor de Verzoekschriften.

Desgevraagd doe ik u hierbij de stukken toekomen van de gerechtelijke procedures, met uitzondering van het arrest van het Gerechtshof, de dagvaarding in eerste aanleg en de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad die al eerder aan de Commissie werden toegezonden.

Ik verzoek u tenslotte ook deze brief volledig bij het eerder ingediende verzoekschrift te betrekken en sluit hierbij een voor elk lid van de Commissie voor de Verzoekschriften voldoende aantal exemplaren van deze brief en die van 3 mei j.l. in met het verzoek deze te distribueren over de leden van de Commissie voor de Verzoekschriften.

hoogachtend,

mr. N.M.P. Steijnen

gemachtigde

TWEEDE KAMER

Commissie voor de Verzoekschriften

Kenmerk no. CV 111.298/LK

Bijlage(n):

Datum: 23 juni 1995

Aan de heer N.M.P. Steijnen
Couwenhoven 52-05
3703 ER ZEIST

=====

Zeer geachte heer Steijnen,

Naar aanleiding van uw brief d.d. 27 april jl. en uw nadere brief d.d. 3 en 16 mei jl. deel ik u namens de commissie het volgende mede.

U verzoekt, namens de Stichting Herwaardering Pensioenen NSB-Kamerleden en enkele andere groeperingen die u noemt aan het slot van uw brief van 27 april jl., de commissie om te bevorderen dat de Kamer zelf onderzoek verricht naar de rechtmatigheid van de aan voormalige NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen verstrekte pensioenen uit hoofde van Kamerlidmaatschap.

De commissie heeft geconstateerd dat u hiermede uw verzoek d.d. 8 januari 1991 herhaalt. Naar aanleiding van dat verzoekschrift heeft de Kamer, door in te stemmen met het verslag van de commissie d.d. 18 april 1991 (gedrukt onder Kamerstuknummer 21885 nr 188), laten blijken het dossier "pensioenen NSB-Kamerleden en hun nagelaten betrekkingen" definitief gesloten te achten.

De reden voor uw herhaald verzoek is dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage aan zijn arrest d.d. 26 september 1991 overwegingen ten grondslag heeft gelegd die erop duiden dat de toekenning van die pensioenen op onregelmatige wijze is geschied en de pensioenen niet rechtmatig zijn. Voorts wijst u op de overwegingen van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad in het kader van het door de Staat tegen genoemd arrest ingesteld cassatieberoep.

Het arrest van het Hof is echter in cassatie vernietigd. Daarmede heeft het zijn juridische betekenis verloren. Dit is uiteraard ook de reden waarom na het bekend worden van het arrest van de Hoge Raad noch de minister van Binnenlandse Zaken noch de Kamer opnieuw het debat over de pensioenen gezocht hebben. Slechts een bevestiging van het arrest van het Hof had eventueel een nieuwe situatie kunnen doen ontstaan.

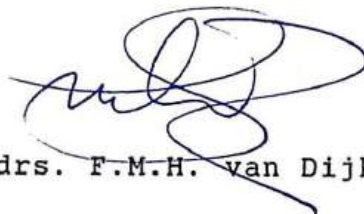
De commissie komt tot de conclusie dat geen sprake is van nieuwe feiten of gezichtspunten. Zij ziet derhalve geen aanleiding andermaal verslag uit te brengen aan de Kamer.

U heeft in uw brieven uitvoerig uw standpunt uiteengezet. Deze brieven alsmede vele andere documenten heeft de commissie zorgvuldig bestudeerd. Hoezeer zij ook begrip kan opbrengen voor de gevoelens van teleurstelling die haar beslissing bij u zal oproepen, zij zal niet met u in discussie treden over die beslissing.

Namens de commissie verzoek ik u de groeperingen, waarvan u zich in deze kwestie als woordvoerder heeft opgeworpen, van de beslissing van de commissie op de hoogte stellen.

Hoogachtend,

de griffier van de commissie,

(drs. F.M.H. van Dijk).